

อนุภาพมานสายฟ้าผ่า

หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

อนุภาพฉานสายฟ้าผ่า

หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธรรมปาโล

อานุกรภาพฌานสายฟ้าผ่า

ถ้าผู้ใด

จงให้ท่าน

แล้วนำไป

ให้ถึงตอน

อยากเป็นพระ

หมั่นอ่านทุก

ปฏิบัติ

บ่อนเป็นพระ

อรหันต์

ตัวอักษร

ตัดไฟร้อน

อรหันต์

สงวนลิขสิทธิ์
หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธรรมปาโล

อานุภาพฌานสายฟ้าผ่า

***

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พุทธศักราช ๒๕๓๓ จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒ พุทธศักราช ๒๕๕๕ จำนวน ๒,๖๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๓ พุทธศักราช ๒๕๕๘ จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๔ พุทธศักราช ๒๕๕๙ จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๕ พุทธศักราช ๒๕๖๒ จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์จากต้นฉบับเดิม

หลวงปู่สาวกโลกอุดร ฐมฺมปาโล

พุทธศักราช ๒๕๓๓

จัดพิมพ์โดย

คณะศิษย์หลวงปู่สาวกโลกอุดร ฐมฺมปาโล

รับฟังธรรมะที่ www.sawoklokudorn.com

ออกแบบ/พิมพ์ที่

วนิดาเพรส ๑๔/๒ เทศบาลตำบลสันผีเสื้อ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ๕๐๓๐๐

โทรศัพท์/โทรสาร ๐ ๕๓๑๑ ๐๕๐๓-๔

๐๘ ๑๗๘๓ ๘๕๖๙

คำนำ

“...หนังสือเล่มนี้ ได้แต่งขึ้นมาเป็นเล่มที่สอง เล่มแรกมีชื่อว่า ‘หยั่งลงกันมหาสมุทร’ มี ๑๑๘ หน้า และเป็นกาบบรรยายเอาแต่สังขรณ์ล้วนๆ และได้บรรยายปัจจุสมุปปาทแบบเฉียบขาดหรือแบบถูกต้องตามความเป็นจริงของพิภพกิเลสอันมีด้าล้าลึกไว้อย่างละเอียดลออไว้ถึงครึ่งเล่มอีกด้วย ท่านผู้อ่านอาจจะจับเอาตอนสำคัญไปปฏิบัติไม่ถูกต้องได้แต่งภาคปฏิบัติแบบอนุภาพฌานสายฟ้าผ่า ย่อให้สั้นเข้ามาบรรยายเน้นหนักเอาเฉพาะตอนสำคัญเท่านั้น

ภาคอนุภาพฌานสายฟ้าผ่าต่อไปนี้ หลวงพ่อได้แต่งขึ้นมาเพื่อให้เป็นปรมัตถประโชชนอย่างยิ่งสำหรับผู้ปฏิบัติธรรมอย่างเด็ดเดี่ยว อย่างเอาเป็นเอาตายจริงๆ เท่านั้น ส่วนผู้ที่ไม่มีความกล้าหาญชาญชัยอันเด็ดเดี่ยวอย่างเอาเป็นเอาตายนั้น ก็ขออย่าได้มาวิพากษ์วิจารณ์หนังสือพระอมตธรรมเล่มนี้ไปในทางที่เสื่อมเสียเลย มันจะเป็นบาปอันมหันต์ติดสอยห้อยตามท่านไปโดยไม่รู้ตัว.....”

หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

จากคำนำการพิมพ์หนังสือ ‘อนุภาพฌานสายฟ้าผ่า’ ครั้งที่ ๑

พุทธศักราช ๒๕๓๓ โดยหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

*หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล ท่านได้ละสังขารแล้ว

เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔ สิริรวมอายุได้ ๖๒ ปี

อภิวาท

ยุคลบาท

ศาสดา

ทรงเมตตา

พาจี้จุด

ชุดอนุสัย

อุุดพันแดน

อเวจี

หนึเปลาวไฟ

พบโลกใหม่

ได้ชื่นชม

ร่วมโพธิ์ทอง

ขอแรงจิต

ขอแรงใจ

ผู้ใฝ่บุญ

จงสนับสนุน

บุญญา

พาวิเศษ

จงกอบกู้

อมตธรรม

นำประเทศ

เป็นบุญเขต

คู่จักกริวงค์

องค์เทพไทย

บทกลอนอยู่หน้าปกนั้นมีเจตนาพูดกับฝ่ายบรรพชิตเท่านั้น

สาวกโลกอุดร
ขอน้อมกรอัญชลี
ทูล...อัญเชิญคัมภีร์...ฌานนิโรธ
ลงโปรดสัตว์

อาศรม - ฌานนิโรธ - สมบัติ

วัดป่านาเบี้ย ตำบลนาหอ อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย ๔๒๑๒๐

อำนวยการสอนโดย

สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

หากท่านผู้ใดมีจิตศรัทธาต้องการจะพิมพ์แจกเป็นธรรมทานให้เพื่อแม่แก่สัตว์โลก
ผู้ยังมีตนนอนนรการอยู่ ก็ขอให้ไปขออนุญาตจากหลวงพ่อกุศลอุดรทุกๆ รายไป
ไม่อนุญาตการติดต่อทางจดหมายเพราะป้องกันการแอบอ้าง (ถ้าเจ้าภาพท่านใดเคยรู้
นิสัยใจคอซึ่งกันและกันจนเป็นที่ไว้วางใจกันได้แล้ว จะติดต่อขออนุญาตทางจดหมาย
หลวงพ่อก็ไม่ขัดข้อง)

บัญชีเรื่อง

เสียงกู่จากหิ่งห้อย, กามเข้าทรง.....	๑
บุพภาค.....	๒
กลอนเอกประจำสำนัก.....	๓
รองบทเอกของสำนัก.....	๖
เข้ากลียุค สนุกดูศาสดา.....	๗
เมাজิตว่างเป็นทางอวิชชาอมตะ.....	๘
เม่าปัญญาเป็นอวิชชาอมตะ.....	๙
หลงปัญญามั่นพาบอด.....	๑๑
เมাজิตว่างทางอัตตาพาเหยียบแหก.....	๑๓
เม่าปัญญาหัวอัตตาเต็มประเทศ.....	๑๔
เมাজิตว่างทางอัตตาเต็มประเทศ.....	๑๔
เม่าปัญญาไกลอนัตตาชั่วฟ้ากู่.....	๑๕
เมাজิตว่างถูกหางบ้ำห้าล้านปี.....	๑๖
ภัยของพระพุทธรศาสนา.....	๒๐

คบเลือดไหนก็ใคร่เป็นเช่นกรูปร่างนั้น.....	๓๗
กระจกส่องดูเงาหัวตาเถรสวมกระโถนแทนมงกุฏ.....	๓๘
องค์อินทร์ลงกราบกราบ.....	๓๙
ไดโนเสาร์.....	๔๑
อริยะเมาศรัทธา.....	๔๒
อริยะแต่งงาน.....	๔๓
อริยะหัวและกาม.....	๔๔
เถรฉานเคาะเหาะมุดเตี๋ยง.....	๔๕
จารย์มเข้ม จารย์เสื่อแผ่น.....	๔๖
คู่แดนธรรม ยุคธรรมเถื่อน.....	๔๗
ยุคเถและเตะเต็อนดาว.....	๔๘
เถรแย้งลูกมะตูม.....	๔๙
ภัยของปีติ.....	๕๑
“พร” อมตะจากสาวกโลกอุดร.....	๕๓
เห็นภัยทุกข์.....	๕๓
นิพพานกามแตก.....	๕๕
เถรหัวเห็ด.....	๕๘
คำนำอานุภาพฌานสายฟ้าผ่า.....	๕๙
อารัมภบทก่อนเทศน์ของสาวกโลกอุดร.....	๖๒
อริยสังขี ทุกข์, สมุทัย.....	๖๔
นิโรธ.....	๖๕
มรรค.....	๖๗
วิธีปฏิบัติแบบฌานสายฟ้าผ่า.....	๖๙

ญาณหยั่งรู้.....	๗๓
นิทานเอกพระนันทะ.....	๗๖
ภาชิตเขาโคกับขนโค.....	๘๑
ปริศนารวมบรรลู่.....	๘๒
ปริศนารวมพระนิพพาน.....	๘๓
‘พร’ พระอมตะ.....	๘๕
พระองค์บำเพ็ญเพียร.....	๙๒
ปัจจัยตั้ง ๑๘ มงกุฏ.....	๙๕
ปัจจัยตั้งในพระพุทธศาสนา.....	๙๘
สรูป.....	๑๐๑
ปริศนารวมเรือแพ.....	๑๐๙

เสียงกู่จากหิ้งห้อย

เราหิ้งห้อย	ลอยระยิบ	แสงริบหรี่
วร-ลูกลมุณี	หลีกหนีจิต	คิดกระสัน
อย่ามัวเมา	สิ่งยั่วเย้า	ให้เผลอมน
จงฝ่าฟัน	บันทอนชั่ว	ตัว...ราคะ

***

เราหิ้งห้อย	จากดอยหิน	ถิ่นเขาสูง
วร-ซักจง	ผดุงธรรม	พุทธคำสอน
ขอเตือนจิต	มิตรร่วมใจ	ในบ-วร
จงบันทอน	ถอนสังโยชน์	โคตรศัตรู

***

เราหิ้งห้อย	จากดอยกู่	ภูเข็เถ้า
วร-พวกเรา	เข้าหาธรรม	นำชีวิต
จงเพ่งสับ	ดับใจโง่	โมหะจิต
ดับความคิด	ปิดกมลจักร	หักกมลกรรม

จากสาวกโลกอุดร

***

กามเข้าทรง	หลงเสพความใคร่	ไฟสังโยชน์
หากพิโรธ	โกรธเข้าทรง	หลงพยายบาท
โมหะทรง	หลงทางต่ำ	ทำพินาศ
สามภพชาติ	สิงธาดุคน	ป่นปี้...ถึงตาย

จากสาวกโลกอุดร

อ่านตรงนี้เสียก่อน

(บุพภาค)

ในตอนต้นของหนังสือเล่มนี้ หลวงพ่อได้แต่งบทกลอนสาวกภาษิต เพื่อเป็นอุทาหรณ์และเพื่อล้างสิ่งปฏิกูลโสโครกออกจากสันดานเสียก่อน เปรียบเสมือนหนึ่งถ้วยชามที่มันเปื้อนเปรอะเลอะเทอะเต็มไปด้วยของปฏิกูล ถ้าเราไม่ล้างให้มันสะอาดเสียก่อน ถึงจะเอาอาหารที่มีรสดีขนาดไหนมาใส่เราก็คงกินไม่ลง จิตใจของคนเราก็คงเหมือนกัน ถ้าเราไม่ชำระมลทินสิ่งโสโครกให้มันสะอาดเสียก่อน ถึงธรรมะนั้นจะวิเศษอย่างไรก็คงเอาเข้าสู่จิตใจอันโสโครกไม่ได้

ขอให้ท่านผู้อ่านพึงเข้าใจว่า สำหรับบทกลอนภาษิตที่หลวงพ่อดีแต่งขึ้นนี้ ไม่ได้แต่งขึ้นเพื่อประชดประชันหรือเพื่อประณามหยามหมิ่นหรือเพื่อด่าใครๆ เลย เขาเพียงแต่เป็นกระจกส่องเงา ถ้าเราไปส่องกระจกเห็นเงาของตัวเอง มันชั่วร้ายชั่วเหว ก็จะไปด่ากระจกกระจกนั้นหรือ หรือเขาเป็นแผนที่บอกดีชั่วเท่านั้น สมมุติว่าเราไปเจอตัวหนังสือที่เขาเขียนทิ้งไว้กลางดงกลางป่า มีข้อความประจักษ์ความชั่วต่างๆ นานา เราจะไปเหมาเอาว่าเขาเขียนด่าเราได้อย่างไร เพราะเขาเขียนทิ้งไว้เฉยๆ ใครจะอ่านหรือไม่อ่านเขาก็ไม่เกี่ยว หรือสมมุติว่าเราไปเก็บตำรับตำราได้อยู่ที่ใดที่หนึ่ง มีข้อความประณามสิ่งชั่วช้าสารเลว เราจะไปจงเกลียดจงชังคนที่เขาแต่งขึ้นมามันก็บ้าเท่านั้นเอง

ฉะนั้น ขอให้ท่านผู้อ่านจงเข้าใจให้ถูกต้อง วางตัวให้มันเป็นกลางๆ จึงจะน้อมเอาพระธรรมอันบริสุทธิ์ผุดผ่องเข้าสู่จิตสู่ใจของตนได้

นักปฏิบัติธรรมทั้งหลายทั่วประเทศ ต่างก็มุ่งหวังแต่จะเอาดั่งเอาดีเอาเด่นกันทั้งนั้น แต่ไม่พากันป้องกันความชั่วเอาไว้ หรือไม่พากันล้างความชั่วเสียก่อน ความชั่วมันจึงเป็นเงาเฝ้าติดตามตัวเข้าเหยียบย่ำทำบดบวมความดีให้มิดมิดไปในที่สุด หรือความชั่วมันยังคงคอยเป็นดาบเพชรฆาตติดตามประหารความดีให้พินาศขาดสูญไปจนหมดสิ้น ดังที่เห็นๆ กันมานั้นแล.

บทกลอนสาวกภาซิต
ประพันธ์ออกจากสภาวะจริง
ของ
สาวกโลกอุดร ธรรมปาโล
(กลอนเอกประจำสำนัก)

โคตรหม่อมมาร
เรากำจัด

มันกัลวณ
ตัดต้นตอ

สมาบัติ
บ่อสังขาร

(สังขารตัวนี้หมายถึง ความคิด)

พระองค์โปรด
เผาสิ้นดาน

นิโรทวง
ให้มารหลุด

เป็นองค์ฌาน
มุดแผ่นดิน

***

พระได้ฌาน
เพราะเราชุด

มารมันกัลว
สุดรากเหง้า

จนหัวหลุด
เผาสังขาร
(เผาความคิด)

เราหมายถึง
พระเข้าฌาน

นิโรทวง
มารทัพแตก

ตรงสิ้นดาน
แทรกแผ่นดิน

***

พระได้ฌาน
เพราะเราถอน
ฌานนิโรท
มารกำแหง

มารสิ้นรัก
ถึงต้นตอ
เผาโคตรปฐ
แผลงฌานดัก

หักลูกศร
บ่อปรุงแต่ง
ฟุ้งลำแสง
ปักหัวมาร

***

พระเข้าฌาน
เราฟุ้งฌาน
ฌานนิโรธ
ดับความคิด

มารปีป่น
ฌานสายฟ้า
เผาโคตรใจ
จิตก็ดับ

อลหม่าน
ผ่าความคิด
โมหะจิต
เผาทัฬหามาร

***

พิเศษ

พระได้ฌาน
เราบากบั่น
เราหมายถึง
เผาตัณหา

มารสิ้นชาติ
พ้นลูกศร
นิโรธทอง
ให้ยางเหือด

ขาดสะบั้น
ถอนตัณหา
ตรงดวงตา
เหือดคอคमार

จากสาวกโลกอุดร

กระจกส่องดูเงาหัวอริยะ ชูหางางเขาเมาค่ายสายหนด

(อวดอุทริมนุสธรรม)

(รองบทเอกของสำนัก)

รู้ไม่รู้	รู้แก้ไข	ของใครเอง
ขาดยาเกรง	เก่งแกมโกง	โขงบ้า
ไม่ตรัสรู้	ยังชูค่าย	ขายกึ่งกำ
		(ค่ายหมายถึงสำนัก)
ศาสดา	เขากล้าเทียบ	เหยียบไปเลย

***

รู้ไม่รู้	รู้แก้ไข	ของใครเขา
สร้างเลศเอา	เป่าปี่ไป	ไร้มรรคผล
ไม่ตรัสรู้	ยังชูหาง	สร้างเล่ห์กล
หลอกเงาตน	คนหรือเปรต	เทศน์นิพพาน

***

แจ้งไม่แจ้ง	แดงอยู่ใน	ของใจตัว
แจ้งสลัว	ตาตัวบอด	ตลอดสาย
ไม่ตรัสรู้	ยังชูเขา	เมาลดลាយ
สร้างอุบาย	ขายของบอด	ยอดเถรไทย

***

แจ้งไม่แจ้ง	แดงแก้ไข	ของใครอยู่
แสนอดสู	หมูตัวหมัด	กัดโอวาท
ไม่ตรัสรู้	ยังชูหนด	อวดฉลาด
สัตว์..เกินบาท	เกินศาสดา	บ้า...นอกเกณฑ์

จากสาวกโลกอุดร

เข้ากลียุค – สนุกดูศาสดา

พิเศษสุดถึงใจพระเดชพระคุณ

เข้ากลียุค	เถรสนุก	ฟลุ๊คสะบัด
เกิดญาณลัด	ตรัสสระเรียน	เพี้ยนคำสอน
เขามุ่งเทียบ	เหยียบเหล่านอก	พระบ-วร
เถรตกตะกอน	จรข้ามโกฏ	นิโรธมาน

***

เข้ากลียุค	เถรสนุก	ฟลุ๊คสะบัด
เกิดญาณลัด	ตรัสสระเรียน	เพี้ยนธรรมเก่า
จงใจเทียบ	เหยียบเหล่านอก	องค์พ่อเรา
เถรหลงเงา	เผาคัมภีร์	หนีนิโรธมาน

***

เข้ากลียุค	เถรสนุก	ฟลุ๊คสะบัด
เกิดญาณลัด	ตรัสสระเรียน	เพี้ยนกันใหญ่
เขามุ่งเทียบ	เหยียบเหล่านอก	พ่อจอมไตร
เถรบรรลัษ	ไร้ห้องโกฏ	นิโรธมาน

***

เข้ากลียุค	เถรสนุก	ฟลุ๊คสะบัด
เกิดญาณลัด	ตรัสสระเรียน	เพี้ยนเกินบ้า
เขามุ่งเทียบ	เหยียบโอวาท	ศาสดา
เถรกึ่งท่า	บ้าแหกโกฏ	นิโรธมาน

จากสาวกโลกอุดร

จิตคือกิเลสแหล่งโรงงานสมุทัย

(ยืนพูดอยู่ฝั่งโลกุตตรภูมิ)

เมาจิตว่างเป็นทางอวิชชาอมตะ

ได้ยินเขา	เหมาเอาจิต	เป็นพุทฺธะ
หวังชนะ	นิโรธธรรม	พุทฺธคำสอน
จิตนะหรือ	คือกิเลส	เขตสังวร
มันล้วนจร	เข้าบ่อนโอบุษฐ์	นิโรธธรรม

***

ได้ยินเขา	เหมาเอาจิต	เป็นพุทฺโธ
เขาคุยโว	เป็นโล่ธรรม	พุทฺธคำสอน
เป็นพุทฺโธ	หรือจิตโง่	โผล่สันดอน
ไม่สังหรณ์	บ่อนพระโอบุษฐ์	นิโรธธรรม

***

ได้ยินเขา	เหมาเอาจิต	เป็นพุทฺธะ
หวังชนะ	อมตธรรม	พุทฺธคำสอน
จิตของเขา	เมادتันทา	บ้าข้ามตอน
จิตไม่จร	เข้าบ่อนโอบุษฐ์	นิโรธธรรม

***

ได้ยินเขา	เหมาเอาจิต	คิดว่าง ว่าง
มันยังห่าง	ทางนิโรธธรรม	พุทฺธคำสอน
มีที่ไหน	จิตของใคร	ได้ถาวร
มันล้วนจร	เข้าบ่อนโอบุษฐ์	นิโรธธรรม

จากสาวกโลกอุดร

เม่าปัญญาเป็นอวิชาอมตะ

(ยืนพุดอยู่ฝั่งโลกุตระภูมิ)

เม่าปัญญา	เป็นอวิชา	พานั่งหลับ
เพราะไม่ดับ	ถึงนิโรธธรรม	พุดคำสอน
ปัญญาเขา	จึงเมาหลับ	ดับสังขาร
เลยหลงตอน	บ่อนพระโอบุษฐ์	นิโรธธรรม

***

เม่าปัญญา	พาเจ็ดจำ	คณานับ
แต่ไม่ดับ	ถึงนิโรธธรรม	พุดคำสอน
มีที่ไหน	ปัญญาใคร	ได้ถาวร
มันล้วนจร	เข้าบ่อนโอบุษฐ์	นิโรธธรรม

***

เม่าปัญญา	พารู้แจ้ง	แสงวาววับ
ไม่เคยดับ	เห็นนิโรธธรรม	พุดคำสอน
ปัญญาเขา	จึงเมาแจ้ง	แสงนิวรรณ์
เลยข้ามตอน	บ่อนพระโอบุษฐ์	นิโรธธรรม

***

เม่าปัญญา	เกิดดวงตา	คณานับ
ไม่ยอมดับ	ถึงนิโรธธรรม	พุดคำสอน
ดวงตาเขา	จึงเมาเห็น	เด่นทุกตอน
ไม่สังขรณ์	บ่อนพระโอบุษฐ์	นิโรธธรรม

จากสาวกโลกอุดร

เม่าป้ญญาเป็นหัวัตตาอมตะ
 เม่าจิตว่างเป็นหางัตตาอมตะ
 (ยื่นพูตอยู่ฝั่งโลกุตตรภูมิ)

เม่าป้ญญา	หัวัตตา	หันมาฟาด
ญาณหลงชาติ	ขาดนิโรธธรรม	พุทธาน์คำสอน
ญาณอย่างนั้น	มันเบรื่องปราชญ์	ชาติม้งกร
ญาณหลงตอน	บ่อนพระโศษุ์	นิโรธธรรม

เม่าจิตว่าง	หางัตตา	หันมาฟาด
จิตหลงชาติ	ขาดนิโรธธรรม	พุทธาน์คำสอน
จิตของเขา	เม่าวิวาท	ชาติม้งกร
จิตข้ามตอน	บ่อนพระโศษุ์	นิโรธธรรม

เม่าความรู้	หมู่ัตตา	หันมาฟาด
รู้หลงชาติ	ขาดนิโรธธรรม	พุทธาน์คำสอน
รู้อย่างนั้น	มันอุบาทว์	ชาติม้งกร
รู้เลยตอน	บ่อนพระโศษุ์	นิโรธธรรม

จากสาวกโลกอุดร

หลงปัญญา หัวอึดตามันพาบอด

หลงปัญญา	หัวอึดตา	มันพาบอด
ญาณชั้นยอด	ปลอดนิโรธธรรม	พุทธคำสอน
ญาณของเขา	จึงเมาบอด	กอดสันดร
เลยข้ามตอน	บ่อนพระโอบุษฐ์	นิโรธธรรม

***

หลงจิตว่าง	หางอึดตา	ยิ่งพาบอด
จิตชั้นยอด	ปลอดนิโรธธรรม	พุทธคำสอน
จิตของเขา	จึงเมาบอด	กอดดงดอน
จิตเหยียบตอน	บ่อนพระโอบุษฐ์	นิโรธธรรม

***

หลงความรู้	หมู่อึดตา	ยิ่งพาบอด
รู้เยี่ยมยอด	ปลอดนิโรธธรรม	พุทธคำสอน
รู้ย่ำยั้น	มันเมาบอด	กอดปาดอน
รู้เหยียบตอน	บ่อนพระโอบุษฐ์	นิโรธธรรม

จากสาวกโลกอุดร

เมจิตว่างหางอ้ตตายิ่งหนาเตอะ

อวดปัญญา	หัวอ้ตต	ยิ่งหนาเตอะ
ญาณเลอะเทอะ	เปรอะนโรทรธรรม	พุทค้ำสอน
ปัญญาเขา	มันเมาเตอะ	เลอะสันดร
มันเลอะตอน	บ่อนพระโอบุญ	นโรทรธรรม

***

อวดจิตว่าง	หางอ้ตต	มันหนาเตอะ
จิตเลอะเทอะ	เปรอะนโรทรธรรม	พุทค้ำสอน
จิตว่างเขา	มันเมาเตอะ	เลอะห้วนอน
จิตเลอะตอน	บ่อนพระโอบุญ	นโรทรธรรม

***

อวดความรู้	หม้ออ้ตต	ยิ่งหนาเตอะ
รู้จนเลอะ	เปรอะนโรทรธรรม	พุทค้ำสอน
รู้อย่างนั้น	มันหนาเตอะ	เลอะปาดอน
รู้เลอะตอน	บ่อนพระโอบุญ	นโรทรธรรม

จากสวางโลกอุดร

เมตตาจิตว่าง หางอิตตาพาเหียบแหลก

เมตตาปัญญา	หัวอิตตา	พาเหียบแหลก
ญาณธรรมแตก	แหวกนิโรธธรรม	พุทธคำสอน
ปัญญาเขา	เมตตาญาณแตก	แหวกเข้าดอน
ญาณบิณจร	บ่อนพระโอบุษฐ์	นิโรธธรรม

***

เมตตาจิตว่าง	หางอิตตา	พากระแทก
จิตเหลวแหลก	แหวกนิโรธธรรม	พุทธคำสอน
จิตอย่างนั้น	มันเหลวแหลก	แหกข้ามดอน
จิตบิณจร	หนีบ่อนโอบุษฐ์	นิโรธธรรม

***

เมตตาความรู้	หมู่อิตตา	พาเหียบแหลก
รู้แล้วแหก	แหวกนิโรธธรรม	พุทธคำสอน
ความรู้เข้า	มันเมตตาแหก	แตกเข้าดอน
รู้จากจร	บ่อนพระโอบุษฐ์	นิโรธธรรม

จากสาวกโลกอุดร

เม่าป้ญญาห้วอ้ตตาเต็มประเทศ เม่าจิตว่างหางอ้ตตาเต็มประเทศ

เม่าป้ญญา	ห้วอ้ตตา	เต็มประเทศ
ญาณผ้เปรต	นอกเขตธรรม	พุทศค้าสอน
ป้ญญาเขา	เม่าเหมือนเปรต	เขตดงดอน
ญาณโดดจร	ข้่ามบ่อนโอบุขุ้	นโรธธรรม

***

เม่าจิตว่าง	หางอ้ตตา	เต็มประเทศ
จิตผ้เปรต	นอกเขตธรรม	พุทศค้าสอน
จิตของเขา	เม่าเป็นเปรต	เขตปาดอน
จิตไม่จร	เข้าบ่อนโอบุขุ้	นโรธธรรม

***

เม่าความรู้	ห่มุ้อ้ตตา	เต็มประเทศ
รู้เหมือนเปรต	ห่างเขตธรรม	พุทศค้าสอน
ความรู้เขา	มันเม่าเหตุ	เปรตพาจร
เลยข้่ามตอน	บ่อนพระโอบุขุ้	นโรธธรรม

จากสาวกโลกอุดร

เม่าปัญญาไกลอนัตตาชั่วฟ้ากู่

พิเศษ ฉายมุกกลับ

เม่าปัญญา
เขาไม่ดู
ปัญญาเขา
มันขาดตอน

ไกลอนัตตา
นิโรธธรรม
เม่าเวหา
ปอนพระโอบุษฐ์

ชั่วฟ้ากู่
พุทธคำสอน
ฟ้าอมร
นิโรธธรรม

***

อวดปัญญา
ญาณไม่ดับ
ปัญญาเขา
เลยโตดจร

บ้าอนัตตา
เป็นนิโรธธรรม
จึงเม่าฝัน
ข้ามปอนโอบุษฐ์

ห้าล้านกัป
พุทธคำสอน
นิรันดร
นิโรธธรรม

***

หลงปัญญา
ญาณเขาหนี
ปัญญาเขา
ไม่สังหรณ์

บ้านิพพาน
นิโรธธรรม
จึงเม่าบ้า
ปอนพระโอบุษฐ์

ห้าล้านปี
พุทธคำสอน
ฟ้าอมร
นิโรธธรรม

จากสาวกโลกอุดร

เมวจิตว่างถูกหางบ้ำห้าล้านปี

พิเศษ ฉายมุกกลับ

เมวจิตว่าง
จิตไม่รู้
จิตของเขา
จิตหนึ่งตอน

ห่างอนัตตา
นิโรธธรรม
เมอเวหา
บ่อนพระโอบุษฐ์

ชั่วฟ้ากู่
พุทธคำสอน
ฟ้าอมร
นิโรธธรรม

***

อวดจิตว่าง
จิตไม่ดับ
จิตของเขา
จิตหลงตอน

ห่างนิพพาน
เป็นนิโรธธรรม
จึงเมอฝัน
บ่อนพระโอบุษฐ์

ห้าล้านกับ
พุทธคำสอน
นิรันดร
นิโรธธรรม

***

หลงจิตว่าง
จิตเขาหนี
จิตของเขา
ไม่สังหารณ์

ถูกหางบ้ำ
นิโรธธรรม
จึงเมอบ้ำ
บ่อนพระโอบุษฐ์

ห้าล้านปี
พุทธคำสอน
ฟ้าอมร
นิโรธธรรม

จากสาวกโลกอุดร

ขอให้ท่านผู้มีบารมีพึงสังเกตว่า ภาชิตบทกกลอนส่วนมากที่หลวงพ่อดีได้แต่งขึ้นมานั้น ตอนลงท้ายของแต่ละบทได้ดึงเข้ามาสู่จุดพระนิโรธธรรมหรือจุดพระนิพพานแทบทั้งนั้น เพราะศาสนาพุทธของเรามีเป้าหมายอันวิเศษสูงสุด พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสเรียกหมู่สัตว์โลกทั้งหลาย ให้พากันเดินทางหรือให้พากันปฏิบัติประพฤติดพรหมจรรย์ให้ไปถึงจุดบรรลุเข้าสู่พระนิโรธธรรม หรือจุดพระนิพพานเป็นข้อสำคัญอันยิ่งยวดที่สุดในพระพุทธศาสนา

ก่อนที่จะเดินทางไปถึงจุดพระนิโรธธรรมหรือจุดพระนิพพานได้นั้น ก็อาศัยศีลสมาธิและปัญญาอันเป็นชื่อมรรคแปดของพระพุทธองค์นั่นเอง แต่ทุกวันนี้มันไม่เป็นเช่นนั้น นักปฏิบัติทั่วโลกไม่ได้อาศัย ศีล สมาธิ ปัญญาเฉยๆ เขาพากันยึดมั่น ถือมั่นอย่างเอาเป็นเอาตาย เขาพากันติดแหงกตายตัว อยู่ในศีล สมาธิ ปัญญานั้นแล เพราะเขาไม่รู้ว่าจะออกไปทางไหนได้ และเขาก็ไม่รู้จุดที่จะให้บรรลุถึงพระนิโรธธรรมนั่นเอง เมื่อเขาพากันติดแหงกตายตัวอยู่ในศีล สมาธิ ปัญญาจนลืมหูลืมตาไม่ขึ้น

พระพุทธองค์ก็ตรัสบอกว่ามันเป็น วิปัสสนุกิเลส

เมื่อนักปฏิบัติดับตัวสติปัญญาลงยังไม่ได้มันจะเป็นฉนวนนิโรธสมบัติได้อย่างไรกัน ตัวสติปัญญานั้นแลมันเป็นวิปัสสนุกิเลสขวางทางพระนิพพานไว้อย่างหนาแน่นที่สุด

เป็นของยากอย่างยิ่ง ที่มนุษย์มาอยู่ในแผ่นดินนี้ จะดับตัวสติปัญญาลงได้ง่ายๆ ถ้าไม่ใช่ผู้มีวิสาขนาบุญญาธิการอันเคยได้สร้างสมอบรมมาแล้วอย่างเต็มเปี่ยม จึงจะบันดาลให้เกิดอินทรีย์อันแก่กล้าเข้าไปประหาณ เข้าไปดับตัวความคิด หรือดับสติปัญญาลงได้ นอกนั้นเป็นฐานะที่จะมีไม่ได้เลยเป็นอันขาด

และสำหรับศีล สมาธิ ปัญญา นั้น ศาสนาอื่นๆ เขาก็มีด้วยกันทั้งนั้น และมีก่อนพระพุทธศาสนาของเราด้วยซ้ำไป **แต่มันเป็นคนละศีล คนละสมาธิ และคนละปัญญาเท่านั้นเอง** และศีล สมาธิ ปัญญาของลัทธิอื่นๆ นั้น มันไม่ได้เป็นข้อวัตรปฏิบัติให้ตั้งตรงไปเข้าสู่จุดบรรลุดังถึง ฉานนิโรธสมาบัติได้เลยเป็นอันขาด

แต่ถึงจะเป็นศีล สมาธิ ปัญญาของพระพุทธศาสนาก็เอาเถอะ ถ้าใครไม่รู้จุด รู้วิธีปฏิบัติอย่างมีกฎมีเกณฑ์อย่างมีแบบแผนอย่างเฉียบขาดจริงๆ แล้ว ก็จะไม่มีโอกาส หรือก็จะไม่สามารถเดินทางเข้าสู่จุดบรรลุดังถึงพระนิโรธธรรม หรือถึงจุดพระนิพพานได้เลยเป็นอันขาด

ฉะนั้น การที่หลงพ่อได้แต่งบทกลอนพยายามดึงความสนใจมาสู่จุดพระนิโรธธรรมเป็นส่วนมากนั้น ก็เพื่อให้ผู้อ่านได้สติตั้งขึ้นมาบ้าง การที่เราได้เห็นบ่อยๆ ได้ยินบ่อยๆ ได้ฟังบ่อยๆ ได้อ่านบ่อยๆ ถ้าเป็นผู้ที่ได้เคยสร้างสมอบรมบารมีธรรมมาแล้วอย่างเต็มเปี่ยมก็อาจจะได้สติตั้งขึ้นมาทันทีทันใดนั่นเอง

ภัยของพระพุทธศาสนา

อีกประการหนึ่ง หลวงพ่อได้เกิดสังเวชสลดใจกับศาสนาพุทธอันบริสุทธิ์ผุดผ่องของเราที่เคยเจริญรุ่งเรืองอยู่ที่ประเทศจีนในสมัยก่อน และพวกอุบาสก อุบาสิกาของประเทศจีนก็ล้วนแต่เป็นผู้ที่มีศรัทธาอันมั่นคงในพุทธศาสนาแทบทั้งนั้น ดังตัวอย่างท่านธรรมपालและพระถังซำจั๋งที่ท่านได้อุตสาหะพยายามเดินทางบุกป่าฝ่าเขาข้ามน้ำข้ามทะเลไปศึกษาหรือไปอัญเชิญเอาพระไตรปิฎกจากประเทศอินเดียไปเผยแพร่ประเทศจีนจนทำให้ชาวจีนได้รับรสพระอมตธรรมพากันชื่นชมในเนื่อนาบุญของตนจนนานแสนนาน

แต่ในยุคต่อๆ มา ก็มีลัทธิอุบาทว์ชาติชั่วอันหนึ่งเกิดขึ้นมาแอบแฝง ซึ่งลัทธินี้เป็นลัทธินัตถิกทิกฏฐิ ปฏิเสธบาปบุญคุณโทษ แต่ปากของเขาพากันโฆษณาชวนเชื่อและพากันพูดว่ามันไม่ได้เป็นนัตถิกทิกฏฐิแต่ประการใดๆ ทั้งสิ้นถึงเขาจะปฏิเสธอย่างไรก็ตาม แต่การประพฤติปฏิบัติหรือการกระทำและข้อความในบทบาทคำสอนของเขานั้น มันฟ้องหรือมันบ่งบอกว่าเป็นลัทธิ นัตถิกทิกฏฐิอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เลย

ซึ่งเจ้าลัทธินั้มหาประลัยนี้ ที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วพิภพแผ่นดินจีน ในสมัยนั้น เขามีนามว่า อีตาเว่ยหล่าง และอีตาฮวงโปนั่นเอง เถรว่ยหล่าง และเถรฮวงโปเขาได้วางแผนอันอุบาทว์ชาติชั่วเข้าย่ำยีพระพุทธศาสนา ให้สูญชาติขาดกระเด็นไปจากประเทศจีนได้อย่างสมใจของเขาแล้ว

ยกตัวอย่างเช่น เพียงแต่เถรว่ยหล่างและเถรฮวงโปเขากระดกลิ้นกะลา วนวางแผนลวงกล สอนว่า

พระธรรมเป็นของกลางๆ เป็นสาธารณธรรมอยู่ในโลกนี้ ไม่ได้ เป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ใดผู้หนึ่ง พระธรรมเป็นของบริสุทธิ์เพื่อมวลมนุษย์ พระธรรมนั้นเขามีอยู่ก่อนแล้ว พระธรรมนั้นเขามีอยู่เช่นนั้นตลอดกาล เปรียบเสมือนหนึ่งแสงพระอาทิตย์เขาก็ให้แสงสว่างแก่ชาวโลกโดยไม่ได้หวัง ผลตอบแทนใดๆ เลย หรือเปรียบเสมือนหนึ่งสายฝนเขาก็ตกต้องตามฤดูกาล ให้ความชุ่มฉ่ำแก่ชาวโลกโดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ ทั้งสิ้น นี่แหละคือ พระธรรมอันบริสุทธิ์มีแต่ให้กับให้ เขาไม่ต้องการให้มนุษย์ตอบแทนบุญคุณ ของเขาใดๆ เลย เราก้เช่นเดียวกันเราสอนธรรมะหรือให้ธรรมะกับชาวโลก โดยความบริสุทธิ์ใจ เราไม่หวังผลตอบแทนจากใครๆ เลย แม้แต่คำกล่าวว่่า *ขอบคุณหรือขอบใจ เราก้ไม่ต้องการ*

เถรว่ยหล่างและเถรฮวงโปเขาเป็นเสือซ่อนเล็บ เขาวางแผนอันอุบาทว์ ชาติชั่วอยู่ในใจ เขาวางแผนเล่นลูกไม้หรือใช้ชั้นเชิงอันตื้นๆ เพียงแค่นี้ พวกพระ เณร เถร ชี และอุบาสก อุบาสิกาทั้งหลายทั่วประเทศไทยในยุคนี้ ยังตีความหมายอันอุบาทว์ชาติชั่วของเขาไม่ได้

และแถมยังมีพวกหัวหมอที่อวดตัวเองว่าเป็นปัญญาชน เป็นดอกเตอร์ เป็นนักปราชญ์บัณฑิต ตกเป็นเครื่องมือเครื่องดิน ของเขา

เขาว่าลัทธิเว่ยหล่าง - ฮวงโป ไม่ได้ยึดมั่นถือมั่นอะไร และเป็นนักเสียสละเพื่อชาวโลกจริงๆ โดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ ทั้งสิ้น และเขาก็พากันส่งเสริมเติมแต่ง ช่วยกันโฆษณาชวนเชื่อและโฆษณาเหยียบย่ำทับถมคณะสงฆ์ไทยให้มันปั่นป่วน วุ่นๆ วายๆ ร้อนๆ หนาวๆ ไปตามๆ กัน

ขอให้ท่านผู้อ่านลองเปรียบเทียบกับพุทธพจน์ ลองดูเถิด เช่น พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสไว้ว่า

“...ดูกร ภิกษุทั้งหลาย พระตถาคตทั้งหลายจะเสด็จอุบัติขึ้นมาก็ตาม ไม่เสด็จอุบัติขึ้นมาก็ตาม ธรรมหรือธาตุอันนั้นคือ

ธัมมฉฐิติ ความตั้งอยู่โดยธรรมดาของดิน น้ำ ลม ไฟ

ธัมมนิยาม ความแน่นอนของธรรมดา คือการเกิด แก่ เจ็บ ตาย หรืออนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

อิทัปปัจจย มูลเหตุอันแน่นอนก็ยังดำรงอยู่ คือเขามีอยู่อย่างนั้น แต่พระตถาคตย่อมตรัสรู้ ย่อมตรัสรู้ทั่วถึงในธรรม ในธาตุอันนั้น...”

ครั้นแล้วย่อมตรัสบอก ทรงแสดงบัญญัติ แต่งตั้ง เปิดเผย จำแนกกระทำให้ตื่นและตรัสว่า

“ท่านทั้งหลายจงมาดูเถิด...”

ก็เถรเว่ยหล่างและเถรฮวงโปเขาตรัสรู้เป็นสัมพัทฺฐัญญุเป็นศาสดา แต่เมื่อไหร่ เขาก็วางแผนหนีบเอาบางตอนและหนีบเอาแต่ตอนต้น และตอนท้ายของพุทธพจน์ มาเล่นลั่นกะลางนตบตาชาวโลก เพื่อทำลายล้างผลาญพระพุทธศาสนาให้ย่อยยับไปเท่านั้นเอง

ซ้ำร้ายเข้าไปอีก ลัทธินี้เขายังพากันใช้อุบายอันลามกสร้างเล่ห์กล กล่าวจ้วงจาบกล่าวประณามท่านพระสารีบุตรผู้มีปัญญาประดุจดังแผ่นดิน เขาว่า พระสารีบุตรชอบไปนั่งเงียบๆ อยู่ตามป่าช้าในเวลาค่ำคืน มันผิดพุทธประสงค์

ไถ่เอ๋ย เถรเว่ยหล่างและเถรฮวงโป

เขาไม่รู้จักความหมายของการเป็นพระอรหันต์ผู้สิ้นอาสวะกิเลสเสียแล้ว อันนี้มันก็เป็นธรรมดาอันวิเศษของท่านผู้สิ้นกิเลสแล้ว ทุกภพทุกชาติที่ผ่านมา ท่านได้ทนทุกข์ทรมานเวียนว่ายตายเกิดไปกับกระแสทุกข์กระแสกิเลสอย่างไม่มีชาติที่จะสงบจบสิ้น เมื่อท่านตัดกระแสของตัณหาอาสวะกิเลสให้เป็นที่สมมุจเฉทปหานลงได้แล้ว มันก็เป็นธรรมดาอันวิเศษของท่าน เมื่อถึงเวลาว่างจากการสั่งสอนชาวโลก ท่านก็หาเวลาเข้าเสวยวิมุตติสุขตามคุณวิเศษของท่าน คือ ท่านจะเข้าอยู่ในองค์ฌานนิโรธสมาบัติเป็นประจำทุกๆ พระองค์

ไถ่เอ๋ยอีตาเถรเว่ยหล่างและเถรฮวงโป ยังกล้าประณามปัญญาของพระสารีบุตรผู้มีปัญญาประดุจดั่งแผ่นดิน เรื่องนี้หลวงพ่อบรรพชาภิเษกกัน ล้วนเปอร์เซ็นต์ คือถ้าเถรเว่ยหล่างและเถรฮวงโปเขาเป็นพระอริยบุคคลในพระพุทธศาสนา เขาจะไม่กล้ากล่าวจ้วงจาบพระธรรมเสนาบดีสารีบุตรเป็นอันขาด ธรรมดาอุบายอันเป็นอริยภูมิของพระอริยบุคคล ท่านยอมจะเช็ดชูบูชาพระธรรมเสนาบดีสารีบุตรกันทั้งนั้น ถ้าใครกล่าวจ้วงจาบมันก็ผิดวิสัยของอริยภูมิเสียแล้ว ขออภัยโทษ อย่าหาว่าหลวงพ่อบรรพชาภิเษกเขาเกินไป หลวงพ่อพูดเพื่อปกป้องพุทธคำสอนอันวิเศษสูงสุดของพวกเขาเท่านั้น

คือ มาตรแมนี่ว่าจะรวบรวมเอาสติปัญญาของเถรเว่ยหล่างและเถรฮวงโปและเถรโพธิธรรม ซึ่งเป็นศาสดาอัครขี้ขี้ครอกของเขามารวมกันเข้า จนหมดไส้หมดพุงของลัทธิอุบาทว์อันนี้ มันก็ไม่เท่าเศษน้ำลายของพระสารีบุตรที่ท่านถ่มทิ้งลงในกระโถนหรอก

จะสังเกตได้ตามปรกณหรือตามบทคาถาภาษิตของท่านพระสารีบุตรที่ท่านจารึกไว้ในพระไตรปิฎก และเปรียบเทียบกับคำสอนของเถรเว่ยหล่างและเถรฮวงโป มันห่างไกลกันคนละฟ้าฟากดินแดนทีเดียว นอกเสียจากว่าคนจะตีความหมายได้หรือไม่ได้เท่านั้นเอง

และภษิตหรือคำสอนของท่านพระสาวรีบุตรเป็นของบริสุทธิผู้ดม่องไม่มีกิเลสเจือปน แต่คำสอนของเถรว่ยหล่งและฮวงโปมันเป็นแต่เพียงปรัชญา หรือเป็นคำคมที่เจือปนไปกับกองกิเลส เพื่อพุดควนวนขมผู้ฟังและขมคู้ต่อสู้ หรือใช้ลั่นกะลววนเพื่อเอาชนะผู้ฟังและเอาชนะคู้ต่อสู้ ด้วยไหวพริบตามชั้นเชิงของปรัชญาอันเหนือเมฆเท่านั้น

ระหว่งคำสอนของผู้ไม่มีกิเลส กับคำสอนของพวกกิเลสอันไหนมันจะวิเศษกว่ากัน ก็ขอให้ท่านผู้อ่านจงลองใช้วิจารณ์ญาณสังเกตดูเอาเถิด

หลวงพ่จะขายงให้ฟัง

คือ หลายปีที่ผ่านมาหลวงพ่มันงเต็มเปา ไปซื้อตำราแบบเว่ยหล่งและฮวงโปมาศึกษา และได้ปฏิบัติแบบเว่ยหล่งและฮวงโปอย่างเอาจริงเอาจัง พยายามปล่อยวางว่างเปล่า ไม่ยึดมั่นถือมั่น แล้วก็พยายามทำจิตใจให้มันว่างๆ อย่างเขาว่ำนั่นแหละนะ และก็ไปติดแหงกอยู่กับคำพุดของเว่ยหล่ง ประโยคหนึ่งที่เขาห้ามเอาไว้อย่างเด็ดขาด

ทำให้หลวงพ่ปฏิบัติธรรมล่าช้าไปตั้งสามปีเต็มๆ

เมื่อเห็นท่จะไปไม่รอดจึงได้ตัดสินใจ ฝ่าฝืนกฎบัญญัติที่เว่ยหล่งห้ามเอาไว้ทันที หลวงพ่จึงได้บรรลุถึงเป้าหมายของพระพุทศาสนา บัดนี้หลวงพ่ได้รู้เช่นเห็นชาติของเขาเสียแล้ว ว่าเขาเป็นแต่เพียงตัวหนอนบ่อนทำลายพระพุทศาสนาอันบริสุทธิผู้ดม่องของพวกเราอย่างจงใจเท่านั้นเอง

ไม่ต้องจำปงจำเป็นกล่าวไปถึงมรรคถึงผลให้มันเมื่อยปากหรือเพียงแต่เรื่องวิสัยธรรมดาสามัญของชาวโลกทั้งหลาย คำสอนอันมหาประดัยของเถรว่ยหล่งนั้นมันผิดหลักกรรมดของโลกนิยมไปหมดลั่น แต่สำหรับกรรมะของแสงแดดกับสายฝนนั้น เขาเป็นธรรมชาติที่ไม่มีชีวิตจิตใจเหมือนคนเรา

แต่สำหรับคนเราเมื่อมีชีวิตอยู่ จำเป็นอย่างยิ่ง คือคนเราต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน หรืออุปัฏฐากอุปถัมภ์บำรุงหรืออนุเคราะห์สงเคราะห์ซึ่งกันและกัน ไปตามประเพณีอันดีงามของชาวโลก

ธรรมดจารีตประเพณีอันดีงามของชาวโลกนั้น พระพุทธองค์ก็ได้ตรัสสอนอย่างเด่นชัดไว้แล้วซึ่งมีอยู่ในนวกโกวาท

คือ บุคคลหาได้ยากสองจำพวกนั้นยังไ้ พระพุทธองค์ได้ตรัสสอนไว้เป็นคู่ๆ กันไว้ดังนี้

๑. บิดามารดา ท่านได้เลี้ยงบุตรธิดามา พยายามให้การศึกษาหาหน้าที่การงานให้ และแบ่งทรัพย์สินมรดกให้ลูกๆ ทุกคนอยู่ดีมีสบายถึงบิดามารดาจะไม่หวังผลตอบแทนจากลูกๆ เมื่อบิดามารดาแก่เฒ่าชราลงเลี้ยงตัวเองไม่ได้ บิดามารดาก็จะบอกลูกๆ ทุกๆ คนว่า

ถ้าพ่อแม่เลี้ยงตัวเองไม่ได้ก็ตามเถอะ เราไม่ต้องการให้ลูกๆ มาเลี้ยงเราเพราะเราไม่ได้หวังผลตอบแทนอะไร แม้แต่คำกล่าวจากลูกๆ ว่าขอบคุณหรือขอบใจ เราก็มิต้องการ ถึงเราจะเจ็บไข้ได้ป่วย เราก็มิจะขอตายอยู่คนเดียวเราหรือหาก พวกเธอจะพากันหนีไปไหนก็ไปเถอะ

บิดามารดาประเทศไหนท่านก็คงไม่พูดเช่นนี้เป็นอันขาด เพราะมันผิดวิสัยหรือผิดจารีตประเพณีอันดีงามของชาวโลก

๒. ครูบาอาจารย์ท่านก็มีเมตตาธรรม มีหน้าที่อบรมสั่งสอนสาธุศิษย์ ข้อนี้หลวงพ่อกะหมายเอาครูบาอาจารย์ที่เป็นพระอรหันต์บุคคลมาเปรียบเทียบ เมื่อครูบาอาจารย์ท่านมีเมตตาธรรมแนะนำพร่ำสอนสาธุศิษย์ให้ถึงมรรคถึงผล จนได้บรรลุเป็นพระอรหันต์เป็นร้อยๆ พันๆ องค์แล้วเมื่อยามครูบาอาจารย์แก่เฒ่าชราลง ด้วยกฎแห่งธรรมชาติของการเกิดแก่เจ็บตาย ครูบาอาจารย์ก็จะบอกว่า

สานุศิษย์ทั้งหลายเอ๋ย เราไม่ต้องการให้พวกเขาอุปถัมภ์ อุปัฏฐากเรา และเราไม่ต้องการให้พวกเขาปรนนิบัติเรา ถึงเราจะเจ็บไข้ได้ป่วย ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ก็ตามเถอะ เราจะนอนตายเงี้ยวๆ อยู่คนเดียว เราหรือพวกเขาจะไปไหนก็พากันไปให้มันพึ้นๆ เถอะ เพราะเราไม่ต้องการผลตอบแทนใดๆ ทั้งสิ้น แม้แต่คำกล่าวว่าคุณหรือขอบใจจากสานุศิษย์ เราก็ไม่ต้องการไฉน

ครูบาอาจารย์โลกไหนท่านก็คงไม่พูดเช่นนี้แน่นอน ถ้าพูดเช่นนี้ มันก็เป็นกรบอกรอกกระวอก บอกสานุศิษย์ให้เป็นคนอกตัญญู เหยียบหัวครูบาอาจารย์เท่านั้นเอง

๓. พระมหากษัตริย์ พระองค์ก็มีพระราชกรณียกิจออกเยี่ยมเยียน หรือออกตรวจตราบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่พสกนิกรของพระองค์ให้อยู่เย็นเป็นสุขทั่วประเทศ

และพสกนิกรทั่วประเทศก็มีหน้าที่พากันถวายความจงรักภักดีต่อพระองค์ และช่วยกันเสียภาษีอากร และช่วยกันถวายให้เป็นพระราชกุศล เพื่อให้พระองค์ได้นำไปพัฒนาประเทศชาติบ้านเมืองให้เจริญรุ่งเรืองสืบต่อไป คงไม่มีพระมหากษัตริย์โลกไหนๆ หรือที่พระองค์จะตรัสกับราษฎรว่า

เราไม่ต้องการให้ใครๆ มาถวายความจงรักภักดีต่อเรา เราไม่ต้องการภาษีอากรจากใครๆ เราไม่ต้องการให้ใครๆ มาถวายเป็นพระราชกุศล เพราะเราไม่หวังผลตอบแทนจากใครๆ ทั้งสิ้น แม้แต่คำกล่าวว่าคุณหรือขอบใจเราก็ไม่ต้องการ

หลวงพ่อบรรพระกัณฑ์ว่า คงไม่มีพระมหากษัตริย์ของประเทศไหนๆ หรือที่พระองค์จะมีพระราชดำรัสเช่นนี้ ถ้าพระมหากษัตริย์ของประเทศใดมีพระราชดำรัสเช่นนี้มันก็เท่ากับตรัสสั่งให้ราษฎรเป็นกบฏต่อแผ่นดินเท่านั้นเอง

๔. สมณพราหมณ์ หรือภิกษุ สามเณรผู้ทรงศีล ท่านก็มีหน้าที่อบรมสังฆอนูบาสก อุบาสิกา ให้ตั้งอยู่ในศีลธรรมอันดีงามมีการให้ทานรักษาศีลเจริญสมาธิภาวนา เพื่อสร้างสมอบรมบารมีธรรม เพื่อนำชีวิตจิตใจให้เพิ่มพูนวราสนานุญญาธิการตามเยี่ยงอย่างของพระสัมมาสัมโพธิญาณ เพื่อจะได้เป็นสะพานแก้วสะพานทองรองรับเนื่อนานุญแห่งตนในภพชาติต่อๆ ไป

และอุบาสก อุบาสิกาก็มีหน้าที่อุปัฏฐากอุปัถม์ภำรุงพระภิกษุสามเณรด้วยปัจจัยสี่ คืออาหารบิณฑบาต จีวร เครื่องนุ่งห่ม เสนาสนะที่อยู่อาศัยและยารักษาโรค หลวงพ่อขอรับรองว่าคงไม่มีพระภิกษุ สามเณรประเทศไหนๆ หรอกที่ท่านจะบอกอุบาสกอุบาสิกาว่า พวกท่านอย่ามาใส่บาตรให้เรากินเลย อย่ามาอุปัถม์ภำรุงเราเลย เราเป็นผู้ให้กับให้เท่านั้น เราไม่หวังผลตอบแทนจากใครๆ เป็นอันขาด แม้แต่คำกล่าวว่ ขอบคุณหรือขอบใจเราก็ไม่ต้องการไดยิน

ถ้าสมมุติว่าพระ เณรทั่วประเทศไทย เกิดสติฟั่นเฟือนพากันพูดวิปลาสเช่นนี้ทั้งหมด เดียวก็จะพากันห้องแห่งอดตายไม่รู้ด้วยนะ อย่าหาว่าไม่เตือน ถ้าพระเณรเณรช้เกิดพากันอุตริเสียสติพูดฟั่นเฟือนแบบนี้ พระพุทศาสนาที่จะถึงกาลอวสานไปจากผืนแผ่นดินไทยเท่านั้นเอง

และลัทธิที่เขามีสติฟั่นเฟือนเป็นเอกลักษณ์แบบนี้ มันก็คือลัทธิของเปรตเว่ยหล่างนั่นเอง และเปรตเว่ยหล่างเขายังอุตริบัญญัติสิ่งทีพระศาสดาไม่ได้ทรงบัญญัติเอาไว้ เช่น เขาจงใจสร้างอกุศลบาปบัญญัติขึ้นมาว่า

การไม่ให้ท่านก็บรรลุถึงพระนิพพานได้

เรื่องนี้พวกที่ถูกหัวเลขของเปรตเว่ยหล่าง ก็พลอยฟ้าพลอยฝน ตกเป็นเครื่องดินให้เขาอย่างออกหน้าออกตาเลยทีเดียว และก็มีตาเถรที่มีชื่อเสียงโด่งดังก้องฟ้าเมืองไทยหลายๆ องค์ ตกเป็นเหยื่อของลัทธิอินดูบาทว์ชาติชั่วนี้ด้วย แต่หลวงพ่อก็จะไม่เอ่ยนามถึงเขาหรอก แต่หลวงพ่อก็ขอเปรียบเทียบให้ท่านผู้อ่านพิจารณาเอาตามเหตุตามผลอันแท้จริงลองดู

ยกตัวอย่าง เมื่อพระพุทธองค์ได้ตรัสรู้แล้ว และในตอนพระพุทธองค์ออกจาริกแสดงธรรมโปรดสัตว์โลกอยู่ในชมพูทวีปนั้น ถ้าบังเอิญคนในประเทศอินเดียในยุคนั้นไม่มีใครใส่บาตร ไม่มีใครทำทานให้พระองค์เลย แม้แต่ข้าวก้อนเดียวหรือทัพพีเดียวก็ไม่มีใครใส่บาตรให้พระองค์เลย ถ้าเป็นดังว่ามานี้ พระอริยสาวกนับตั้งแต่ปัญจวัคคีย์ทั้งห้า ตลอดถึงพระโมคคัลลาสารีบุตรและพระอริยบุคคลองค์อื่นๆ นั้นจะเกิดขึ้นมาได้อย่างไร เพราะเมื่อพระพุทธองค์ไม่มีพระกระยาหารจะเสวย

จำเป็นอย่างยิ่งพระองค์ก็ต้องเสด็จกลับไปอาศัยเลี้ยงชีวิตอยู่กับพระเจ้าสุทโธทนะพระราชบิดาแห่งเดียวไปตลอดพระชนม์เท่านั้นเอง และคำว่าพระพุทธศาสนาจะมีชื่อขึ้นมาได้อย่างไรกัน

และอีกประเด็นที่สำคัญยิ่งยวดอันหนึ่ง คือในเมื่อ พ.ศ.ประมาณ ๕๐๐ นั้น ตามข่าวก็บอกว่า พระอุตตระเถระและพระโสณะเถระพร้อมทั้งบริวาร ได้เข้ามาเผยแผ่พระพุทธศาสนาในประเทศไทยของเรา ถ้าบังเอิญในตอนนั้นบรรพบุรุษของไทยเราไม่พากันบริจาคทานให้ท่านเลย แม้แต่ข้าวก้อนเดียวหรือทัพพีเดียวก็ไม่พากันใส่บาตรให้ท่านเลย ถ้าเป็นดังว่ามานี้ มันก็จำเป็นอย่างยิ่ง คณะของพระอุตตระเถระและพระโสณะเถระพร้อมทั้งบริวารก็จะต้องยกทัพเทวัญกลับคืนสู่ประเทศอินเดียเท่านั้นเอง และคำว่าพระพุทธศาสนาจะมาตั้งมั่นอยู่กับประเทศไทยของเราได้อย่างไรกัน

ฉะนั้น หลวงพ่อจึงขอวิงวอนกับท่านผู้มีวาสนาบุญญาริการ จงได้ใช้
 วิจารณ์ญาณไตร่ตรองตามโถวาทของพระศาสดาให้รอบคอบทุกๆ ประการเถิด
 และคำว่าบารมี ๑๐ ทศนั้นนั้น ก็มีทานบารมีนั้นแหละเป็นประธานในข้อแรก

แต่เปรตเว่ยหล่างเขามีอุดมการณ์อันลึกซึ้งเห็นอเมฆ เขาวางแผน
 อันแสนชั่วช้าสามานย์บ่อนทำลายจงล้างจงผลาญพระพุทธานุภาพ
 เพื่อให้สิ้นซากไปจากผืนแผ่นดินให้จงได้ เขาจึงใช้คำคมจากปรัชญา
 อันเห็นอเมฆเข้าหว่านล้อมเพื่อมิให้ชาวโลกทำบุญทำทานกับภิกษุสามเณร
 ในพระพุทธศาสนา เมื่อไม่มีใครอุปถัมภ์บำรุงหรือทำบุญทำทานให้กับภิกษุ
 สามเณร พระพุทธานุภาพก็ถึงกาลอวสานไปจากแผ่นดินจีนเท่านั้นเอง
 นี้แหละคือสันดานธาตุแท้ของเปรตเว่ยหล่าง และพวกที่ตกเป็นเครื่องดินของ
 เปรตเว่ยหล่างนั้น เขาก็พากันอธิบายธรรมะแบบงูๆ ปลาๆ แบบผิดๆ ถูกๆ
 ออกโฆษณาชวนเชื่อพิมพ์อุดมการณ์ออกมาค้าขายเป็นธรรมพาณิชย์
 เป็นพุทธพาณิชย์อย่างขึ้นหน้าขึ้นตาอยู่แล้ว และบางสำนักก็ทำการค้าขาย
 แข่งขันกับฝ่ายโลกอีกด้วย

อันเรื่องกิจวัตรออกเที่ยวบิณฑบาตโปรดสัตว์ตามเยี่ยงอย่างของ
 พระพุทธองค์นั้นอย่าไปพูดถึงเขาเลย เพราะเขาเป็นคนนอกคอกพระธรรมวินัย
 เสียแล้ว เพียงแต่เขากอบโกยเอาผลประโยชน์จากการค้าขายไปเลี้ยงลำไ้
 ของเขามันก็เหลือเฟืออยู่แล้ว แถมนางองค์ยังมีเงินฝากธนาคารเป็นหลายๆ
 ลีบล้านด้วยซ้ำไป แต่ปากอันโสโครกของเขาชอบพากันพูดไปปดมดเท็จว่า
 เราไม่ได้ยึดมั่นถือมั่นอะไร เราเป็นผู้ให้กับให้เท่านั้นเอง

ฉะนั้น คำสอนหรืออุดมการณ์ชนิดที่ว่า ไม่ให้ทานก็ถึงนิพพาน
 ได้นั้น มันจึงเป็นอุดมการณ์มีจาคำสอนจากศาสดาหน้าโง่งอคือใหม่ และ
 มันก็เป็นคำสอนของพวกสัตว์นรกอย่างชัดๆ นี้เอง

ยิ่งหนักหน่วงเหมือนปวงมารผลาญบรรลัยให้หนักมือยิ่งๆ ขึ้นไปอีก
 หนักๆ เข้าพวกที่ตกเป็นเครื่องมือเครื่องดินของหมอเว่ยหล่างนั้น ก็พากัน
 ฟันเพื่ออนวิปลาส พูดซ้ำเติมว่า

พระไม่ได้อยู่ที่จีวร จีวรก็ไม่ใช่พระ พระอยู่ที่จิตใจอันเป็นพุทธะ
ที่บริสุทธิ์ผุดผ่องเท่านั้น

พูดแบบนี้ ถ้าฟังแบบผิวเผินแบบไม่มีปัญญาไตร่ตรองหยั่งรู้อดีต
อนาคตให้รอบคอบให้ถูกต้องตามโอวาทของพระศาสดาเสียก่อน
ก็จะเข้าใจว่าผู้พูดเขามีปัญญาอันแหลมคมมาก

หลวงพ่อก็ขอเตือนบอกไว้ นี่แหละคือเล่ห์กลอันอุบาทว์ชาติชั่วสารเลว
อันหนึ่งที่หมอเวทย์หลั่งจวงล้างจวงผลาญพระพุทธรศาสนาให้สูญซาก
ไปจากแผ่นดินจีนเป็นผลสำเร็จอันดงามมาแล้ว

พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสไว้ว่า

พระภิกษุ สามเณรผู้บวชเข้ามานุ่งห่มผ้าเหลืองหรือผ้ากาสาวพัสดร์
นั้นแล เป็นผู้บวชอุทิศตนเข้ามาประพฤติพรหมจรรย์เพื่อกระทำให้ถึงที่สุด
แห่งทุกข์โดยชอบ และก็จะเป็นผู้นำชาวโลกสืบต่ออายุพระพุทธรศาสนา
ให้ยืนยาวเพื่อชาวโลกต่อๆ ไป

และ พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสไว้ว่า

ผ้ากาสาวพัสดร์ของเราเป็นธงชัยของพระอรหันต์

อันอยู่ในฆราวาสวิสัยนั้นมันเป็นทางคับแคบ

เป็นทางไหลมา ซึ่งภูลิมลทินทั้งหลายมิได้ขาด

จะประพฤติพรหมจรรย์ให้หมดจดเหมือนสังข์ชัตนั้นคงทำไม่ได้

ก็หมอเวทย์หลั่ง หมอจวงใจเหยียบโอวาทพระศาสดาของพวกเขาอย่าง
เด่นชัดทีเดียว พวกบวชารันโสโครกที่พากันถูกหัวเลขหางเลขของหมอ
ก็เลยพากันพูดแบบสติฟั่นเฟือนเหมือนศาสดาเวทย์หลั่งของเขาทั้งนั้น

และถ้าหากภิกษุสามเณรรูปใดที่อยู่ในเมืองไทยนี้พากันวิปลาดเข้าใจ
ว่า พระเณรไม่มีความสำคัญอยู่ที่จีวร หรือไม่มีความหมายใดๆ อยู่กับจีวร
จริงๆ แล้ว **ขออภัยกับท่านผู้อ่านด้วย หลวงพ่อก็ขอพูดเพื่อปกป้อง
พระพุทธรศาสนาของเราเท่านั้น**

ขอให้ภิกษุสามเณรทุกๆ รูปที่เข้าใจวิปัสสนาอย่างนั้นมาทดสอบกับ หลวงพ่อโลกอุดร จะพิสูจน์กันที่บ้านไหน ตำบลไหน อำเภอไหน หรือจังหวัด ไหนก็ได้ ซึ่งเป็นบ้านเมืองของชาวพุทธเรา เมื่อถึงเวลาเช้าออกบิณฑบาต หลวงพ่อจะโยนเสื่อโยนกางเกงให้เขา누งทุกๆ คน แล้วหลวงพ่อก็จะ**นุ่งสบง จีวร ของพระพุทธรองค์นี้แหละไปบิณฑบาตแข่งกัน** ใครจะท้องแห้ง ท้องเต็มกว่ากัน หลวงพ่อกะคะเนว่า พวกที่นุ่งเสื่อ นุ่งกางเกงไปบิณฑบาต นั้นมันจะไม่ท้องแห้งเปล่าๆ อย่างเดียวนะซิ **แถมพวกชาวบ้านเขาจะพากันสั่งขี้มูก ถ่มน้ำลายรดหน้าผากเอาด้วยซ้ำไป**

อันผ้าเหลืองหรือผ้ากาสาพัสตร์นั้น ถึงเขาจะเป็นของที่ไม่มีชีวิตจิตใจ ก็จริงอยู่ แต่ก็เสมือนหนึ่งเขาเป็นผ้าเหลืองอันศักดิ์สิทธิ์ มีอานุภาพแฝง อยู่ในนั้นอย่างยิ่งใหญ่ไพศาล และยังสามารรถบันดาลให้ผู้ที่ได้พบได้เห็น ให้เกิดศรัทธาปราศหะ มีจิตใจอ่อนน้อมถ่อมตนลงได้อย่างน่าพิศวง **นอกเสียจากรู้ว่าผู้ที่ได้พบได้เห็นผ้าเหลืองนั้น หรือได้เข้ามานุ่งห่มผ้าเหลืองนั้น เขาเป็นสายเลือดของอเวไนยสัตว์ ผู้มาบอดไปบอด หรือผู้มามีตอยู่มีตไปมีตเสียแล้ว จึงจะมีจิตใจเป็นทมิฬหินชาติ แล้วจะมองเห็นแบบ กงจักรเป็นดอกบัว เห็นชั่วเป็นดี เห็นกาลิเป็นโพธิ์ทอง**

หลวงพ่อก็คงจะขอบอกมหากุศลอันวิเศษสูงสุดอย่างหนึ่งว่า คือในชีวิต ของผู้ใดก็ตาม ถ้าผู้ใดกล่าวจ้วงจาบเหยียบย่ำทับถม ดูหมิ่นดูแคลน ผ่ากาสาพัสตร์ ซึ่งเป็นธงชัยของพระอรหันต์ ก็แปลว่าผู้ผู้นั้นเขาสูญเสียจาก มรรคผลนิพพานไปทันทีที่เขากล่าวจ้วงจาบนั้นเอง และเขาจะหมดวาสนา บารมีกับพระพุทธรศาสนาหลงเพียงแค่นั้น แต่ถ้าท่านผู้ใดได้เคยสร้างสมอบรม บารมีธรรมมาแล้วอย่างเต็มเปี่ยม ท่านผู้นั้นจะไม่กลัวกล่าวจ้วงจาบ ผ่ากาสาพัสตร์เป็นอันขาด

เปรียบเสมือนหนึ่งธงชาติ ซึ่งเป็นเครื่องหมายอันสูงสุดประจำประเทศไทยของเรา ก็ลองใครกล่าวดูหมิ่นเหยียดหยามประณามให้เสียหายหรือลองเอามาฉีกทิ้งเผาไฟ หรือเหยียบย่ำด้วยเท้าของตนดูซิ จะได้พากันเข้าไปนอนอยู่ในกรงนกอีแก้วโดยไม่รู้ตัว

เมื่อศาสนาเว่ยหล่างใช้เล่ห์กลลูกไม้ของคำคมจากปรัชญาอันเหนือเมฆ มาเล่นลั่นกะลารนทำให้คนปัญญาแก่เห็นดีเห็นงามไปด้วยหนักๆ เข้าเมื่อชาวจีนในสมัยนั้นเห็นดีเห็นงามไปกับหมอ ก็เลยไม่ค่อยมีคนบวชเป็นภิกษุสามเณรลั่นหลามเหมือนแต่ก่อน เพราะเขามีมานะทิฐิอันร้ายแรง เขาถือว่าพระเกิดอยู่ที่ใจอย่างเดียวเท่านั้น จะอยู่ในเพศใดๆ หรืออาชีพใดๆ ก็เป็นพระได้ทั้งนั้น ไม่ได้เกี่ยวกับเครื่องแบบ จีวรใดๆ ทั้งสิ้น เพราะจีวรเป็นแต่เพียงผ้าเฉยๆ เขาจะไปรู้เรื่องอะไร หนักๆ เข้าคนก็เลยไม่บวชกันเสียเลย เมื่อประเทศชาติขาดพระภิกษุ สามเณรผู้ทรงศีลทรงธรรม พระพุทธศาสนาก็ถึงกาลอวสานไปจากแผ่นดินจีนเท่านั้นเอง

และน่าสังเวชสลดใจเป็นอย่างยิ่ง คือประเทศเพื่อนบ้านที่อยู่รอบๆ ประเทศจีนนั้น ก็พลอยได้รับอิทธิพลหรือพลอยได้รับหวัเลขหางเลขของศาสนาเว่ยหล่างไปด้วย อยู่ดีๆ ก็อุทริพากันเกิดปัญญาแก่ เกิดมีจิตใจแข็งกระด้างต่อพระพุทธศาสนาอันบริสุทธิ์ผุดผ่องของตน จนในที่สุดพระพุทธศาสนาก็ถึงกาลอวสานไปจากประเทศชาติเช่นเดียวกับประเทศจีน

อันนี้ก็เป็นที่คิดเตือนใจของพุทธบริษัทอยู่ในประเทศไทยของเรา ให้พร้อมใจกันเตรียมการหาทางป้องกันล่วงหน้าเอาไว้ อย่าให้ภัยอุบาทว์เช่นนั้นมันเกิดขึ้นมาได้ **ถ้ามันแต่ธุระไม่ใช่ พุทธวงศ์ของเรา ก็จะเดือดร้อนไปทุกหย่อมหญ้าเท่านั้นเอง**

เท่านั้นยังไม่พอ พวกปัญญาแก่ที่โศกดีได้ถูกหวัเลขและได้ถูกหางเลขของศาสนาเว่ยหล่างนั้น เขาก็จะพากันวิปลาสพุดซ้ำเติมเข้าไปอีก

พระไม่ใช่โบสถ์ โบสถ์ไม่ใช่พระ พระพุทธศาสนาก็ไม่ใช่โบสถ์วิหาร พระมันอยู่ที่ใจอย่างเดียวเท่านั้น

แต่พวกพระปัญญาแก่ที่อยู่ในประเทศไทยของเรา ที่โชคดีได้พากันถูกหัวเลขหางเลขของศาสดาเว่ยหล่างนั้น หัวกระบิลของเขาเหล่านั้น เขาก็พากันบวชสำเร็จออกมาจากพระอุโบสถกันทั้งนั้น แต่พวกเขามันเมาหัวเลขหางเลขเสียแล้ว จึงพากันกล่าวเหยียดหยามเนรคุณแม้กระทั่งวัดอุอันเป็นสิริมงคลสูงสุดในพระพุทธานุศาสนของตน

แต่ถึงจะสวดสมมุติเป็นสี่มาชั่วคราวทำสังฆกรรมหรือบวชที่ไหนๆ ก็ได้ก็จริงอยู่ แต่มันก็ทำให้ชาวพุทธของเราไม่เกิดศรัทธาปสาทะอันแก่กล้ามั่นคง เหมือนกับบวชอยู่ในพระอุโบสถได้เลย

แต่ทั้งนี้ก็ได้ไม่หมายความว่า หลวงพ่อมีจิตคิดยุยงส่งเสริมให้พระภิกษุสามเณรออกเรียไรเบียดเบียนชาวบ้านแต่ประการใดๆ ทั้งสิ้น การสร้างศาสนาวัตถุอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในพระพุทธานุศาสนนั้น ถ้าหมู่บ้านใด ตำบลใด อำเภอใด จังหวัดใด หรือคณะศรัทธาใดๆ เกิดศรัทธาปสาทะเพื่อจะต่อเติมเสริมส่งบุญวาสนาบารมีของตน เพื่อจะได้เป็นเนืองนาคบุญของรับตนเองในภพชาติต่อไป ถ้าจะรวบรวมกำลังศรัทธาบริจาคอุทิศสร้างไว้ ณ วัดใดวัดหนึ่งก็ให้แล้วแต่ศรัทธาเถิด

ถ้าสมมุติว่าอยู่ในวัดวาอารามทุกๆ วัด ที่อยู่ในประเทศไทยนี้ ไม่มีโบสถ์ ไม่มีวิหาร ไม่มีกุฏิ ไม่มีศาลาแม้แต่หลังเดียวอยู่ในประเทศไทย พระพุทธานุศาสนก็บรรลัยไปจากประเทศไทยเท่านั้นเอง

ส่วนการใส่ร้ายป้ายสี การสร้างโบสถ์วิหารนั้นมันเป็นการสร้างภาพพจน์อันเลวร้ายของพวกที่ตกเป็นเครื่องมือเครื่องดินของศาสดาเว่ยหล่างที่เขาพยายามจงล้างจงผลาญพระพุทธานุศาสนอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

ซ้ำร้ายอย่างยิ่งเข้าไปอีก เขายังจงใจกลักลวงจ้วงจาบพระปฎิมากรอันเป็นนิมิตรูปเหมือนของพระพุทธองค์ เขาว่า พระพุทธเจ้าไม่ใช่ทองเหลือง พระพุทธเจ้าไม่ใช่ทองแดง พระพุทธเจ้าไม่ใช่อิฐ ไม่ใช่ปูน พระพุทธเจ้าจะเข้าถึงได้เห็นได้ ด้วยใจอันบริสุทธิ์ของเราอย่างเดียวเท่านั้น

พูดเช่นนั้น พวกอุกทางเลขยิ่งพากันวิปลาสสติพื้นเพื่อนเข้าไปอีก เขาพูดสุดโต่งฝ่ายเดียว เขาหาวิธีไม่ว่าอุปนิสัยของปวงสัตว์อยู่ในโลกนี้

พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสบอกไว้อย่างเด่นชัดแล้วว่าเหมือนดอกบัวสีเหล่า ถ้าจะให้มีแต่ธรรมะอันเป็นตัวมรรคผลนิพพานล้วนๆ ฝ่ายพระภิกษุสามเณรผู้มีอินทรีย์ยังหย่อนต่อมรรคผลพระนิพพาน และฝ่ายอุบาสกอุบาสิกาทั่วประเทศ ก็จะถูกกันขาดที่พึง ที่ระลึกทางใจเท่านั้นเอง

ก็พวกปัญญาแก่ที่ตกเป็นเครื่องมือเครื่องดินของเถรวะเหล่านั้น เขาจะไปรู้เรื่องดอกบัวสีเหล่า ห้าเหล่าอะไร ถ้ารู้ก็คงจะรู้แต่ตัวหนังสืออันแหละ เพราะปัญญาของคนที่ถูกหัวเลขนั้น มันแก่หมอกแก่แดดเกินไป แก่จนกระทั่งออกฤทธิ์แดงหัวแข็ง กำแพงตัว พากันเหยียบหัวพระพุทธรูปไปเลย

ก็การสร้างพระพุทธรูปนั้น ชาวพุทธของเรานิยมสร้างไว้เพื่ออุทิศให้เป็นรูปจำลองแทนตัวจริงของพระพุทธองค์ พอให้พากันได้กราบไหว้บูชา พากันระลึกให้เป็นพุทธานุสสติ เพื่ออบรมบ่มนิสัยให้เกิดศรัทธาปสาทะให้แก่กล้ายิ่งขึ้นไป และจะได้เป็นเนื่อนาบุญของตนเองในภพชาติต่อๆ ไป สมมุติว่าทุกๆ วัดที่อยู่ในประเทศไทยนี้ไม่มีพระพุทธรูปแม้แต่องค์เดียวเลย พระพุทธศาสนาก็ถึงกาลอวสานไปจากแผ่นดินไทยเท่านั้นเอง และแผนการอันอุบาทว์ชาติชั่วสารเลวที่เขากล่าวประณามหยาบหมิ่นพระพุทธรูปเช่นนั้น และเล่ห์กลเช่นนี้ ศาสดาเว่ยหล่างเขาได้จงล้างจงผลาญพระพุทธศาสนาให้พินาศขาดกระเด็นไปจากแผ่นดินจีนมาแล้วเป็นตัวอย่าง

เมื่อท่านผู้อ่านได้รู้ซึ่งถึงเงาหัวของศาสดาเว่ยหล่างมาพอย่อๆ แล้ว ก็จงพากันใช้วิจรรย์ญาณให้มันถูกต้องตามโอวาทของพระศาสดาด้วย

ขออย่าเตือนอีกว่า สำหรับเขาจะมุ่งเข้าไปเฉพาะเจาะจงเอาแต่จิตใจนั้น มันผิดหลักสังขารของนักบวชในพระพุทธศาสนา เปรียบเสมือนหนึ่งต้นไม้ ถ้าไม่มีกระพี้ไม่มีเปลือกห่อหุ้มเอาไว้ แก่นของต้นไม้มันจะเกิดมีขึ้นมาได้อย่างไร

หรือเปรียบเสมือนหนึ่งน้ำยาโอสถขนานวิเศษ ถ้าไม่มีขวดหรือมีภาชนะ อันมันคงห่อหุ้มเอาไว้ ตัวยาขนานวิเศษนั้นมันก็จะระเหยทิ้งหมดเท่านั้นเอง

ฉันใดก็ฉันนั้น พระภิกษุ สามเณรก็เหมือนกัน ต้องมีข้อวัตรปฏิบัติ ห่อหุ้มเอาไว้ หรือมีศีล สมาธิ ปัญญาวิมุตติห่อหุ้มเอาไว้ เท่านั้นยังไม่พอต้องมี เครื่องหมายของนักบวช คือสบง จีวร ห่อหุ้มกายเอาไว้ เพื่อให้ชาวโลกรู้ว่าเป็นสมณะผู้ออกบวชแสวงหาความสงบที่แท้จริง

ถ้าภิกษุสามเณรในพระพุทธศาสนา ไม่มีเครื่องหมายของจีวร บ่งบอกเอาไว้ ถึงจะสวมใส่เสื้อผ้าอาภรณ์อันหลากหลาย มียี่ห้ออันเลอเลิศ ประเสริฐฟ้าขนาดไหน และถึงจะเป็นเสื้อผ้ากางเกงที่มีราคาเฉียดล้านก็ตามเกิด เพราะยี่ห้อของเสื้อผ้ากางเกงนั้นเขาเป็นธงชัยของกามคุณมาแต่ไหนแต่ไร แล้ว มีแต่จีวรเท่านั้นแหละที่เป็นธงชัยของพระอรหันต์ และเป็นธงชัย อันสูงสุด ในพระพุทธศาสนาอีกด้วย

และอีกประการสำคัญยิ่งประเด็นหนึ่งที่ลัทธิอุบาทว์ชาติชั่วสสารเลว ที่เถรเว่ยหล่างเขาบัญญัติขึ้นมา แต่เขาอุตริไปอ้างอิงเอาพระมหากัสสปเถระ มาเป็นประมุขต้นลัทธิของเขา หรือมาเป็นต้นสายนิกายเซ็นของเขานั้น เขาโมเมบัญญัติขึ้นมาจากอุดมการณ์อันโสโครกของเขาเท่านั้น มันไม่มี หลักฐานอะไรอยู่ในพระไตรปิฎกทั้งสิ้น เขาจงใจบัญญัติขึ้นมาตามอุดมการณ์ ของเขาเพื่อตบตาชาวพุทธของเราให้เข้าใจไขว้เขวออกนอกกลุ่มนอกลู่นอกทางเท่านั้น

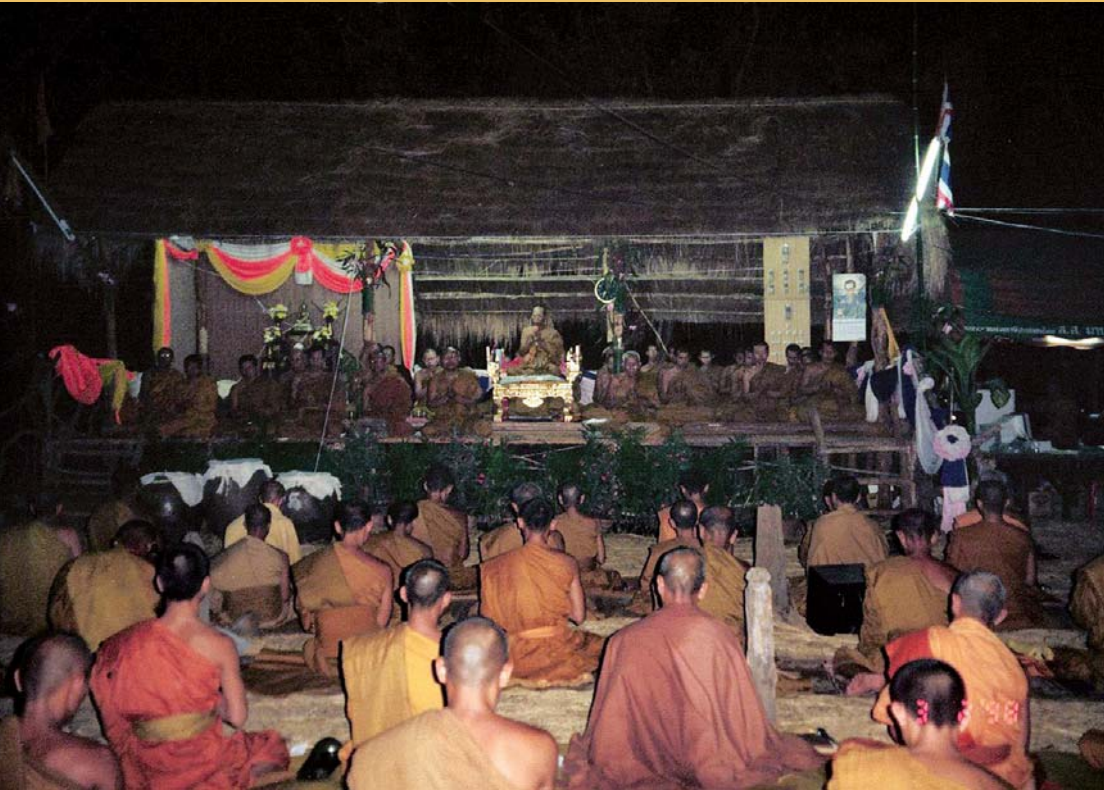

ถ้าสมมุติว่าท่านพระมหากัสสปะเป็นประมุขหรือเป็นต้นลัทธินิกายเซ็นของเขาจริงๆ แล้ว ก็ทำไมสาวกรุ่นต่อๆ มาจึงไม่พากันดำเนินรอยตามพระมหากัสสปะ เพราะพระมหากัสสปะนั้นท่านถือธุดงค์ ๓ อย่างเป็นวัตร คือ

๑. ถือทรงผ้าบังสุกุลจีวรเป็นวัตร
๒. ถือเที่ยวบิณฑบาตเป็นวัตร
๓. ถืออยู่ป่าเป็นวัตร

ก็เถรเว่ยหล่างเขาทำนอกคอกจากพระธรรมวินัยของพระพุทธองค์แบบหน้ามือเป็นหลังมือเลยที่เดียว และพวกเขาก็ไม่ได้ถือบิณฑบาตเลี้ยงชีพเป็นวัตรเหมือนกับพระมหากัสสปะแต่ประการใด หนักๆ เข้าเขาก็พากันทำอะไรไถนาตำข้าวกินเอง และพากันทำอะไรทำสวนเหมือนกับชาวบ้านทั่วๆ ไป และด้วยเล่ห์กลจากอุดมการณ์จงล้างจงผลาญพระพุทธศาสนาอย่างลึกซึ้งของเขา คนรู้ไม่เท่าทันก็เลยพากันเข้าใจว่าเขาเป็นผู้ไม่เบียดเบียนชาวบ้าน เขาทำตนอุทิศต่อชาวโลกโดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ ทั้งสิ้นเมื่อพระพุทธศาสนาได้สูญชกไปจากประเทศจีน ชาวพุทธจึงได้อ้าปากหวอแต่มันก็สายเสียแล้ว

ซ้ำเติมเข้าไปอีก คือบางตำราของฝ่ายจีนเขาก็โมเมอุตริบัญญัติขึ้นมาว่า พระมหากัสสปะเถระท่านไปดับขันธปรินิพพานอยู่ในภูเขาน้ำไต้ที่เมืองปักกิ่ง ซึ่งมันขัดกับหลักความเป็นจริงตามจารึกไว้ในพระไตรปิฎกของฝ่ายเรา ว่าท่านมหากัสสปะท่านดับขันธปรินิพพานอยู่ ณ ระหว่างกลางกุกกุฎสัมปาตบรรพตภูเขาคิซฌฌฎฎในกรุงราชคฤห์มหานครนั่นเอง ข้อนี้ก็แปลว่าเถรเว่ยหล่างเขาอุตริบัญญัติขึ้นมาเอาตัวๆ ตามอุดมการณ์อันชั่วช้าสามานย์ของเขาเท่านั้นเอง

คบเลือดไหน
ใครเหหัน
ถ้าเลือดดี
การคบเขา

ก็ใคร่เป็น
สัมพันธ์ชั่ว
คบคนดี
ให้เลือกเข้า

เช่นกรู้นั้น
ชั่วไหลเข้า
มันดีเรา
เหล่ากรู้นี้

จากสาวกโลกอุดร

กระจกส่องดูเงาหัวใจตาเถร สวมกระโถนแทนมงกุฏ

อย่าเป็นเถร
แก่งแกมโกง
มันเข้าข่าย
สวมกระโถน

เอ็นหนึ่งเหนียว
เหยียบหัวสงฆ์
หมายเป็นโจร
แทนมงกุฏ

เขี้ยวรากใจ
หลงหัวโชน
ปกครองใจ
มันสุดดี

***

อย่าเป็นเถร
สร้างเรื่องปิบ
มันเข้าข่าย
สวมกระโถน

เอ็นหนึ่งเหนียว
ถีบแยกสงฆ์
ตั้งค่ายสงฆ์
แทนมงกุฏ

เขี้ยวเกาะหีบ
หลงหัวโชน
เป็นดงโจร
สุดเถรไทย

***

อย่าเป็นเถร
สร้างเรื่องตัด
มันเข้าข่าย
สวมกระโถน

เอ็นหนึ่งเหนียว
กัดหัวสงฆ์
ชายพุทธรวงค์
แทนมงกุฏ

เขี้ยวรากวัด
หลงหัวโชน
ตั้งดงโจร
สุดโสภาค

***

อย่าเป็นเถร
อวดสำรวม
มันเข้าข่าย
สวมกระโถน

เอ็นหนึ่งเหนียว
สวมเขาสงฆ์
ชายพระธรรม
แทนมงกุฏ

เขี้ยวรากส้วม
หลงหัวโชน
ตั้งถ้ำโจร
สุด...ยอดเถร

จากสาวกโลกอุดร

องค์อินทร์ลงกราบกราบ

สับสนนี้ไม่ได้หมายถึงไปถึงทางโลก หมายถึงเฉพาะพระพุทธองค์
กับพระอริยสาวกเปรียบเทียบกับความชั่วเท่านั้น

คนไม่ดี	หากมันมี	เต็มประเทศ
มันก่อเหตุ	ยิ่งกว่าเปรต	เศษหัวขน
อันคนดี	ถึงมีเสีย	เพียงหนึ่งคน
ก็มีผล	ดลให้ศาสน์	ชาติเจริญ

***

คนไม่ดี	หากมันมี	เต็มขอบเขต
มันทุเรศ	ยิ่งกว่าเปรต	เต็มเขตเขา
อันคนดี	ถึงจะมี	เพียงแค่เงา
ให้พวกเรา	กราบเงาท่าน	หมั่นบูชา

***

คนไม่ดี	หากมันมี	เต็มพารา
เหมือนมีบ้า	พาพันเพื่อน	เกลื่อนแผ่นดิน
อันคนดี	ถึงจะมี	เพียงรอยตีน
แม้...องค์อินทร์	ก็ผินองค์	ลงกราบกราบ

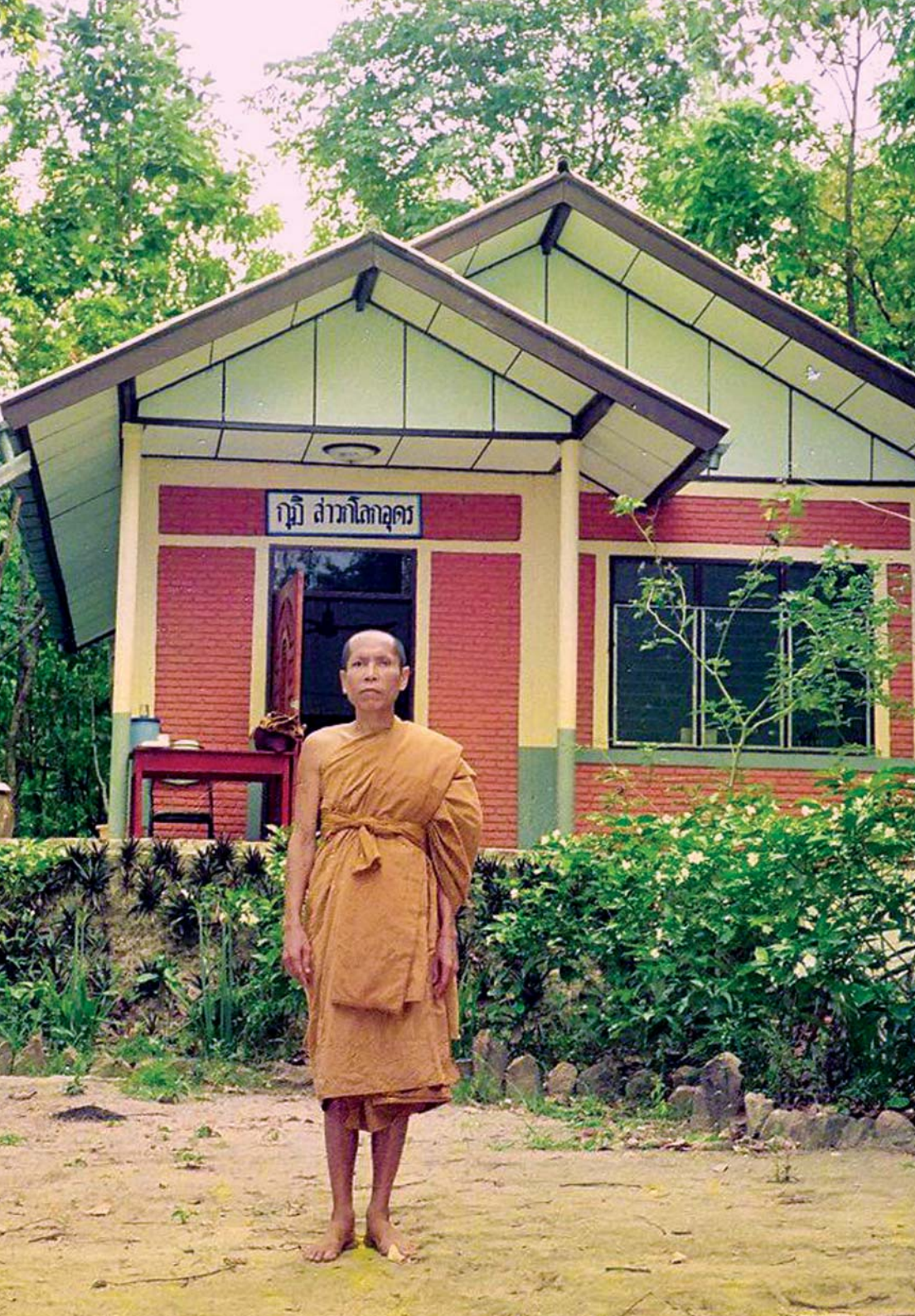
***

คนไม่ดี	หากมันมี	เต็มที่วัด
เดี๋ยวมันกัด	วัดจะเหม็น	เป็นรังหนอน
อันคนดี	ถึงจะมี	เพียงที่นอน
จงน้อมกร	ขอพรห้อง	ของเมธี

จากสาวกโลกอุดร

กุฏิ ตำบ่อเกาะลพบุรี

ไดโนเสาร์เต่าล้านปี

(ผิอริยะหุณาตาบอด)

ไดโนเสาร์	เต่าตีเทียบ	เหยียบไม่เลือก
ไดโนเสือก	ไม่เลือกที่	ตีไม่อัน
ไดโนซ่า	ซ่าอ่านรู้	ดูตะบัน
ไดโนสัน	ฉันเรียนธรรม	คล้า...หากาม

***

ไดโนเสาร์	เต่ารู้แจ้ง	จนแดงแจ้ง
เขามิแต่	แส่อยากแจ้ง	ออกแดงชาน
อ่านจำเอา	เมาแสงจำ	เหมื่อนตามาร
แจ้งเพราะอ่าน	พาลิ่งเง่า	เต่าล้านปี

***

ไดโนเสาร์	เต่าสอดรู้	เป็นหมูแน่
เขามิแต่	แส่สอดรู้	ตุ่ทุกด้าน
เต่าอ่านเอา	เมาสอดหาม	ตามสันดาน
รู้เพราะอ่าน	พาลหาสอด	บอดล้านปี

***

ไดโนเสาร์	เต่าอ่านลัด	กััดเจาแน่
เขามิแต่	แส่อ่านลัด	กััดทุกที่
เต่าอ่านรู้	งู้งนงาน	ถึงล้านปี
อ่านแล้วตี	ตีไหล ไหล	โง่...เกินจาว

จากสาวกโลกอุดร

อริยะเมาศรัทธา

เม	เมาศรัทธา	ขาสীগา	หันมาฟาด
	ถีบ...ให้ขาด	วาสนา	บารมี
	เพราะจิตเขา	เมาทิดใจ	ไฟโลภภัย
	คนเหล่านี้	หนีสูญซาก	จากนิพพาน

***

หลง	หลงศรัทธา	ขาสীগา	หันมาฟาด
	ถีบ...ให้ขาด	ให้สูญชาติ	ขาดมรรคผล
	ใครบ้างหว	ให้สีกา	ถีบหน้าตน
	พระทุกคน	ชน...ใส่ใจ	ไว้ให้ดี

***

หวง	หวงศรัทธา	ขาสীগา	หันมาฟาด
	ถีบตกอาสน์	บาตรตกแตก	แหกผ้าหนี
	ขาสীগา	ถีบหน้าพระ	สะใจดี
	ลูก...มูนี้	ให้...มีซึ้ง	ถึง...วันตาย

***

แย่ง	แย่งศรัทธา	ขาสীগา	หันมาฟาด
	ถีบหัวขาด	ตกธรรมาสน์	ขาดนิสสัย
	ขาสীগา	ถีบ...หน้าพระ	อย่างสะใจ
	เคยเห็นไหม	ในแผ่นดิน	ถิ่นแหลมทอง

จากสาวกโลกอุดร

อริยะแต่งงาน

ยุคของแพง	พระแต่งงาน	ด้านเกินเปรต
มันทุเรศ	ลูกกะตา	เจ้าข้าเอ๋ย
ภาพผูกแขน	แพนนั่งเตียง	เคียงแขนย
เอาละแหวย	เขยหัวโล้น	โหนดเตียงสีกา

***

เข้ากลียุค	สนุกดู	พระครูซ่า
บินเกินบ้า	ซ่าเกินผี	ซีหัวใส
พระครูแต่งงาน	บ้านเมืองเอ๋ย	เขยเมืองไทย
เด็ดถึงไต	ใจพระครู	สู้...ถึงเตียง

***

เข้ากลียุค	สนุกแน่	พ่อแม่เอ๋ย
บุญก็เกย	บาปก็กาย	ขายบัดสี
เสียงเซ็งแซ่	แผ่ประณาม	กามโลกีย
เถรยุคนี้	ดีบ้า บ้า	หน้ามุดกาม

***

บ้านเมืองเรา	เข้ากลียุค	สนุกแน่
เสียงเซ็งแซ่	แผ่ประณาม	เรื่องงามหน้า
ข่าวตาเถร	เล่นโลกีย	หยอกสีกา
ยุคก้าวหน้า	เถรก็บ้า	เอาเหลือเกิน

จากสาวกโลกอุดร

อริยะห้วละกาม

เถรทีดี	มีคุณค่า	ต้งหน้าด้าน
ฝีกสันดาน	พาลบอบุญญ	หวังตุณผล
แย่งยศถา	ช่านารี	พลีกามตน
แดนหลุดพัน	มันจนตู่	หมู่เถรใจทราม

***

ปีสามสาม	นามกลียุค	ลูกโซติช่วง
น่าเป็นห้วง	ดวงพระธรรม	พุทศคำสอน
หมู่เถละ	ห้วละกาม	น้ำสาคร
พุทธันดร	ได้ถึงกาล	ช่านแผ่นดิน

***

เถรยุคนี้	รวยยิ่งดี	ยังมีหน้า
รวยล้นฟ้า	หน้ายิ่งเด่น	เป็นราศี
พวกบุญมาก	หากแซ่ซ้อง	ก้องธานี
พวกเถรชี่	ก็เชิดชู	น้อมบูชา

***

เข้ากลียุค	สนุกดี	อับรียบ้ำ
หลอกลวงหา	หน้าก็เด่น	เป็นสักขี
พวกบุญไซ	ไผลแซ่ซ้อง	ก้องปฐพี
หลอกลวงดี	มันก็เด่น	เห็นทันตา

จากสวางโลกอุดร

เถรฆานเตาะเหาะมุเตียง

เข้ากลียุค	สนุกแน่	พ่อแม่เอ๋ย
บุญก็เกย	บาปก็กาย	หลายหลากเสียง
ข่าวตาเถร	เล่นฆานเตาะ	เหาะมุเตียง
ฆานบ้ำบ้ำ	เดี่ยวฟ้าเบรียง	หัวกระบาล

***

บ้านเมืองเรา	เข้ากลียุค	สนุกแน่
เสียงแข็งแ่	แผ่นดิน	ถิ่นสยาม
ข่าวตาเถร	เล่นบ้ำบ้ำ	หน้ามุดกาม
เสียงประณาม	ไปทั่วถิ่น	แผ่นดินไทย

จากสาวกโลกอุดร

***

อด้ชชี	เขาทำที	ดีต่อหน้า
แกดั่งทำท่า	นำเลื่อมใส	ให้คนเห็น
ครั้นลับหลัง	ยังกับกา	ซ่าเหลือเดน
ถ้าใครคบ	ก็ต้องเป็น	เช่นอื่กา

***

อด้ชชี	เถรวอดดี	มีทั่วทิศ
ชอบพ่นพิษ	คิดเห็นธรรม	เหยียบคำสอน
เขามุ่งเทียบ	เหยียบเหล่ากอ	พระบ-วร
เพราะสันดร	มันดานแตก	จึงแหวกแนว

จากสาวกโลกอุดร

จารย์งมเข็ม – จารย์เสื่อแผ่น

ไม่ตรัสรู้

มันคนตีม
เดินเหยียบย่ำ
มันเป็นจารย์

กูเป็นจารย์
หรือคนกิน
ดำสมุทร
หรือเป็นพาล

พาลงมเข็ม
เดินเลยบ้าน
สุดจะขาน
บ้านเมืองเรา

***

ไม่ตรัสรู้

จารย์สะพายกล้อง
จารย์แว่นตา
จารย์สยิว

กูเป็นจารย์
ถ่ายห้องอาบ
พาเป็นแมน
ลิวล่อจารย์

ผลาญครรลอง
ภาพสยิว
แหงนชมวิว
ผลาญเหล่ากอ

***

ไม่ตรัสรู้

จารย์รูปหล่อ
จารย์เรแบนด์
จารย์สังข์ยม

กูเป็นจารย์
พอริบหา
แมนเข้าท่า
ครีมเลอะหน้า

พาลให้พอ
ทากวนอิม
หน้านวนนิ่ม
ดาราจารย์

***

ไม่ตรัสรู้

จารย์กระต่าย
จารย์ลิงโลด
จารย์เสื่อแผ่น

กูเป็นจารย์
ไ้ตื้นตุม
โตตสุดตัว
เล่นกระโจน

คิดการงาย
คลุมหัวแผ่น
หัวกระเด็น
โหนห้องซี

จากสาวกโลกอุดร

พิเศษ สูงสุด
อุ้แดนธรรม – ยุคธรรมเถื่อน

ยุคธรรมเถื่อน	เกลื่อนอาจารย์	บ้านเมืองแย
เขามัวแต่	แส้เป็นจารย์	พาดหน้าด้าน
เขาไม่อาย	องค์เระ	พระจักขุบาล
ท่านสร้างฉาน	เป็นบ้านอยู่	สู้...กล้าตาย

***

เถรบรรลัย	วิจัยธรรม	ทำจนแย
เขามัวแต่	แส้วิจัย	ให้แตกฉาน
เขาไม่อาย	องค์เระ	พระจักขุบาล
ท่านสร้างฉาน	เป็นบ้านอยู่	สู้ยอมตาย

***

ยุคเถรพาด	วิจารณ์ธรรม	แต่...ทำแย
เขามัวแต่	แส้วิจารณ์	พาดฟุ้งชาน
เขาไม่อาย	องค์เระ	พระจักขุบาล
ท่านสร้างฉาน	เป็นบ้านอยู่	สู้จนตาแตก

***

เถรตัวดี	ตีความหมายธรรม	เลยทำแย
เขามัวแต่	ตีความหมาย	หลายสถาน
ไม่สิ้นสุด	ดูจเมื่อครั้ง	พุทธกาล
ท่านสร้างฉาน	เป็นบ้านอยู่	อุ้...แดนธรรม

จากสาวกโลกอุดร

ยุคเถละเตะเดือนดาว

ยุคเถละ	เตะเดือนดาว	สาวได้สาวเอา
เถรหัวเหา	เขาโกยละ	พะกันต่อ
งกจนละ	กามก็ทะ	ละให้พอ
เอาเลยพอ	ขออย่าเอื้อ	ละ...ข้างมัน

***

ยุคเถละ	เตะเดือนดาว	สาวได้สาวเอา
เถรหัวเต่า	เขาโลกละ	พะกันต่อ
เถรสองค้ำย	ขายเนาพะ	ละให้พอ
เอาเลยพอ	ขออย่าเอื้อ	ละ...ข้างมัน

***

ยุคเถละ	เตะยอดดาว	สาวได้สาวเอา
เถรหลงเงา	เขาต้องละ	พะกันใหญ่
งกจนละ	กามก็ทะ	ละเข้าไป
ข้า...มันใหญ่	ใครอย่าเอื้อ	ละ...ข้างมัน

จากสวรรค์โลกอุดร

เถรแยงลูกมะตูม

ทำดี - ใจดี ทำชั่ว - ใจชั่ว

เพ่งใจตัว	ตัวใจ	ได้สุขขี
ตามใจตัว	ตัวได้	ใจอับริย
ใจดี-ทำดี	ใจชั่ว-ทำชั่ว	ทุกตัวตน

จากสาวกโลกอุดร

***

องค์พุทธะ	ไม่มีธัมมะ	ลูกมะตูม
พอหล่นตูม	ก็เข้าชิง	รีบวิ่งหนี
ไม่รับรู้	กตัญญู	กตเวที
พอมูนี้	ทำนตีทิ้ง	เถรกึ่งก่า

จากสาวกโลกอุดร

***

โลกอุดร	ไม่สอนธรรมะ	ลูกมะตูม
พอหล่นตูม	ก็เข้าชิง	รีบวิ่งหนี
เถรอย่างนั้น	มันเป็นพ่อ	ทรวี
เถรยุคนี้	อย่าเป็นผี	เว่ยหล่าง ฮวงโป

จากสาวกโลกอุดร

บทกลอนภาษิตบทนี้ ไม่ได้หมายความว่า จะให้ผู้เข้าปฏิบัติธรรม
 ทุกๆ คน ไปอยู่กับหลวงพ่อตลอดชีวิตแต่ประการใดหรอก เมื่อเข้าไป
 ปฏิบัติธรรมได้ชั่วระยะพอสมควรแล้ว

จะได้สืบวันยี่สิบวัน หรือได้สักสองสามเดือน ก็ให้แล้วแต่อุปนิสัยของ
 แต่ละท่าน เมื่อมีธรรมเป็นเครื่องอยู่ หรือเมื่อมีธรรมเป็นเกราะป้องกันตัวเอง
 ได้แล้ว ก็ให้แล้วแต่อัธยาศัย ท่านจะไปอยู่ที่ไหนหรือจะกลับไปอยู่ที่วัดวาอาราม
 เดิมของท่านก็ตามแต่ความต้องการหรือความเหมาะสม เพราะคงไม่มีพระภิกษุ
 หรือสามเณรองค์ไหนๆ หลอก ที่จะมีอุปนิสัยอันกล้าหาญชาญชัยไปอยู่กับ
 หลวงพ่อตลอดไปได้เพราะมันกันดารมาก เรื่องกิจนิมนต์หรือเรื่องเอกภพนั้น
 ปิดประตูตายเงียบอย่าไปพูดถึงเลย แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า หลวงพ่อ
 เกิดเป็นผีเว่ยหล่าง ฮวงโปจนขึ้นสมอง และก็ทำใจจิตใจดำตัดกิจนิมนต์เพื่อ
 อนุเคราะห์สังเคราะห์หรือเพื่อปลูกฝังศรัทธาปัญญาของญาติโยมแต่ประการใด
 หลอก ก็มันกันดารจนไม่มีใครจะไปนิมนต์ ก็เลยไม่มีกิจอะไรจะให้รับเท่านั้นเอง

ฉะนั้น เมื่อลูกศิษย์ลูกหาจะไปอยู่ที่ไหนก็ให้แล้วแต่อัธยาศัย แต่ก็ต้อง
 ให้รู้จักคุณธรรมระหว่างศิษย์กับอาจารย์ตามเยี่ยงอย่างในอริยะประเพณีของ
 พระพุทธองค์กันบ้าง และข้อสำคัญอย่างเอาเป็นเอาตายให้ถึงที่สุด
 ในพระพุทธานุศาสนานั้น อันคุณวิเศษเบื้องสูงคือฉานนิโรธสมาบัติ ยังไม่เกิดมี
 มารองรับในสภาวะแห่งตน ถ้าออกจากหลวงพ่อไปแล้วก็เกิดวิปัสสนาหยาต้อม
 ไปเลย ก็แปลว่าพระเณรผู้นั้นเขาขาดอุปนิสัยเพื่อจะได้บรรลุธรรมผลนิพพาน
 ในชาติปัจจุบันนี้เสียแล้ว หรือแปลว่าพระเณรผู้นั้นเขาหมดวาสนาบารมีลง
 เพียงแค่นั้นเท่านั้นเอง หลวงพ่อเคยเห็นมาหลายรายแล้ว เขาเข้าไปปฏิบัติธรรม
 อยู่กับหลวงพ่อดังหลายเดือน และก็เป็นที่เพียงขั้นตอนในการเริ่มต้นปฏิบัติ
 พอรู้อริเป็นนุๆ ปลายๆ เท่านั้นแหละ แต่เมื่อออกไปอยู่ที่อื่นแล้วก็เกิดเป็นหน้ามือ
 กับหลังมือเลยทีเดียว หลวงพ่อจึงได้พูดป้องกันเอาไว้เพื่อมิให้ประวัติศาสตร์
 มันซำร่อยเดิมอีกต่อๆ ไป เพราะมันจะเป็นวิบากกรรมทำลายวาสนาบารมี
 หรือเสียหายกับผู้ปฏิบัติมันเอง

ภัยของปีติ

บางรายที่เข้าไปปฏิบัติธรรม พอแนะนำสอนกรรมฐานให้รู้วิธีอย่างถูกต้องแล้วและก็มีเทปเปิดให้ฟัง เพื่อเพิ่มความเข้าใจเข้าไปอีก ก็ได้ปฏิบัติอยู่หลายวันแล้ว จู่ๆ แก่ก็เกิดปีติอิมอกอิมใจจนเกินไป และอยู่ๆ แก่ก็เกิดผลอตั้วพูดออกมาว่า

เออ..เดี๋ยวนี้ผมกับอาจารย์มันก็มีความรู้พอๆ กันแล้วนะ

พอเขาพูดขาดคำเท่านั้นแหละ ถึงกับคลุ้มคลั่งเกิดวิปลาสไปทันทีทันใดนั่นเอง หลวงพ่อก็เพียงแต่ปลงสังเวชสลดใจเท่านั้นเอง เพราะไม่รู้ว่าจะห้ามเขายังไงทันเพราะเขาได้พูดผ่านไปแล้ว

และเขาก็ไม่ได้มาขอขมาลาโทษต่อครูบาอาจารย์ แถมยังยืนยันกรานว่าเขาก็เป็นพระโพธิสัตว์ลงมาเกิดองค์หนึ่งเหมือนกัน ว่าเข้าไปนั้น นี่แหละกรรมหนักของอเวไนยสัตว์แท้ๆ

และพระพุทธองค์ก็ได้ทรงตรัสบอกไว้อย่างเด่นชัดแล้วว่า

กัมมุนา วัตตะตี โลกิ

อันสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามวิบากกรรมหนักเบาของตนเอง นั่นแล

และสำหรับสภาวะของปีตินั้นก็อาจจะทำให้นักปฏิบัติเกิดเริงโรจน์หรือเกิดถึงโสดจนเกินไปก็ได้ถ้าไม่รู้วิธีระงับ นี่ขนาดปีติที่เกิดแบบโลกีย์โลกแบบธรรมดาสามัญเท่านั้นยังสามารถทำให้จิตใจของนักปฏิบัติหวั่นไหว

เกิดวิปัสสาคลาดเคลื่อนจนทำให้ฉิบหายจากมรรคผลนิพพานมานัก ต่อนักแล้ว และพากันติดแหงกตายตัวอยู่กับสภาวะปีตินั่นเอง เพราะอินทรีย์ ยังหย่อนและอินทรีย์ยังไม่ได้แก่กล้าถึงที่สุด จึงดับสภาวะของวิปัสสนูปัตติลง ยังไม่ได้ เพราะไม่รู้วิธีจะดับ หรือไม่รู้วิธีจะออกไปทางไหนได้ นักปฏิบัติธรรม ในยุคนี้จึงเกิดถึงโลดหลงกลพากันยินดีมีใจน้อมเอาวิปัสสนูปัตติเป็น พระนิพพานกันมามากต่อมากแล้ว

ถ้าเผื่อว่าเป็นปีติที่เกิดอยู่ในอริยมรรคตอนก่อนจะบรรลู่เข้าสู่ พระนิพพาน หรือตอนก่อนจะดับให้เป็นฉนนานิโรธสมาบัติได้นั้นจะมีอานุภาพ เพียงใด นักปฏิบัติธรรมจะมีพากันบรรล้วยไปหมดทั้งโลกปัจจุบันนี้เชียววี ตอนนี้ก็ขอให้ นักปฏิบัติทั้งหลายจงลองวามโนภาพดูเอาเองเถิด อันนี้ ก็เป็นอุทาหรณ์ตอนหนึ่งเพื่อเตือนสติของนักปฏิบัติในยุคปัจจุบันนี้

และเรื่องราวอดีตตนเทียบเทียบครุบาอาจารย์นั้น ก็มีตัวอย่าง มาแล้วในครั้งพุทธกาล เช่นพระเวททัตปฏิบัติธรรมจนได้ถึงขั้นฉนนานโลกีย์แล้ว เมื่อทำแข่งข้อกับพระพุทธรองค์เท่านั้นแหละ คุณธรรมที่ตนได้ ที่ตนถึง ก็เสื่อมสูญไปทันที มีตัวอย่างมาแล้วเป็นอย่างดี

“พร”

พระอมตะจากสาวกโลกอุดร

ท่านมาดี	จงอยู่ดี	มีใจมั่น
จงบากบั่น	หมั่นรีบเร่ง	เพ่งเผาจิต
จงรีบเร่ง	เพ่งเพียรสู้	ดับความคิด
พาชีวิต	ปิดกมลจักร	หักงกกรรม

จากสาวกโลกอุดร

***

ทุกข์ เป็นปัจจัยพาให้พ้นทุกข์

เห็นภัยทุกข์	เป็นปัจจัย	ให้พ้นทุกข์
อย่าพาทุกข์	บุกหลงทาง	ห่างพระธรรม
จงรีบเร่ง	เพ่งความคิด	ปิดกมลกรรม
देखิตานธรรม	จะนำตน	พ้น...สาคร

***

ถึงเราไม่เกิดมา... โลกนี้... เขาก็เป็นอยู่อย่างนี้
ถึงเราจากไป... ในโลกนี้... เขาก็เป็นอยู่อย่างนี้

เราจะมาจับจองครองเอาโลก

หรือจะมาอาศัยโลก สร้างสมบารมี - หนีกองทุกข์
สองกระปุกนี้จึงเลือกเอา

จากสาวกโลกอุดร

ภาชิตให้เอาไปเขียนติดไว้ที่เมรุหรือติดไว้ที่ป่าช้า

เราว่าจะมายึดเอาโลก
แต่โลกกลับมายึดเอาเรา

ถึงเราจะมัวเมาคิดเศร้าโศก โลกนี้เขาก็เป็นอยู่อย่างนี้
ถึงเราจะภูมิใจตคิดดีใจ ในโลกนี้เขาก็เป็นอยู่อย่างนี้

.....

เราจะบากบั่นหมั่นเพียรเพ่ง...เผาความคิด
หรือ
จะตั้งหน้าตั้งตาหาแต่เรื่องคิด...เผาชีวิตให้โศกา

สองตำรานี้จงเลือกเอา

คำคมภาชิต
จากสาวกโลกอุดร

เมื่อพระพุทธรองค์ตรัสตั้งนั้นบ่อยๆ ต่อมาพระโปฐิฐิละก็นึกละอาย
แก่ใจตัวเอง เพราะตัวเองยังไม่มีคุณวิเศษเบื้องสูง คือยังไม่มีองค์ฌานนิโรธ
สมาบัติเป็นเครื่องอยู่ประจำวันนั่นเอง ต่อมาท่านก็เลยออกอุทนต์ไปที่ต่างๆ
ไปอย่างแสนไกลเลยที่เดียวประมาณว่าสิ้นระยะทางได้ ๓๐ โยชน์ เมื่อไปถึง
ที่ใดก็เข้าไปขอเรียนกรรมฐานจากพระเถระที่อยู่ตามป่าตามเขานั่นเอง เพราะ
ตอนนี้พระโปฐิฐิละก็มีทิฏฐิอย่างหนึ่งว่า จะไปหาเอาพระนิพพานกลับมา
กราบพูลอวดพระพุทธรองค์ให้จงได้ พระเถระเหล่านั้นก็ไม่บอกพระกรรมฐานให้
เพราะท่านรู้ว่าพระโปฐิฐิละยังมีทิฏฐิหลงติดอยู่ในปัญญา อวดว่าตัวเอง
มีปัญญามากยิ่งกว่าใครๆ ยังลดทิฏฐิลงมาไม่ได้ พระเถระทั้งหลายจึงบอกไป
หาองค์อื่นๆ เร็วๆ ไป

ตอนนี้พระโปฐิฐิละชักเหนื่อยหน่ายเต็มทีแล้ว จนในที่สุดก็ไปถึงสามเณร
น้อยองค์อรหันต์แต่อายุเพิ่งได้ ๗ ขวบเท่านั้นเอง และก็เป็นอย่างที่สุดทำย
หาต่อไปอีกไม่มีแล้ว ตอนนี้พระโปฐิฐิละทำลายทิฏฐิหรือลดทิฏฐิลงได้
จนหมดสิ้นแล้ว จึงได้หมอบคลานเข้าไปใกล้ๆ แล้วคุกเข่าลงแทบเท้า
สามเณรน้อย ก็มกลกราบ ๓ ครั้ง ๓ หน แล้วพูดอย่างนอบน้อมถ่อมตน
เพื่อขอเรียนเอาพระกรรมฐาน สามเณรน้อยท่านก็รู้ว่าตอนนี้พระโปฐิฐิละ
ท่านได้ลดทิฏฐิมานะลงได้จนหมดสิ้นแล้ว จึงได้สั่งสอนพระกรรมฐานด้วยวิธี
อันเฉียบขาดให้ และพระโปฐิฐิละก็นำไปปฏิบัติอย่างอุกฤษฏ์ ท่านก็ได้สำเร็จ
เป็นพระอรหันต์ในวันนั้นเอง และในค่อนคืนของวันนั้นเองท่านก็ได้ปลงสังเวช
สลัดใจทีหลังว่า แต่ก่อนนั้นตัวเองมีปัญญามาก เรียนจบพระไตรปิฎกเปล่าๆ
จำได้อย่างขึ้นใจทุกๆ สูตร ทุกๆ ตัวอักษรเปล่าๆ แต่ไม่รู้จุดรู้วิธี รู้กฎรู้เกณฑ์
อย่างเฉียบขาดที่จะทำให้บรรลุหรือที่จะทำให้ถึงจุดดับเป็นฌานนิโรธสมาบัติ
ได้เลย

ตอนนี้ก็เป็นอุทาหรณ์สอนพระภิกษุสามเณรในยุคปัจจุบันนี้ ที่ยังหลงแบกปัญญา แบกความรู้ แบกพรรษาให้ตัณหาเผาผลาญตนเอง จนฉิบหายวายเป็นอดใหม่ เสียผู้เสียคน เสียพระเสียเถรมานักต่อนักแล้ว และการที่จะบรรลุถึงมรรคผลนิพพานได้นั้น ต้องปฏิบัติธรรมให้มี จดมีวิธี มีกฎมีเกณฑ์ มีแบบมีแผนอย่างเจียบขาดอยู่ในอริยสังขล้อย่างเด็ดขาด จริงๆ จะไม่เมเหหันออกนอกกลุ่มนอกรทางของอริยสังขลี้ไม่ได้เป็นอันขาด

แต่ทุกวันนี้ เขาพากันปฏิบัติแบบไหนหลวงพ่อก็ยังไม่รู้ เขาพากันทำ แบบผ่าเหล่าผ่ากอซึ่งไม่มีอยู่ในพระไตรปิฎกเลยก็มี แบบนอกคัมภีร์ แบบนอกตำรา แบบนอกโอบาทเหยียบหัวศาสดาไปเลยก็มี ไม่รู้ว่าเขาร่ำเรียน มาจากศาสดาองค์ไหน จึงได้ทำกันบู๊บู๊ยำกันถึงขนาดนั้น และต่างก็อวดตัวเองว่าถึงพระนิพพานกันทั้งนั้น

พาลไปพาลมา หัวกามเลยเกิดแตกทะเลกลางปล่อง บางองค์หน้ามิด ตามัวเอามันในผ้าเหลืองนั้นเสียเลยก็มี บางองค์สลัดจีวรทิ้งออกแทบไม่ทัน ก็มี แหม..นิพพานชนิดหัวกามอัดแน่นเปรี้ยะจนแตกระเบิดแบบนี้ มันก็แสนจะวิเศษเอาเหลือนักเหลือนหนา เหลือฟ้าเหลือดินเอาจริง ๆ อย่างบอกใครเชียวนะอายุเขาเปล่า ๆ

เถรหัวเห็ด

ลูกมุนี	ต้องมึใจ	ให้เหนือเพชร
เถรหัวเห็ด	อย่ามาเด็ด	เพชรตัดมหา
เพชรตัดเพชร	มันเด็ดง่าย	ไม่ตายคา
เพชรตัดมหา	พาเวียนว้าย	ตายคารัง
ลูกพระองค์	จงมึใจ	ให้เหนือเพชร
เถรปากเปิด	อย่ามาเด็ด	เพชรกิเลส
เพชรตัดเพชร	เด็ดไม่ดี้อ	คือกามเพศ
เพชรกิเลส	เปรตกามโทษ	มันโคตรเหนียว

จากสาวกโลกอุดร

***

คุณอนหนอนเจาะตา

อันคนเรา	เขามีคู่	กันทั้งผอง
มีคู่ครอง	คู่ชีวิต	ที่ปรึกษา
มีคู่ทุกข์	คู่ยาก	ฝากชีวา
แต่ป่าช้า	คือคุณอน	ตอนสิ้นใจ

***

สัตว์น้อยใหญ่	ได้ความตาย	เป็นปลายสุด
หม่อมมนุษย์	ต้องเนาหมื่น	เป็นเหยื่อหนอน
ไม่มีใคร	ได้ยืนยง	คงถาวร
ยามม้วยมรณ	หนอนเจาะตา	ค่าปมี

จากสาวกโลกอุดร

จงอ่านคำนำเสียก่อน คำนำอานุกาพฅานสายฟ้าผ่า

เมื่อท่านชำระล้างตัวมานะทิฐิอันร้ายแรงออกจากใจได้แล้ว หรือเมื่อท่านชำระล้างสิ่งปฏิกูลออกจากจิตจากใจเป็นผลสำเร็จได้แล้ว ภาคต่อไปนี้ จงหันเข้าสู่แนวปฏิบัติอันเฉียบขาดประดุจดังสายฟ้าผ่าต่อไป และหนังสือเล่มนี้ได้แต่งขึ้นมาเป็นเล่มที่สอง เล่มแรกมีชื่อว่า ‘**หยั่งลงกัณฆาสมุทธร**’ มี ๑๒๐ หน้า และเป็นการบรรยายเอาแต่สังกรรมล้วนๆ และได้บรรยายปัจจุสมุปบาทแบบเฉียบขาด หรือแบบถูกต้องตามความเป็นจริงของพิภพกิเลสอันมีดดำล้าลึกไว้อย่างละเอียดลออไว้ถึงครึ่งเล่มอีกด้วย ท่านผู้อ่านอาจจะจับเอาตอนสำคัญไปปฏิบัติไม่ถูก จึงได้แต่งภาคปฏิบัติแบบอานุกาพฅานสายฟ้าผ่า ย่อให้สั้นเข้ามา บรรยายเน้นหนักเอาเฉพาะตอนสำคัญเท่านั้น

ภาคอานุกาพฅานสายฟ้าผ่าต่อไปนี้ หลวงพ่อได้แต่งขึ้นมาเพื่อให้เป็นปรมัตถประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับผู้ปฏิบัติธรรมอย่างเด็ดเดี่ยวอย่างเอาเป็นเอาตายจริงๆ เท่านั้น ส่วนผู้ที่ไม่มีความกล้าหาญชาญชัยอันเด็ดเดี่ยวอย่างเอาเป็นเอาตายนั้น ก็ขออย่าได้มาวิพากษ์วิจารณ์หนังสือพระอมตธรรมเล่มนี้ไปในทางที่เสื่อมเสียเลย มันจะเป็นบาปอันมหันต์ติดสอยห้อยตามท่านไปโดยไม่รู้ตัว

แต่หากว่าท่านจะเป็นอริยะห้วมอประเภทที่ไม่กลัวบาป อย่าลืมบาปก็ไม่กลัวอริยะประเภทแหวกแนวเหมือนกันนั้นแล

และหนังสือเล่มนี้ก็ไม่ได้แปลบอกความหมายของศัพท์บาลีที่สูงๆ ใ้รู้้อย่างเด่นชัดเอาไว้ เพราะป้องกันอริยะหัวหมอหัวคอมพิวเตอร์ที่แหวกแนว ที่จะพากันรีบๆ ด่วนๆ เอาลมปากตรัสรู้เอาอย่างกะทันหัน แล้วก็พากันเอาลมปากหันไปหันมาเอาตามตัวหนังสือโดยไม่มีอานุภาพของฉานนิโรธสมาบัติเข้ารองรับเป็นแม่บทแม่พิมพ์ในสภาวะแห่งตนได้เลย ถ้าใครเป็นอริยะหัวหมอประเภทนี้ก็แปลว่า เขาเป็นภัยกับพระพุทศาสนาโดยตรงเลยทีเดียว

แต่สำหรับท่านผู้ที่มีสัจจะคารวะธรรมอันเคยได้สร้างสมอบรมมาแล้วอย่างเต็มเปี่ยม ถ้าหากท่านขัดข้องในการปฏิบัติธรรมอย่างไร ก็ขอให้ไปถามหลวงพ่อบุ๊เป็นการส่วนตัวด้วย หลวงพ่อบุ๊ยินดีให้คำตอบตามความเป็นจริงทุกประการ

สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล

อย่าเพิ่งคน

จงเพิ่งตัว

อย่าเพิ่งโทษ

จงเพิ่งใจ

เห็นแต่คน

ว่าชั่วดี

ใจทักเพื่อนพ้อง

ในตัวนั้น

เป็นคนชั่ว

มีแค่ไหน

ก่อกองไฟ

มันจึงดี

จากสาวกโลกอุดร

บทกลอน

อารัมภบทก่อนเทศน์ หรือก่อนจะบรรยายธรรม
ของสาวกโลกอุดร

• เมื่อก่อนนั้น หลงลืมสิ้น เต้าตาบอด แต่...ด้วยบุญ	ฉันหลงฟ้า ทั่วดินฟ้า กอดกองไฟ หนุนบันดาล	บ้า...หลงดิน บ้า...กามหมุน ใจว่าวุ่น ต้านไว้ทัน
• เมื่อก่อนนั้น เกือบม้วยมอด ฉันโง่เง่า แต่ยังดี	ฉันหูหนวก กอดตัณหา เต้าตาบอด มีบุญเก่า	ตาก็บอด คาใจงี่ กอดโลกีย์ เขา...ไล่ทัน
• เมื่อก่อนนั้น ไหลวนกาม เป็นบทเรียน โลกมลทิน	ฉันไหลเรื่อย นามตัวแปร เขียนตราหน้า สิ้นสามภพ	เอื่อยตามน้ำ กระแสนินธุ์ ชั่วฟ้าดิน จบกันที่
• กรรมของนก วิปโยค ช่างเกิดหนา ขอให้ท่าน	หกระเหิน โศกเศร้า อย่าถามไถ่ สรรเอาเพชร	เพลไปตามโลก เมากะสัน ไปถึงมัน ไปเซ็ดตัว..ทั่วทุกคน

จากสาวกโลกอุดร

อภิวาท

บาทบงสุ์

องค์สัมพุทธ

ที่ดลใจ

ให้รู้จุด

ชุดอนุสัย

พาพันห่วง

บ่วงโลกีย์

ราศีไฟ

พบโลกใหม่

ได้ชื่นชม

ร่มโพธิ์ทอง

อานุภาพฌานสายฟ้าผ่า

โดยสาวกโลกอุดร

เฉพาะเจาะจงกับผู้ที่มิว่าสนาบุญญาธิการที่จะได้ตรัสรู้

เข้าสู่มรรคผลนิพพานในชาติปัจจุบันนี้เท่านั้น

หัวใจพระพุทธเจ้า..คืออริยสัจสี่อันมหัศจรรย์...วิเศษสูงสุด

ให้จี้จุดเข้าไปในก้นบึ้งของความคิด

๑. ทุกข์ คือ ไส้กะ ปรีทวะ ทุกชะ โทมนัส อุปายาสะ

คือความเศร้าโศกเสียใจ ความร้องให้พิโรธำพัน ความอัดอั้นตันใจ ความทนทุกข์ทรมาน ความคับแค้นใจ ความเดือดร้อนลูกปล่านจองล้าง จองผลาญรานลนจิตใจให้เร่าร้อนไปตามอำนาจของเปลวเพลิงอเวจี คือ เพลิงแห่งราคะ เพลิงแห่งโทสะ เพลิงแห่งโมหะ เข้าจองล้างจองผลาญรานลนจิตใจให้ร้อนระอุเดือดปล่านไปชั่วกาลนาน (ก็มวลหมูโคตรเหง้าเหล่ากอของกองมหันตะทุกข์เหล่านี้มันเป็นผลมาจากอันใด พระพุทธองค์ตรัสสอนให้สาวไปหาเหตุ)

๒. เมื่อสาวเข้าไป...ก็เจอ สมุทัย คือต้นเหตุที่จะส่งผลให้ไปเป็นทุกข์ตัวสมุทัยก็คือสภาวะที่มันกำลังอยากจะคิด หรือสภาวะของความคิด หรือโคตรเหง้าของอวิชชา-พาให้หลงคิด หรืออึดตาตัวตนของความคิดที่มันกำลังครุ่นคิดถึงยอดกามมะรึก ที่มันกำลังครุ่นคิดถึงยอดกามมะใคร่ คิดไปเสี้ยวกระสันไป ก่อไฟเผาตัวจนหน้ามืดตามัวหมองมัวไปจนตาย และสภาวะกำลังคิดยึดเอาถือเอา กำลังคิดยึดมั่นถือมั่น กำลังคิดโกรธ คิดโลภ คิดหลง คิดยินดี คิดยินร้าย คิดพอใจ คิดไม่พอใจ คิดจนหลงไหลหมกมุ่นซุ่มมัวไปกับอารมณ์ หรือคิดจนหลงไหลใฝ่ฝันปักมั่นติดตายอยู่ในความคิด

ผลของความคิดชนิดตั้งว่ามาพอย่อยๆ นี้ คือผลที่ได้รับจากความคิด มันมีแต่พาใจให้เป็นเพลิงมหันตะคิด มันมีแต่พาใจให้เป็นเพลิงมหันตะทุกข์ สุดแสนจะโหดร้ายทารุณ อย่างฉกาจฉกรรจ์ มันเผาใจให้ร้อนระอุตั้งเปลวไฟ ทั้งโลกเผาโลกก็ไม่ปาน (นี่แหละคือสุดยอดต้นเหตุมุทขัย ต้นเหตุพาใจ ให้เป็นเพลิงมหันตะคิด ต้นเหตุพาใจให้เป็นเพลิงมหันตะทุกข์ อย่างไม่มีภาพ มีชาติจะสงบจบสิ้นลงได้เลย)

๓. นิโรธ ความดับทุกข์

การดับความคิด และดับสติปัญญาในอริยมรรคนั้นแล คือ การดับทุกข์ แล้วจึงจะสัมฤทธิ์ผลบันดลเข้าสู่อานุภาพแห่งน้ำอมฤตธรรม อันวิเศษสูงสุดของพระพุทธองค์

มีข้ออธิสิทธิ์จำกัดอย่างตายตัวอย่างเฉียบขาดอยู่ว่า

ที่จะเรียกว่านิโรธธรรมการดับทุกข์ได้นั้น ต้องปฏิบัติธรรมให้ได้ บรรลุถึงสภาวะของความคิดก็ดับลง และฝ่ายสติปัญญาทั้งหยาบและ ละเอียดก็ดับลง

เมื่อดับลงแล้ว ก็ต้องให้ลึกลับสภาวะของความดับให้ทรงอานุภาพเป็น ฌานนิโรธสมาบัติไว้ได้นานๆ พอสมควร **จึงจะสัมฤทธิ์ผลให้เต็มอานุภาพ ของพระนิโรธธรรมการดับทุกข์**

เมื่อสัมฤทธิ์ผลให้เต็มอานุภาพของฌานนิโรธสมาบัติได้แล้ว จึงจะเกิดอานุภาพให้สัมฤทธิ์ผลเกิดวิสังขารญาณอันละเอียดสุขุมคัมภีรภาพ หยั่งเข้าไปรู้อย่างเห็นจริงของอริยสัจสี่ที่อยู่ในใจของตนให้วนเป็น ๓ รอบ โดยอาการ ๑๒

แล้วจึงจะเป็นวิสุทธิผลเต็มอานุภาพของนิโรธธรรมการดับทุกข์

หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ได้ถึงอานุภาพของพระนิพพาน มีสันดาน ตัดขาดจากกระแสทุกข์ ตัดขาดจากกระแสกิเลสให้เป็นสมุจเฉทปหาน ได้ผ่านพ้นวิสัยกามมะโลภีภัยหนีพ้นจากบ่วงแห่งมาร

นี้แหละคือน้ำอมฤตธรรมอันสัมฤทธิ์ผลมาจากฌานนิโรธสมาบัติ
ขอให้หนักปฏิบัติธรรมผู้ที่มีวาสนาบารมีจึงทำความเข้าใจว่าสำหรับ
นิโรธธรรมโดยสภาวะ กับนิโรธธรรมโดยความหมาย หรือโดยผลนั้น
ไม่เหมือนกัน

สำหรับนิโรธธรรมที่อธิบายโดยความหมายโดยผลนั้น มีเต็ม
ดาษดื่นอยู่ในคัมภีร์พระไตรปิฎกทั่วๆ ไปแล้ว

**แต่นิโรธธรรมโดยสภาวะนั้น ยังไม่มีใคร ๆ หรือยังไม่มี
ผู้หนึ่งผู้ใดแม้แต่รูปเดียวนามเดียวที่อยู่ในโลกยุคปัจจุบันนี้อธิบายกัน
ได้เลยเป็นอันขาด เพราะนิโรธธรรมโดยสภาวะนั้น เขาเป็นสภาวะ
ที่ดับความคิด และเป็นสภาวะที่ดับทั้งฝ่ายสติปัญญาลงอีกด้วย**

**ข้อนี้หมายความว่า การลือกสภาวะของความดับแล้วก็ทรง
สภาวะของความดับไว้ได้นาน ๆ นั้นแหละ เรียกว่านิโรธธรรมโดยสภาวะ
ผลของสภาวะนิโรธธรรมนั้นก็คือ เป็นผลให้ดับทุกข์ลงได้โดยเด็ดขาด
เป็นอานุภาพสมุจเฉทปหาน จึงได้สัมฤทธิ์ผลถึงแดนบรมสุขตาม
เยี่ยงอย่างของพระพุทธองค์**

หลวงพ่อก็ขอเปรียบเทียบอุปมาให้ดูว่า ความมืดในตอนกลางคืน
ของวันแรม ๑๕ ค่ำนั้น ให้เปรียบเหมือนอึดตาตัวตนของความคิด ที่มันคิด
ปรุงแต่งสำเร็จผลมาจากโคตรเหง้าอวิชชาความงี่เฮลาเบาปัญญา ที่มันฝัง
รกรากอยู่ในก้นบึ้งของความคิดอันมืดๆ บอดๆ นั้นเอง

ที่นี้เมื่อมณฑลของดวงอาทิตย์ได้โผล่ขึ้นมาพ้นขอบฟ้า

ความมืดที่มันมืดๆ อยู่ตอนกลางคืนนั้น จำเป็นอย่างยิ่งมัน
ก็ต้องอันตรธานหายสาบสูญไปโดยไม่มีร่องรอยของความมืดหลงเหลือไว้ให้
เห็นอีกเลย เมื่อมณฑลสภาวะของดวงอาทิตย์ได้เปล่งอานุภาพกำลังแสง
พุ่งทะยานเข้าแผดเผาทำลายความมืดให้พินาศขาดกระเด็นไปได้ฉับใด
และฉับใดก็ฉับนั้น มณฑลสภาวะของฌานนิโรธสมาบัติก็จะสัมฤทธิ์ผล

แล้วเปล่งอานูภาพพุงทะยานเข้าแผดเผาหมุ่ความมืดๆ บอดๆ ของ
 อาสวะอนุสัยที่มันนอนจมหมักหมม อยู่ในจิตตะสันดานให้มันพินาศ
 ชาติสูญไปได้ฉับนั้น

เมื่อสภาวะมณฑลของดวงอาทิตย์ได้เปล่งอานูภาพกำลังแสงพุง
 เข้าแผดเผาให้หมุ่ความมืดๆ ทั้งหลาย ให้ฉิบหายวายวอดหมดใหม่ไป
 หมดสิ้นแล้ว ผลที่ออกมาจึงทำให้เกิดสว่างไสวไปทั่วพิภพจักรวาล จะเดินเหิน
 ไปไหนมาไหนหรือจะทำกิจอะไรก็มีแต่ความสะดวกสบายทั้งนั้น เพราะ
 มันไม่มีความมืดๆ เหมือนตอนกลางคืนนั้นเลย

**และผลแห่งสภาวะของฌานนิโรธสมาบัติ ยังมีอานูภาพอัน
 วิเศษสูงสุดล้ำฟ้าล้ำแผ่นดิน มีแต่ทำให้ผู้บรรลุถึงได้เสวยรสแห่งน้ำ
 อมฤตธรรม ได้รับแต่ความสงบร่มเย็น เป็นบรมสุขไปตราบชั่ววันรันดร**

๔. มรรค คือ ปฏิปทาของข้อวัตรปฏิบัติหรือทางดำเนิน หรือวิถีปฏิบัติ
 ที่เฉียบขาดที่จะทำให้ถึงความดับทุกข์ หรือถึงพระนิโรธธรรม หรือถึง
 พระนิพพานอันเป็นแดนบรมศานติสุข

ให้เพียรเพ่งพลังฌานสตินทรีย์สายฟ้าผ่าอันแก่กล้าสุดขีด
 พุงทะยานเข้าไปดับกระแสของความคิด หรือเพ่งฝ่าให้ความคิดดับลง
 และฝ่ายสติปัญญาก็ได้ดับลงด้วย รวมเรียกสั้นๆ ว่า ให้หากันมุ่งมั่น
 เพียรเพ่งสติของตนจนถึงขั้นอุกฤษฏ์ ให้เพียรเพ่งสติของตนจน
 กลายเป็นอานูภาพของพลังฌานสายฟ้าผ่า และกำลังแสงของฌาน
 สายฟ้าผ่าที่มีอานูภาพผ่าเข้าไปประหาณความคิด หรือมีอานูภาพ
 ผ่าเข้าไปตัดกระแสของความคิดอันเป็นตัวสมุทัยนั้นแล...คือ
 อานูภาพของอริยมรรคสมังคี

นี่แหละ คือน้ำอมฤตธรรมอันล้ำค่า หรือหัวใจศาสนาเอก
 ของโลก พอย่อยๆ

วิธีปฏิบัติแบบฌานสายฟ้าผ่า หรือแบบเผด็จศึก วิธีเพียรเพ่งสติให้เป็นกำลังฌานแบบฌานสายฟ้าผ่า พออยู่ๆ

๑. เจาะพระภิกษุ สามเณรผู้ตั้งใจปฏิบัติอย่างเอาเป็นเอาตาย มอบกายถวายชีวิตนั้น มันคิดหรือไม่คิดก็ตาม ก็ให้ปากบั่นเพียรเพ่งสติเข้าไปจดจ่อปักตายอยู่ตรงดั่งจุมุกหักนั้นแลฯ (คือให้ปากบั่นเพียรเพ่งให้มันเคยชินจนเกิดเป็นอุปนิสัย) พยายามอย่าให้นัยน์ตาทั้งสองข้างมันดินล่อกล่อกดินไปเดินมาเป็นอันขาด ทำนัยน์ตาทั้งสองข้างให้มันนอนนิ่งอยู่เฉยๆ

ถ้ามันนึกวิตกวิจารณ์ หรือมันนึกพูดอยู่ที่ลิ้น ก็ให้รีบพุ่งสติลงมาเพ่งอาการที่มันนึกวิตกวิจารณ์อยู่ที่ลิ้นให้มันดับไป

ถ้าลิ้นมันดินไปเดินมาไม่หยุดไม่หย่อน ก็ให้ยกลิ้นกดขึ้นไว้บนเพดาน

แล้วรีบกลับมาเพ่งจดจ่อปักตายอยู่ตรงดั่งจุมุกหักตามเดิม

ไม่ต้องคำนึงถึงก้อนหัวใจที่แขวนติดอยู่ทรวงอกด้านซ้าย เพราะก้อนหัวใจที่อยู่ด้านซ้ายนั้น มันไม่มีส่วนรับรู้รับเห็นกับความคิดใดๆ ทั้งสิ้น เป็นแต่ว่าก้อนหัวใจมันเป็นศูนย์กลางการทำงานของร่างกายเท่านั้น และมันมีความสัมพันธ์กันเกี่ยวโยงกันตามระบบทางร่างกายเท่านั้นเอง และรายละเอียดของก้อนหัวใจด้านซ้ายนั้นมีอยู่ในหนังสือหยั่งลงกันมหาสมุทรอย่างละเอียดลออแล้ว

การเพ่งเข้าไปตรงตั้งจุมูกหนักนั้น ก็คือการเพ่งเข้าไปตรงจุด ของความคิดที่มันกำลังนึกคิดปรุงแต่งเรื่องกิเลสหนักนั่นเอง

พูดอย่างตรงๆ ตามความเป็นจริงเลยว่า มันนึกคิดอยู่ตรงไหน ก็ให้เพ่งเข้าไปตรงนั้นแหละ มันจะนึกคิดอยู่ลึกๆ หรือตื้นๆ ก็ช่างหัวมัน เรามีหน้าที่บากบั่นเพียรเพ่งเข้าไปตัดกระแสของมันเป็นอย่างเดียว

และไม่ต้องใช้คำบริกรรมว่าจะไรจะเป็นรูปหรือเป็นนาม หรือเป็นหนอๆ เหนอๆ ไตๆ ทั้งสิ้น แต่มีข้อพึงศึกษาให้เข้าใจอย่างเฉียบขาดไว้ว่า ผู้ปฏิบัติต้องผ่านวิธีกำหนดให้รู้เรื่องรูปนาม ชันธ์ ๕ และอาการ ๓๒ และธาตุกรรมฐาน และอสุภกรรมฐาน และอานาปานสติกรรมฐาน หรือกรรมฐานตามจริตของตนพอให้เป็นอุปนิสัยหรือเป็นพื้นฐานมาบ้างแล้ว

และการกระทำความเพียรเพื่อจะทำลายล้างวัฏฏะวนอันทนทุกข์ ทรมานให้มันพินาศขาดสูญไปได้นั้น เราจะทำแบบปล่อยๆ วางๆ นั้นไม่ได้ผล เป็นอันตราย

ให้เราทำจากนาทิจนชั่วโงม, ๒๔ ชั่วโมงเป็นหนึ่งวัน, ๗ วันเป็นหนึ่งสัปดาห์, ๔ สัปดาห์เป็นหนึ่งเดือน, ๑๒ เดือนเป็นหนึ่งปี เว้นแต่เวลาฉันกับหลับนอนพอประมาณเท่านั้น ถ้าเราบากบั่นมุ่งมั่นเอาชีวิตฝากไว้กับพุทธโอวาทเป็นชาติที่สุดท้าย ตายไม่ตายก็ช่างหัวมันจะตายวันนี้กับตายวันพรุ่งนี้มันก็คงมีค่าเท่ากัน ถ้าท่านผู้ใดฝ่าฝืนบากบั่นไม่หยุดไม่หย่อนผลสุดท้าย..ความสำเร็จจะรอเราอยู่ข้างหน้านั้นแลฯ

สำหรับคนที่กลัวบ้างกลัวตายอยู่หนักมันจะสำเร็จอะไรได้

ที่นี้เมื่อเราฝ่าฝืนบากบั่นเพียรเพ่งให้ถูกจุดถูกวิธี หรือเพ่งให้มีจุดมีที่ มีกฎมีเกณฑ์ มีแบบมีแผนอย่างเฉียบขาดอยู่ในอธิยสังคี เมื่ออินทรีย์และอิทธิบาทของเราแก่กล้าถึงสุดขีดเมื่อใด คือเมื่ออานุภาพของสตินทรีย์ ฉานสายฟ้าผ่าได้พุ่งผ่าเข้าไปถูกจุดหรือผ่าถูกเป้าหมาย หากความคิดปรุงแต่ง

ดับลงแล้ว ก็ให้เฟ่งสติจี้จุดกระหน่ำเข้าไปอีก อย่าได้ทอดยอยอย่าได้หวั่นไหว
ใดๆ ทั้งสิ้น ให้บากบั่นเพียรเฟ่งจี้สติเข้าไปจนสุดกำลังตายสุดกำลังเกิด
ให้ฟ้าฟ้นเพียรเฟ่งจี้สติเข้าไปอย่างเด็ดเดี่ยวอย่างเอาเป็นเอาตายแบบมอบ
กายถวายชีวิต จนในที่สุดก็ให้สภาวะของสติก็ให้ดับไปด้วย

๒. ถ้าหากถึงสภาวะความคิดก็ดับลง และฝ่ายสติก็ดับลงด้วย
และทรงสภาวะของความดับได้แล้ว ก็ให้ทำคล้ายๆ หรือเสมือนหนึ่งตีอัดส่งลิ้ม
ของสภาวะเข้าไปอีก หรือล็อกสภาวะของความดับเข้าไปอีก ให้ตีอัดส่งลิ้ม
ของสภาวะหรือล็อกสภาวะของความดับส่งเข้าไปจนสุดกำลังตายสุดกำลังเกิด

๓. ในระหว่างสภาวะของความคิดก็ดับลง และฝ่ายสติปัญญา
ก็ดับลง แล้วล็อกสภาวะหรือทรงสภาวะของความดับอยู่เช่นนั้น สมมุติว่า
ล็อกสภาวะของความดับไว้ได้หรือทรงสภาวะของความดับไว้ได้ประมาณ
๕๐ หรือ ๖๐ นาที ก็อย่าพึ่งระลึกรู้สึกอะไรขึ้นมา และอย่าพึ่งพิจารณาใดๆ
เป็นอันขาด ให้ล็อกหรือประคองให้เขาทรงสภาวะของความดับให้ได้นานๆ
นานเท่าไรยิ่งดียิ่งวิเศษ ให้ได้เป็นชั่วโมงหรือมากยิ่งขึ้นกว่านั้นยิ่งดียิ่งวิเศษสูงสุด
การที่จะล็อกหรือทรงความดับได้นานหรือไม่นานนั้น ก็ให้แล้วแต่ความ
แก่กล้าหรือยิ่งหย่อนของอินทรีย์ของแต่ละท่าน หรือก็ให้แล้วแต่อานุภาพ
กำลังส่งของอินทรีย์ของแต่ละท่าน

หมายเหตุ การอธิบายหรือบรรยายในข้อที่ ๒. และข้อที่ ๓.
ตอนตีอัดส่งลิ้มของสภาวะ หรือตอนให้ล็อกสภาวะของความดับส่งเข้าไป
อีกนั้น ท่านผู้อ่านอาจจะงงๆ หรืออาจจะเข้าใจไม่ถูกต้องก็ได้ หรืออาจจะ
ข้องงขำอยู่บ้างก็ได้

แต่ทั้งนี้หลงพอได้แกะเอาสภาวะจริงออกมาอธิบายเปรียบเทียบ
ให้เป็นแบบแผนแนวทางที่ดีเท่านั้น เพราะสภาวะของความดับหรือ
เรียกตามภาษาศัพท์บาลีว่า สภาวะขององค์ฌานนิโรธสมาบัติ หรือเรียก

ตามศัพท์ที่พิเศษว่า สภาวะของพระนิพพาน หรือเรียกอีกศัพท์หนึ่งว่า สภาวะอัพยาكاتารธรรม หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า สภาวะของอนัตตาทาตุนั้น ซึ่งเขาเป็นสภาวะที่หมดสภาวะใดๆ เสียแล้ว คือเขาเป็นสภาวะที่ไม่มีนิमित ไม่มีเครื่องหมายใดๆ ทั้งสิ้น การที่จะหยิบออกมาพูดเป็นคำพูด หรือหยิบออกมาเขียนเป็นตัวหนังสือ นั้นก็เป็นของยากเย็นเอาเหลือนักเหลือหนา เหลือฟ้าเหลือดินเอาจริงๆ และไม่ใช่ว่าจะทำได้โดยง่าย ๆ เลย

ฉะนั้น ขอให้ท่านผู้อ่านพึงเข้าใจเอาเป็นแบบแผน เป็นแนวทาง ตามอธิบายนั้นเถิด

๔. เมื่อลือกสภาวะหรือทรงสภาวะของความดับไว้ได้นานๆ ตามอานุภาพกำลังส่งของอินทรีย์แห่งตนแล้ว ในวิถีนั่นเองจึงจะเกิดอานุภาพ จากสภาวะแห่งความดับ หรือเกิดอานุภาพเป็นองค์ฌานนิโรธสมาบัติ หรือเกิดอานุภาพจากอัพยาكاتารธรรม หรือเกิดอานุภาพบันดลเข้าสู่ อนุภาทีเสสนิพพานธาตุ

เมื่อทรงสภาวะให้เต็มอานุภาพขององค์ฌานนิโรธสมาบัติ อย่างเต็มอานุภาพแล้ว จึงจะสัมฤทธิ์ผลหรือจึงจะส่งผลให้เกิด ปฏิสัมภีทา และเกิดอภิญญามานิกกันเข้ากลายเป็นพลังแห่งอานุภาพ แล้วเปล่งอานุภาพเข้าแผดเผามวลหมู่มกิเลสตัณหาอาสวะอนุสัยที่มัน นอนเนื่องหมักหมมนอนจมอยู่ในสันดานให้มันพินาศมอดไหม้ หรือ เปล่งอานุภาพเข้าแผดเผามวลหมูโคตรโลกีย์ปฤชชน หรือเปล่งอานุภาพ เข้าแผดเผามวลหมูโลกีย์กามมะโคตรให้มันสิ้นซาก ให้มันพินาศ ขาดสูญไปในวิถิปัดตนนั่นเอง

จบตอนทรงสภาวะขององค์ฌานนิโรธสมาบัติ พอย่อ ๆ

ญาณหยั่งรู้

วิธีหยั่งญาณอันละเอียดสุขุมคัมภีรภาพ หยั่งเข้าไปรู้ในสภาวะของพระนิพพานพออยู่ๆ (ส่วนวิธีหยั่งรู้อันเจียบขาดตามกิจ ๔ ญาณ ๓ นั้น มีรายละเอียดอย่างแจ่มแจ้งแทงตลอดอยู่ในหนังสือหยั่งลงกัณมหาสมุทรนั้นแล้ว อยู่ในหนังสือเล่มนี้เป็นวิธีหยั่งรู้เพิ่มเติมเท่านั้น) ถ้าใครไม่ได้อ่านหนังสือหยั่งลงกัณมหาสมุทร ถ้าท่านขัดข้องในวิธีหยั่งญาณตามกิจ ๔ ญาณ ๓ ก็ให้ไปถามหลวงพ่อก็เป็นการส่วนตัวเอาเองเถิด

เมื่อสภาวะของความดับ หรือสภาวะขององค์ฌานนิโรธสมาบัติ หรือสภาวะของอัปยากตาธรรม หรือสภาวะของพระนิพพาน ได้ลึกลงสภาวะหรือได้ทรงสภาวะของความดับไว้ได้พอประมาณแล้ว สมมุติว่าทรงสภาวะของความดับไว้ได้ ๕๐ นาที หรือหนึ่งชั่วโมงขึ้นไปแล้ว คือเมื่อคลายอานูภาพของกำลังส่งออกแล้ว หรือเมื่อคลายอานูภาพของสภาวะอนุภาทิเสสนิพพานธาตุออกแล้ว เมื่อคลายสภาวะออกหนึ่งแล้ว คืออยู่ในช่วงตอนปลายของความดับนั่นเอง จึงจะสัมฤทธิ์ผลให้บังเกิดอานูภาพเป็นวิสังขารญาณอันละเอียดสุขุมคัมภีรภาพหยั่งเข้าไปรู้ว่า นี่แหละคือการดับลงของความคิด หรือการตายของความคิด

ก็ความคิดที่มันดับลงตายลงเมื่อตะกี้ นี้ และความคิดที่มันเสือกอูตริติดปรุงแต่งแบบไม่รู้ฟ้ารู้ดินที่ผ่านๆ มานั่นแลฯ มันเป็นตัวสมุทัย มันเป็น

ตัวการอุตริจิตสร้างภพคิดสร้างชาติ มันกำแหงแสดงตัวคิดเสริมสร้างก่อหา
ตั้งแต่เรื่องที่จะให้เกิดเป็นกองทุกข์ใหญ่ภัยมหันต์

**อันมวลหมูกิเลสแสนห้าตันทาล้านแปด มันก็อาศัยเกาะหา
อยู่หากินอยู่ในความคิดของคนนี่เอง มันอวดกำแหงสำแดงฤทธิ์
พากันถืออำนาจบาตรใหญ่บุกรุกเข้ายึดเอาแหล่งแห่งความคิดของคน
ทุกรูปทุกนามเป็นบ้านอยู่อุ่นนอนของมัน**

เมื่อความคิดมันขาดลง มันดับลง มันตายลง

กองทุกข์ใหญ่ภัยมหันต์อันเหลืออดเหลือทน เหลือวิภูฏะวนอันทนทุกข์
ทรมาน หรือกิเลสแสนห้าตันทาล้านแปดมันจะหนีไปไหนพ้น จำเป็นอย่างยิ่ง
มันก็ต้องฉิบหายวอดมอดไหม้บรรลัยไปด้วยเหมือนกันเพราะ

เมื่อเหตุมันพินาศขาดสูญ...ผลมันก็ต้องพินาศขาดสูญ หรือ

เมื่อเหตุมันดับ...ผลมันก็ต้องดับ หรือ

เมื่อเหตุมันตาย...ผลมันก็ต้องตาย อย่างไม่มีข้อสงสัยใดๆ ทั้งสิ้น

ให้ยังญาณอันละเอียดยังรู้ต่อไปอีก

คือยังรู้แบบปลงสังเวชสลัดใจเพิ่มอานุภาพเข้าไปอีก

อดีตเต กาล ในอดีตกาลแห่งภพชาติอันยาวนาน จนนับประมาณกาล
แห่งภพชาติไม่ได้นั้น ก็ไข้เจ้าความคิดมันเสียอุตริจิตปรุงแต่งสำแดงมารยา
สาโดยพาให้เราเป็นบ้ำกามมะโคตร พาให้เราเป็นบ้ำกามมะโกธ พาให้เรา
เป็นบ้ำกามมะโลภ พาให้เราเป็นบ้ำกามมะหลงแบบงมฟ้างมดิน แบบไม่รู้
หัวนอนปลายตีน แบบไม่มีที่สิ้นสุด แบบไม่มีภพมีชาติที่จะสงบจบสิ้นลง
ได้เลย

บัดนี้ข้าหยั่งรู้ด้วยญาณอันละเอียดสุขุมคัมภีรภาพ อย่างแจ่มแจ้ง
 ทางตลอดแล้วว่า ความคิดมันไม่ได้เป็นอัตตาตัวตนชนิดที่มีเป็นตัวๆ และมัน
 ไม่ได้เป็นสภาวะยืนยงคงที่แบบตายตัว มันไม่ได้เป็นขึ้นเป็นอันแบบ
 มีประจำ ความคิดมันเป็นเสมือนหนึ่งปีศาจโอบปาทิกะเกิดขึ้นมาแบบ
 ผลุบๆ โผล่ๆ แบบระยิบระยับเหมือนพยับแดด มันเป็นการทำงาน หรือ
 วิถีพลังงานการหมุนปั่นของกรุปปีศาจร้ายจากมหาภูตรูป หรือมันเป็น
 การทำงานของกรุปปีศาจจากซากศพดิน น้ำ ไฟ ลมที่เดินได้ หรือมันเป็น
 การทำงานของกรุปเศษเดนเศษซากจากน้ำเลือดน้ำหนองอันเน่าๆ หรือ
 มันเป็นการอุทรืทำงานของกรุปเศษกะโหลกจากซากศพที่อยู่ในเส้นประสาท
 จากมันสมองอันเน่าๆ เท่านั้น

เมื่อความคิดมันอุทรืเกิดคิดขึ้นมา มันก็ไม่มีอัตตาตัวตนของการเกิด
 เมื่อความคิดมันดับหรือเมื่อความคิดมันตาย มันก็ไม่มีอัตตาตัวตนเป็น
 ซากศพจากการตายใดๆ ทั้งสิ้น มันเป็นเพียงสักแต่ว่ามันขาดสันตติ
 ความสืบต่อเท่านั้นเอง

และพระพุทธรูปองค์ได้ทรงตรัสไว้ว่า

“...ความดับนั้นมีอยู่...แต่ผู้ดับหาไม่มี...”

ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป พวกมวลหมู่มารโคตรเหง้าเจ้าความคิด
 ทั้งหลายเอ๋ย เจ้าอย่าอุทรืมาหลอกหลอนข้าอีกเลย ข้ารู้เช่นเห็นชาติ
 ของเจ้าเสียแล้ว สิ้นสุดกันที พอกันที สังสารวัฏฏะแห่งกิเลสที่มันอุทรื
 อาศัยเกิดขึ้นมาจากตัวร้ายร้ายของความคิดอันแสนจะจอมปลอม

จบตอนหยั่งเข้าไปรู้ในสภาวะของพระนิพพานแบบปลงสังเวช
 พอย่อๆ

นิทานเอก พระนันทะ

ช่วงนี้จะขอสาธกยกนิทานชาดก มาเป็นอุทาหรณ์เครื่องเตือนสติ ผู้ปฏิบัติธรรมในยุคที่มันกำลังบอดๆ อยู่กันบ้าง

ก็ในบรรดาอริยสาวกของพระพุทธองค์ในเมื่อครั้งพระพุทธกาลนั้นก็คงไม่มีพระสาวกองค์ไหนๆ หรอกที่จะได้รับความปวดร้าวระทมขมขื่น ผืนจิตผืนใจเหมือนกับพระนันทะ ซึ่งเป็นพระอนุชาของพระพุทธองค์นั่นเอง

ตามข่าวในพระไตรปิฎกก็บอกว่า พอเจ้าชายนันทะแต่งงานในวันนั้น พี่เสร็จจากพิธีบายศรีสู่ขวัญคู่บ่าวสาวไปหยกๆ ยังไม่ทันได้จูงแขนเขยเข้าห้องเข้าหออะไรเลย พระพุทธองค์ก็จับเอาเจ้าชายนันทะไปบวชในตอนเช้าของวันนั้นเลย ยังไม่ได้ข้ามวันข้ามคืนอะไรเลย แหม...น่าจะให้ข้ามวันข้ามคืนสักคืนสองคืนเสียก่อนก็ได้ เล่นเอาเจ้าชายนันทะต้องเสียสินสอดทองหมั้นไปฟรีๆ ชาดกนุ้ยยยับไปตั้งหลายสิบหมื่น เพราะนางสาวชนบทกัลยาณี ซึ่งเป็นเจ้าสาวของเจ้าชายนันทะนั้นก็เป็นเชื้อพระวงศ์เหมือนกัน คงแต่งกันหลายสิบหมื่น แต่ข่าวไม่ได้บอกรายละเอียดเอาไว้ ก็เลยไม่รู้ว่่าท่านแต่งกันกี่สิบหมื่นกันแน่

พวกท่านลองนึกกวาดมโนภาพลองดูซิว่า พระนันทะนั้นนะท่านจะได้รับความปวดร้าวระทมขมขื่นโหดร้ายทารุณเพียงใด ก็ประตู่วิมานเมืองสวรรค์กำลังจะชำเปิดรับบรมร่ออยู่แล้ว โดยมีทันได้คาดคิดมาก่อน อยู่ดีๆ ก็เกิดปาฏิหาริย์มีอันเป็นไป ทำให้เสียหลักหัวหมุนจนได้

ถ้าเป็นอย่างพวกที่ไม่มีบารมีจริงๆ แล้ว ถึงฝนจะตก ฟ้าจะผ่า ห่าจะกิน แผ่นดินจะถล่มทลาย หนูก็คงไม่ยอมมกระมังทำ ดีไม่ดีฟ้าเหลืองจะได้ปลิวว่อน อยู่บนยอดไม้เสียเลย

และตามข่าวอยู่ในพระไตรปิฎกก็ไม่ได้บอกว่า พระพุทธองค์บอกให้ พระนันทะกำหนดรู้รูปนามอยู่ตั้งหลายสิบปีอะไรเลย ถ้ามันแต่ไปกำหนด เป็นเวลาตั้งหลายๆ ปี หรือถ้ามันแต่ไปกำหนดว่า เมียเป็นรูปรู้เป็นนาม มันก็ยุ่งตายเท่านั้นเอง

และตามข่าวก็ไม่เห็นว่า พระพุทธองค์บอกให้พระนันทะกำหนดภาวนา พุทโธ สัมมาอรหัง หรือปล่อยวางตัวกูของกู หรือกำหนดยุบหนอพองหนอ ใดๆ ทั้งสิ้น

โธ...ก็อีต่อนคนกำลังนั่งละเมอฝันหวานคิดถึงเมียจวนเจียนลมจะจับ อยู่แล้ว ถ้ามันแต่ไปกำหนดเพ่งลูกแก้วอยู่ในพุงซี่พุงเยี้ยว หรือจะมันแต่ไป บริกรรมว่า ไสในไส ไสในไส หรือไปกำหนดให้รู้เมียในเมีย หรือจะไปมัน กำหนดว่า เมียหนอ เมียหนอ อยู่เช่นนั้น รับรอง รับรอง ๆๆๆ นั้นทะกันั้นทะ เกอะน่า ถ้ามันแต่จะไปกำหนดหนอไป หนอมา เดียวโลกมันก็จะแตกสลาย เกิดหูดทลาย แผ่นดินแผ่นฟ้าหวั่นไหวไปมา จีวรกระจุกกระจายไปซะเลย

ดีไม่ดีไม่เอาละเว้ยมรรค ผล นิพพานนี้ มันทรมาณทรกรรมเอายาก เอาเย็นเหลือ้นักเหลือ้นหนา เดียวก็เผ่นออกจากห้องกรรมฐานไปเสียเลย

ต่อไปนี่ขอให้ท่านตั้งใจจดจ่อเอาบทพระกรรมฐานอันวิเศษของ พระนันทะให้ดีๆ

ผลไม้

ย่อมไม่หล่น

ไกลต้น

เม็ดฝน

ย่อมไม่หล่น

ไกลดิน

เชื้อโพธิ์ทอง

ต้องเกิดมา

ฆ่า...ราคะ

ถึงชีวิต

จะสิ้นยับ

ดับก็ยอม

และด้วยพระมหากษัตริย์คุณ ของพระศาสดาผู้เอ็นดูผู้เกื้อกูล ต่อหมู่สัตว์ พระพุทธองค์ทรงมีพระปรีชาญาณอันชาญฉลาดล้ำลึก พระองค์ ได้หยั่งรู้วาระจิตอันเป็นราคะจริตของพระนันทะนั่นแล

พระองค์จึงได้เนรมิตให้เป็นพิภพเมืองสวรรค์ แล้วก็พาพระนันทะไป เทียวชมสาวงามแดนสวรรค์ตามชั้นต่างๆ พระพุทธองค์ใช้พุทธอุบาย หนามยอกต้องเอาหนามบ่ง แต่พระนันทะไม่รู้พระอุบายของพระองค์ แต่ประการใดเลย พอพระนันทะได้ไปเห็นสาวงามเมืองสวรรค์ล้วนแต่มีผิว พรรณเปล่งปลั่งสวยสุดสะดูดตา ล้วนแต่มีใบหน้าสีแดงระเรื่อเหมือนดั่ง เท้านกพิราบ ได้ซึ่งทราบในมารยาของนางทิพย์นางแก้ว ล้วนแล้วแต่เป็น อิตถีรัตนะเทवासาวงามแดนสวรรค์

ตอนนั้นพระนันทะเกิดหลงไหลในเสน่ห์มารยาของบรรดาสาวสวรรค์ เกิดปฏิพัทธ์รักใคร่อยากได้อยากเอาสาวสวรรค์ จนหลงลืมเมียเก่าไป เสียสิ้น แหม..หลงพินันทะนี่ก็เป็นคนหลายใจไม่หยอกทีเดียว

เท่านั้นยังไม่พอ พอกลับมาถึงเมืองมนุษย์แล้ว พระองค์คงตรัสสั่ง ให้พระนันทะไปนั่งฟังดูเทพวราภชาศพนันเฝ้าเพื่งตั้งเกลื่อนกลาดอยู่ตาม ป่าช้า

เพราะสมัยนั้นถ้าเป็นศพคนยากคนจนเป็นชาวบ้านธรรมดา เมื่อตายแล้วเขาก็จะหายไปทิ้งไว้ตามป่าช้าเฉยๆ ไม่มีการเผาการฝังเหมือน ทุกวันนี้ แต่ทุกวันนี้จะไปหาเพ่งอสุภะจากซากศพที่ไหนกัน เพราะมันไม่มี

ชากศพจะให้เฟ่ง แถมเมื่อตายแล้วเขาทำดิบทำดีทำหีบศพเหมือนกับ
หอบปราสาทราชมณเทียรทอง ประดับแสงสีด้วยไฟฟ้าไฟกะพริบแสง
ระยิบระยับสะดุดตาสะดุดใจ แถมบางทีอยากจะตายเอาด้วยซ้ำไปเพราะ
หีบศพมันสวยสดหยดย้อยเอาเหลือเกิน

ทีนี้เมื่อพระนันทะไปนั่งเฟ่งดูชากศพที่ขึ้นฮึดแตกพอง ที่มีแต่น้ำเลือด
น้ำหนองไหลเยิ้มออกมาท่วมกาย บางศพก็หัวขาดแขนขาดขาขาด มีหมู่มั่ว
หมู่มากจิกกินไส้กินฟุง พวกสุนัขก็พากันตึงเอาได้น้อยได้ใหญ่ออกมาแทะกิน
เรียวดเหม็นกลิ่นกล่อนกลาดไปทั่วป่าช้า ตอนนั้นพระนันทะก็เกิดสังเวชสลดใจ
เกิดนิพิพิทาความเปื้อนหนาย เมื่อจิตสงบจากกามฉันทะนิรวรณธรรมได้แล้ว

ทันใดนั่นเอง พระพุทธรูปองค์ตรงธวัสบอกให้พระนันทะทำใจเป็นหนึ่ง
รวบรวมเฟ่งสติให้เป็นกำลังผาน หรือเฟ่งอานูภาพพลังผานสตินทริย์
อันแก่กล้าสุดขีด ฟุงทะยานเข้าตัดกระแสของความคิดที่มันอุตริคิดปรุงแต่ง
ว้อบๆ แวมๆ อยู่ในห้วงมันสมองนั้นแลฯ

**และในวิถีทันใดนั่นเอง ด้วยอานูภาพของสตินทริย์พลังผาน
อันคมกล้าเปรียบประดุจดั่งสายฟ้าผ่า จึงได้ฟุงทะยานเข้าผ่ากิเลส
หรือผ่าภาพผ่าชาติ หรือผ่าความคิดที่มันอุตริคิดเป็นภพเป็นชาติ
อยู่ในห้วงมันสมองนั้นแล ให้มันพินาศขาดสูญไปในวิถีบัดดลนั่นเอง**

**นี่แหละคือการบรรลุมรรคผลนิพพานของพระอริยบุคคลตั้งแต่
ปางก่อน**

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า อาจจะเป็นธรรมดาของผู้ที่เคยสร้างสม
อบรมบารมีธรรมมาแล้วอย่างเต็มเปี่ยม วิถีจิตของพระนันทะจึงได้ย้อยลงไป
สุดโต่งทางกามสุขัลลิกานุโยค หรือย้อยกลับไปสุดโต่งข้างใดข้างหนึ่ง
เสียก่อน

เปรียบเทียบเมื่อนั้น เป็นการสั่งลามาवलหมู่โคตรปุกุชน หรือเปรียบเทียบหนึ่งเป็นการสั่งลามาवलหมู่กามโคตรเป็นภพเป็นชาติที่สุดท้ายของการเวียนวนทนทุกข์ ซึ่งมีมันมีแต่ทุกข์กับทุกข์เท่านั้น หรือเปรียบเทียบหนึ่งเป็นการโก่งคันธนูหรือโก่งคันศร เพื่อเหนี่ยวเอาสายมาใส่ลูก เมื่อเหนี่ยวสายศรจนได้ที่ได้ระดับ...อย่างเต็มเหยียดเต็มกำลังแล้ว จึงได้ปล่อยลูกศรคือบ่วงกามมะโลกิยวิสัย พุ่งให้หลุดออกไปข้างหน้าอย่างสุดหล้าฟ้าเขียวอย่างไม่เหลียวหลังยังคิดใดๆ อีกต่อไปเลย

นี่แหละคืออริยประวัติอันลือลั่นรันทดสลดใจขององค์ชายนันทะแห่งศากยราช ผู้ที่เคยได้สร้างสมอบรมกุศลบารมีธรรมมาแล้วอย่างเต็มเปี่ยมตอนที่ท่านบำเพ็ญเพียรอยู่นั้น มาตรแมนท่านจะถูกไฟประลัยกามเข้าเผาจนได้รับแต่ความปวดร้าวระบมขมขื่นโหดร้ายทารุณ หรือพัวพันอยู่ด้วยกามมะราคะเพียงใด

แต่ด้วยบุญเดชแห่งอานาปานุสสติบารมีธรรมที่ท่านได้เคยสร้างสมอบรมเอาไว้ ผลสุดท้ายท่านก็ทำลายล้างวิภวัญจะกิเลสอันเวียนวนทนทุกข์นี้ลงได้โดยเด็ดขาด ด้วยอำนาจสมุจเฉตปหาน ท่านจึงได้เสวยวิมุตติสุขเป็นเนื่อนาบุญในพระพุทธศาสนาไปตราบชั่ววันรันดร

พุทธภาษิต

กระหนาบความรู้สึกของท่านผู้มีวาสนาบารมี

“ในมวลหมู่มนุษย์ คนที่ถึงฝั่ง (พระนิพพาน) ได้นั้น

มีน้อยเท่าเขาโค

ส่วนสัตว์นอกนี้ อันเปรียบด้วยชนโค ย่อมวิ่งเลาะไปแต่ตามฝั่ง”

(พุทธพจน์)

แปลไทยเป็นไทยได้ความว่า

ในมวลหมู่มนุษย์ คนที่จะมีวาสนาบุญญาธิการ

หรือมีสมภารบารมีอินทรีย์อันแก่กล้า เข้ามาเพียรเพ่งให้ความคิดดับลง

และฝายสติปัญญาที่ดับลง

แล้วได้ทรงอนุภาพเป็นองค์ฌานนิโรธสมาบัติได้นั้น มีน้อยเท่าเขาโคฯ

ส่วนสัตว์นอกนี้ อันเปรียบด้วยชนโค

ย่อมพากันวิ่งเลาะไปตามกิเลสของความคิดนั้นแลฯ

แปลความหมายพุทธพจน์

จากสาวกโลกอุดร

ปริศนาธรรมบรรลุ

ขอให้ผู้ที่มีความศรัทธาปฏิบัติธรรมอันเคยได้สร้างสมอบรมบารมีธรรมมาแล้วอย่างเต็มเปี่ยม เมื่อท่านมาอ่านเจอปริศนาธรรมทั้ง ๑๒ ข้อที่อยู่ข้างล่างนี้ ขอให้ท่านพึงรู้ว่าเป็นปริศนาธรรมในตอนกระแสของอริยมรรคที่จะพุ่งอานุภาพ หรือพุ่งกำลังส่งให้เข้าสู่จุดบรรลุ หรือให้เข้าถึงจุดดับเป็นฉานนิโรธสมบัติ หรือตอนจะพุ่งอานุภาพหรือพุ่งกำลังส่งให้เข้าสู่จุดบรรลุถึงพระนิพพานโดยเฉพาะเจาะจงอย่างเฉียบขาดเท่านั้น ไม่ได้หมายถึงข้อวัตรปฏิบัติเบื้องต้นแต่ประการใดๆ ทั้งสิ้น

ทั้งนี้หมายความว่า ผู้ปฏิบัติได้ผ่านวิธีปฏิบัติเบื้องต้นผ่านพ้นมาแล้วอย่างซ้ำของ และให้ถูกต้องตามแนวทางในอริยมรรคของพระพุทธองค์อย่างชนิดที่เอาจึงเป็นเอาตายมาแล้วจริงๆ

๑. อย่าคิดเป็น	ดับตัวเป็น	เป็นว่าถึงซึ่งนิพพาน
๒. อย่าคิดเห็น	ดับตัวเห็น	เป็นว่าถึงซึ่งนิพพาน
๓. อย่าคิดเอา	ดับตัวเอา	เราก็กถึงซึ่งนิพพาน
๔. อย่าเมาคิด	ดับตัวคิด	เป็นว่าถึงซึ่งนิพพาน
๕. อย่าเมานึก	ดับตัวนึก	เป็นว่าถึงซึ่งนิพพาน
๖. อย่าคิดรู้	ดับตัวรู้	เป็นว่าถึงซึ่งนิพพาน
๗. อย่าอวดว่าเรารู้	ดับตัวอวด	เป็นว่าถึงซึ่งนิพพาน
๘. อย่างนึกว่าเราถึง	ดับตัวถึง	เป็นว่าถึงซึ่งนิพพาน
๙. หยุดกำหนด	ดับตัวกำหนด	เป็นว่าถึงซึ่งนิพพาน
๑๐. หยุดดำริ	ดับสติ	แปลว่าถึงซึ่งนิพพาน
๑๑. หยุดพิจารณา	ดับปัญญา	แปลว่าถึงซึ่งนิพพาน
๑๒. ดับสังขารขั้นนี้	มันก็ดับชาติหน้า	แปลว่าถึงซึ่งนิพพาน

ปริศนาธรรมพระนิพพาน

แดนไม่ดั่ง	ฟังไม่รู้	ดูไม่เห็น
อย่าคิดเป็น	มันเป็นพิษ	อย่าคิดหา
อย่าคิดเอา	อย่าเฝ้าคิด	มันปิดตา
หมดชาติหน้า	แปลว่าถึง	ซึ่งนิพพาน

***

แดนไม่ดั่ง	ฟังไม่รู้	ดูไม่เห็น
อย่านึกเป็น	ให้..เป็นศึก	อย่านึกหา
เมื่อถึงกาล	สังขารดับ	ดับกายา
ดับ-สติมา	เป็นว่าถึง	ซึ่งนิพพาน

***

แดนไม่ดั่ง	ฟังไม่รู้	ดูไม่เห็น
ทั้งเป็นเกณฑ์	เว้นสมมุติ	จงหยุดหา
เมื่อ-สังขารชั้น	มันแตกดับ	ดับกายา
ดับปัญญา	แปลว่าถึง	ซึ่งนิพพาน

ภาษิตปริศนาธรรม จากสาวกโลกอุดร

ที่บรรยายวิธีปฏิบัติธรรมแบบอานาปานสมาธิแบบมีจุด...มีที่...มีกฎ...มีเกณฑ์...
มีแบบมีแผน...อย่างเฉียบขาดอยู่ในอริยสังขมาพออย่างนี้

**นี่แหละคือเป็นคำประกาศิต หรือเป็นการบันลือสีหนาท ประกาศตนเองเป็น
สักขีพยานในการตรัสรู้ให้องค์เอกสัมโพธิญาณในยุคนี้อย่างปัจจุบัน**

บันลือสีหนาท

โดย สาวกโลกอุดร ธมฺมปาโล
วัดป่านาเบี้ย ตำบลนาหอ อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย
จบภาคปฏิบัติ พอย่าง

‘พร’ พระอมตะ ย้ำเตือนข้อดีข้อเสียเฉพาะท่านผู้มีบารมีเท่านั้น

ต่อไปนี้ท่านผู้อ่านอย่าเข้าใจว่า หลวงพ่อบรรยายธรรมเสียดื้อผู้หนึ่งเลย เพราะถ้าไม่บอกตามความเป็นจริงตามผิดตามถูกนั้น ภิกษุสามเณรและอุบาสก อุบาสิกาส่วนมาก ก็ยังไม่รู้ความหมายอันลึกซึ้งของพระอมตธรรมกันเลย และใครๆ ก็ย่อมรู้ดีอยู่แล้วว่า พระพุทธศาสนาของเรากำลังถูกเป็นพื้นเป็นไฟอยู่ขณะนี้ ก็เพราะพระภิกษุ สามเณรและอุบาสก อุบาสิกาส่วนหนึ่งพากันหันเหไปหลงเชื่อคำนิยมตามคำโฆษณาของพวกอริยะอันแหวกแนวนั้น และพวกอริยะที่แหวกแนวนั้นเขาก็มีเอกลักษณ์ที่ทำให้คนทั้งหลายเห็นเป็นจุดเด่นจำเพาะของเขาต่างหาก ซึ่งเป็นลัทธิติดกับคณะสงฆ์ไทย และผิดเพี้ยนไปจากพุทธโอวาทชนิดหน้ามือเป็นหลังมือเลยทีเดียว

ฉะนั้น หลวงพ่อจึงตัดสติใจพูดเพื่อปกป้องพุทธคำสอนเท่านั้น มิได้มีเจตนาจะไปร้ายท่านผู้ใดเลย แต่ถ้าหากท่านผู้นั้นเป็นผู้มีกุศลบารมีอันเคยได้สั่งสมอบรมมาแล้วอย่างเต็มเปี่ยม เมื่อท่านมารู้มาเห็นของจริงของวิเศษเช่นนี้ ก็คงจะลดทิฏฐิมานะเข้ามาน้อมรับเอาของจริงของวิเศษนี้ไว้ได้

ดังที่หลวงพ่อบรรยายแนวทางปฏิบัติแบบเฉียบขาดอยู่ในอริยสังคีติที่ผ่านมานั้น ท่านพระภิกษุ สามเณรและอุบาสก อุบาสิกาผู้คงแก่เรียนทั้งหลาย หรือหมดทั้งโลกในปัจจุบันเลยทีเดียว อาจจะมิวิจิตรฉ่างสย

ไปว่า หลวงพ่อโลกอุดรอธิบายธรรมะไม่เหมือนกับเกจิอาจารย์ตามสำนักต่างๆ ในโลกยุคปัจจุบันนี้เลย

เพราะบรรดานักปราชญ์ฝ่ายบรรพชิตหรือพระอรหันต์ตามสายต่างๆ ผู้ท่านโด่งดังไปทั่วพิภพแผ่นดินไทย หรือท่านผู้โด่งดังเกือบๆ แผ่นฟ้า จะหักลงมาทับแผ่นดินรอมร่ออยู่แล้ว และบรรดาพวกพระอรหันต์ในยุคปัจจุบันเหล่านั้น ล้วนแต่พากันเอาปัญญาในอริยมรรคไปรู้แจ้งแทงตลอดในอนัตตธาตุกันทั้งนั้น และท่านก็พากันเอาปัญญาในอริยมรรคเข้าไปถอดถอนอนุสัยกันทั้งนั้น

แต่ทำไมหลวงพ่อกอโลกอุดรจึงให้ดับปัญญาในอริยมรรค

เรื่องนี้หลวงพ่อกอจะขอบอกขอเตือนอย่างเด็ดขาดเพียงสั้น ๆ ว่า ถ้าท่านผู้ใดยังไม่ได้บรรลุถึงสภาวะนิโรธธรรมเสียก่อน ก็จะไม่เกิดอานุภาพให้สัมฤทธิ์ผลให้มีวิชาญาณจากอานุภาพของวิสังขารตัวไหน ๆ หรือจะไม่เกิดอานุภาพให้สัมฤทธิ์ผลให้บังเกิดวิสังขารญาณตัวไหน ๆ ที่จะผ่าเข้าไปประหารหรือดับหรือถอดถอนหรือแผดเผาอนุสัยได้เลยเป็นอันขาด

แต่สำหรับพระอรหันต์ในยุคปัจจุบัน ที่เต็มดาศตวรรษอยู่ทั่วแคว้นแดนไทย และอยู่ในประเทศอื่นๆ ตามที่ได้อ่านข้อความของท่าน หรือตามที่ได้เห็นๆ กันมานั้น หลวงพ่อกอจะไม่ก้าวกายออกนามถึงใครๆ เลย แต่เพื่อปกป้องพระอมตธรรมพุทธคำสอนอันวิเศษสูงสุดล้ำฟ้าล้ำแผ่นดินของพระสัมมาสัมโพธิญาณ เพื่อให้เป็นพุทธมรดกอันล้ำค่าตกทอดไปสู่ลูกหลานเหลนหล่อนชาวพุทธของเรา เพื่อให้ลูกหลานของเราได้ดื่มกินรสแห่งพระอมตธรรมตามกุศลวาสนาบารมีแห่งตนต่อไป และเพื่อให้ให้น้ำอมฤตแห่งพระอมตธรรมได้ย็นยงคงอยู่คู่ฟ้าเมืองไทยตลอดไปชั่วกาลนาน

เพียงแต่หลวงพ่อก็จะชอบบอกตามความเป็นจริงของพระอมตธรรม
ทุกๆ ประการ

คือการทำที่ได้เป็นพระอริยบุคคลตามสภาวะของพระอรหันต์นั้น
ต้องปฏิบัติธรรมให้ได้บรรลุถึงสภาวะของฌานนิโรธสมาบัติเข้ารับรอง
ในสภาวะของตนเสียก่อน หรือต้องให้ได้บรรลุถึงสภาวะของอัพยา
คตธรรมเข้ารับรองในสภาวะของตนเสียก่อน หรือต้องให้ได้บรรลุถึง
สภาวะของอนุปาติเสสนิพพานธาตุเข้ารับรองในสภาวะของตนเสียก่อน

ถ้าไม่ได้บรรลุถึงพระอมตธรรมดังว่ามานี้ ก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะ
สัมฤทธิ์ผลให้เกิดอานุภาพของพระอมตธรรมเข้าไปตัดกระแสของผัสสะ
อยู่ในมโนทวารได้เลยเป็นอันขาด และก็ไม่มีอยู่ในฐานะที่จะมีอานุภาพ
อันใดเข้าไปถอดถอนอนุสัยได้เลยเป็นอันขาด และก็ไม่มีอยู่ในฐานะ
ที่จะสัมฤทธิ์ผลให้เกิดมีอานุภาพอันใดเข้าไปรู้แจ้งแทงตลอดในอริยสัง
คีที่อยู่ไนใจของตนได้เลยเป็นอันขาด และก็ไม่มีอยู่ในฐานะที่จะบังเกิด
อานุภาพให้สัมฤทธิ์ผลเข้าไปรู้แจ้งแทงตลอดในปฏิจจุสมุปบาท
ที่มันหมุนเป็นกิเลสอยู่ในใจของตนได้เลยเป็นอันขาด

ถ้าลำพังจะเอาสติปัญญาล้วนๆ ขึ้นแปลว่า ถ้าลำพังจะเอากำลังของ
อตตอันสมมุติเรียกว่าสติปัญญา แต่มันยังเป็นวิสัยของอตตที่มันฝังติดอยู่
ในความรู้สึกอันมีดดำล้าลิกนั้น โดยไม่ผ่านการบรรลุถึงพระนิโรธธรรม
มาเสียก่อน แล้วพากันอุตริคิดค้นเอาปัญญาที่เกิดขึ้นจากการวิจัยเอาตาม
ตัวหนังสือ หรือเกิดจากได้ข้อมูลที่สำเร็จจากการวิจัยออกมาจากเครื่อง
คอมพิวเตอร์ตามที่บางสำนักเขาทำกันนั้น หรือเกิดจากความจำหรือความ
เข้าใจเอาตามที่ตนศึกษาเล่าเรียนมา หรือเกิดจากปฏิบัติมาอย่างผิดทาง หรือ
ปฏิบัติมาอย่างมีกฎมีเกณฑ์ให้ถูกต้องอยู่ในอริยสังคีแต่ยังไม่ได้บรรลุถึง

พระนิโรธธรรมญาณ แล้วเกิดอุทริพากันโมเมไม่รู้แจ้งแทงตลอดในสภาวะของ อนัตตาธาตุได้อย่างแยกคายนั่น มันพื้นฐานะที่โลกไหนๆ หรือจักรวาลไหนๆ ก็จะมีไม่ได้เลยเป็นอันขาด

เพราะสภาวะของอนัตตาธาตุจะเผยความลึกลับอันมหัศจรรย์ ปรากฏออกมาให้เห็นด้วยวิสังขารญาณอย่างเด่นชัด แล้วก็ได้หยั่งเข้าไปให้รู้แจ้งแทงตลอดเฉพาะผู้ที่ท่านผ่านการบรรลุถึงพระนิโรธธรรม มาโดยเฉพาะเจาะจงเท่านั้น นอกนั้นเป็นฐานะที่จะมีไม่ได้เลยเป็นอันขาด

ถ้าทำแบบงูๆ ปลาๆ แบบทุกวันนี้ พระพุทธองค์ของเราคงไม่ต้อง ระหกระเหิน คงไม่ต้องเหนื่อยยากลำบากลำบากบนทนต์ทุกข์ทรมานสังขารร่างกาย แทะบจะเอาชีวิตไม่รอดอยู่ตั้งหกปีหรือหก เพราะก่อนจะเสด็จออกบวชพระองค์ ก็มีพระปรีชาญาณอันชาญฉลาดล้ำลึกยิ่งกว่าใครๆ ทั้งหมดในยุคนั้นอยู่แล้ว เพราะพระองค์เรียนจบมาตั้ง ๑๘ ศาสตร์ หรือเรียนจบมาตั้ง ๑๘ ดอกเตอร์ นั้นเอง

ขอให้ท่านผู้มีบารมีจงสังเกตุให้ดีๆ ว่า

ทำไมพระองค์จึงไม่เอาพระปัญญาอันกระเดื่องแผ่นดินในตอนนั้น แล้วก็นั่งตรัสรู้มันอยู่ที่ข้างเตียงพระนางพิมพาเสียเลยมีดีรี

และไ้เรื่องว้างๆ ปล่อยๆ วางๆ ไม่ยึดมั่นถือมั่นนั้น พระองค์ปล่อย มาหมด วางมาหมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ลูกพระองค์ก็ปล่อย เมียพระองค์ก็วาง พระราชสมบัติพัสดานพระองค์ก็ไม่ได้ยึดมั่นถือมั่น ตอนพระองค์บำเพ็ญ ทุกกรกิริยาอยู่นั้น พระองค์ปล่อยวางจนเหลือแต่หนึ่งกับกระดูก ยิ่งปล่อยวาง เท่าไหร่ ก็มีแต่พระองค์จะตายรออยู่แล้ว ตกกลางเลยไม่ได้ตรัสรู้อะไรเลย

ขอทำความเข้าใจกับท่านผู้มีบารมีให้ลึกเข้าไปอีก คือระดับการปล่อยวาง ไม่ยึดมั่นถือมั่นก่อนการบรรลุถึงพระนิโรธธรรมได้นั้น มันเป็นแต่เพียงระดับ การสำรวจมรรควัง หรือเป็นเพียงระดับการหักห้ามจิตใจ หรือเป็นเพียงการบังคับ กัดไว้ข่มไว้ หรือเป็นเพียงระดับการฝึกหัดตัดนิสัย หรือเป็นการฝึกหัดตัดตน ให้เป็นคนรู้จักเสียสละไม่ให้เห็นแก่ตัว หรือเพื่อให้เป็นอุบาสกหรือเป็นพื้นฐาน ในการปฏิบัติเบื้องต้นเท่านั้นเอง รวมเรียกสั้นๆ ว่า ท่านเป็นผู้กำลังเจริญสติ ปัญญาในทางอริยมรรค หรือกำลังเป็นผู้สร้างสมอบรมบารมีเจริญอินทรีย์ ให้แก่กล้าไปเสียก่อน แล้วก็จะได้เป็นมหากุศลบารมีเกิดผลดีแก่ตัวท่านเอง และก็จะได้เป็นประโยชน์กับพระพุทธศาสนา แล้วก็จะได้เกื้อกูลไปถึง ประชาชาติบ้านเมืองอีกด้วย หลวงพ่อไม่ได้กล่าวจ้วงจาบและไม่ได้อ้างว่า คิดค้านคำเหล่านี้แต่ประการใดๆ ทั้งสิ้น เพราะมันถูกต้องตามธรรมะของ พระพุทธองค์ทุกๆ ประการเหมือนกัน แต่เขายังเป็นธรรมฝ่ายใดก็ยแบบชาวบ้าน แบบชาวเมือง แบบชาวโลกทุกๆ ไปเท่านั้น

ขอภัยด้วยที่พูดความจริง คือส่วนหนึ่งของพระภิกษุ สามเณร ทุกวันนี้ เมื่อท่านได้อ่านหนังสือของพวกลัทธิวัตถิกิฏฐิ ที่เขาวางขาย เกลือณกลางตามท้องตลาด และตามสาขาสมาชิกของเขาทั่วประเทศนั้น เมื่อคำสอนลัทธิอันอุบาทว์มหาวาตภัยเช่นนี้ ได้เข้าไปล้างสมองของท่าน จนโปร่งใสดีแล้ว ทีนี้พวกท่านก็เริ่มออกฤทธิ์ทันที คือพวกท่านก็พากันรีบๆ ตรีสรู้บรรลุมรรคผลนิพพาน ตามแบบฉบับของลัทธิอันอุบาทว์นั้นเสียเลย เมื่อท่านตรีสรู้แล้ว เอะอะก็พากันพูดว่าต้องทำใจให้มันปล่อย เอะอะก็พากัน พูดว่าต้องทำใจให้มันวาง เอะอะก็พากันพูดว่าต้องทำจิตให้มันว่างๆ แล้ว ก็พากันทำทำทำทาง วางภูมิวางมาดเป็นผู้ฉลาดอยู่ในอริยภูมิล้วนๆ แล้ว เขาเหล่านั้นก็พากันเชิดชูบูชาอันอบน้อมเอาคำสอนจากลัทธิอุบาทว์อันนี้แหละ ไปเที่ยวพูดดูหมิ่นดูแคลน ไปเที่ยวพูดถากถาง ไปเที่ยวพูดประชดประชัน เหยียดย่ำข่มหัวพระเถรเถรที่ไม่เลือกหน้า

ข้าร้ายเข้าไปอีก ถ้าหากท่านผู้ใดได้เข้าไปบวชเป็นภิกษุ สามเณรอยู่ในลัทธิอุบาทว์นั้น พอเขาเริ่มบวชวันไหนก็แล้วแต่เขาก็จะรีบตรัสรู้เป็นอริยะตั้งแต่วันเขาบวชนั้นเลยทีเดียว ดีไม่ดีก็รีบๆ ตรัสรู้เอาตอนขานนาคอยู่นั่นแหละ บางคนบวชได้หนึ่งสองสามสี่ห้าหกเจ็ดหรือสิบพรรษาก็แล้วแต่ เขาก็พากันเป็นอรหันต์ตราบเท่าถึงวันที่เขาสิกขาลาเพศไปนั่นแหละ และเมื่อเขาสิกขาไปเป็นฆราวาสแล้วเขาก็ยังเป็นอรหันต์ที่มีลูกมีเมียเสพกามแบบจิตว่างๆ ต่อไปอีกเรียกว่าพวกนี้เป็นอรหันต์ไปตราบเท่าถึงวันที่กระดูกของเขาเข้าหม้อเลยทีเดียว

ตั้งแต่ลัทธิอุบาทว์อันนี้ได้แผ่ขยายเข้ามาในประเทศไทย ได้ทำให้พระเถรเถรชี่ที่เคยอยู่ดีมีสุขมาแต่ก่อน เกิดกินแห่งแคลงใจซึ่งกันและกัน เกิดปั่นป่วนวุ่นๆ วายๆ ไปตามๆ กัน

ตั้งแต่ก่อนอุบาสก อุบาสิกาของชาวไทยมีแต่ความสุภาพอ่อนโยน มีแต่ความนอบน้อมถ่อมตนต่อพระภิกษุ สามเณรเสมอมา แต่เดี๋ยวนี้ไม่เหมือนแต่ก่อนเสียแล้ว แม้แต่ฆราวาสบางคนก็พากันดูถูกเหยียดหยามพระหาว่าพระที่ฉันอาหารที่เขาทำด้วยเนื้อสัตว์ก็ยังไม่ได้เป็นพระ พระที่ฉันนมฉันโอวัลตินหรือฉันเครื่องดื่มก็ยังไม่ได้เป็นพระ เพราะกิเลสตัวเล็กๆ น้อยๆ ก็ยังละไม่ได้ จะไปละตัวที่มันใหญ่ๆ โตะๆ ได้อย่างไรกัน สู้พวกลูกศิษย์ลูกหาของเขาที่เป็นโยมก็ไม่ไ้

ทีนี้เมื่อท่านเอาพระนิพพานอันอุบาทว์เช่นนี้ ไปเที่ยวดูถูกเหยียบย่ำ ข่มหัวคนอื่นหนักๆ เข้า พระภิกษุสามเณรผู้ท่านชอบอยู่อย่างสงบตามสมณะวิสัย ท่านก็ไม่อยากจะเถียงด้วย เมื่อไม่มีใครต่อกร พวกอุบาทว์นั้นก็พากันถกเถียงเรื่องจิตว่างๆ ปล่อยๆ วางๆ อยู่ในหม่อมคณะของท่านนั่นแหละ คนนั้นก็ยังไม่วาง คนนี้ก็ยังไม่ปล่อย คนนั้นก็ยังไม่วาง เถียงกันไปเถียงกันมา

ชักหน้ามีด พระณรรค์เกิดวางมวยกันเลือดแดงฉานกบปากทั้งคู่นี้แหละคือตัวว่างอย่างแท้จริง

หลวงพ่อบอกภัยต่อท่านผู้อ่านด้วยที่พูดความจริงออกมาตีแม่เช่นนี้ที่พูดไปเช่นนี้ก็เพื่อกระหนาบหรือกระตุ้นเตือนความรู้สึกรู้สีกของท่านผู้มีวาสนาบุญญาธิการอันได้สั่งสมอบรมมาแล้วอย่างเต็มเปี่ยม และเป็นผู้พร้อมที่จะประพฤติปฏิบัติตามแนวทางในอริยสัจสี่ โดยมุ่งหวังความพ้นทุกข์อย่างเด็ดเดี่ยว อย่างเอาเป็นเอาตายอย่างจริงๆ จังๆ เท่านั้น (ส่วนผู้ยังไม่พร้อมที่จะปฏิบัติขงจธืออุเบกขาไว้เถิด)

และหลวงพ่อบอกให้ท่านผู้มีกุศลบารมีอันได้สั่งสมอบรมมาแล้ว

จงรำลึกนึกไว้เสมอว่า

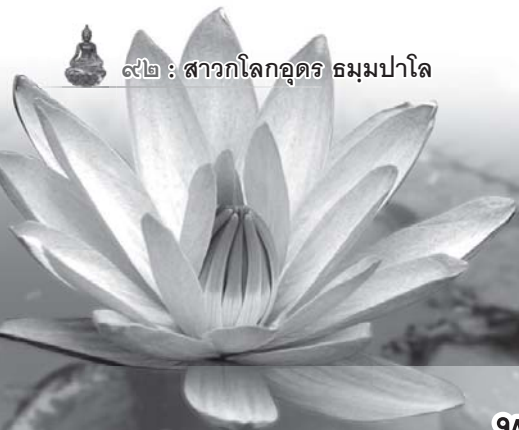
อันระดับเพียงสักแต่ว่าทำใจให้มันปล่อย

อันระดับเพียงสักแต่ว่าทำใจให้มันวาง และ

อันระดับเพียงสักแต่ว่าทำจิตให้มันว่าง ๆ

แต่ยังไม่ได้พระนิพพานเป็นอารมณ์นั้น จะพากันเกิดอุทริไปเป็นโลกุตตรภูมิได้อย่างไรกัน หลวงพ่อยังมองไม่เห็นทางว่าโลกไหนๆ หรือพิภพเมืองแมนแดนไหนๆ เขาจะเป็นได้โดย

พระองค์บำเพ็ญเพียร

และหลวงพ่อบุญมาขอให้อ่านผู้เพียบพร้อมด้วยบารมีธรรม ขอจงได้ใช้วิจารณ์ญาณ สังเกตเอาดังตอนที่พระพุทธองค์ได้ทรงบำเพ็ญ ทุกรกิริยาอยู่นั้นเถิด ในสมัยนั้นพวกฤๅษีชีไพรเขาประพฤติปฏิบัติกันมา อย่างไร พระองค์ก็ทดลองปฏิบัติอย่างเขาเป็นเอาตายเป็นแล้วทุกๆ วิธี

จนในที่สุดมันเหลืออันใดที่เรายังไม่ได้ปล่อยวาง ใ้..เรานี้ก็โง่ไปได้ ก็เพราะเรายังหายใจอยู่มันจึงไม่ได้ตรัสรู้ ก็เพราะเราปล่อยวางยังไม่หมด

ที่นี้พระองค์ก็เลยปล่อยวางลมหายใจ ปิดจมูกปิดปากเอาไว้ พระองค์ ไม่ยอมหายใจทางจมูกและทางปากอยู่ตั้งหกปี คือพระองค์ให้มันหายใจ ทางอื่น ทางไหนก็แล้วแต่ จนในที่สุดพวกลมเขาก็พากันทะลักออกทางหู ทางชุมชนไปตามยถากรรม ตายไม่ตายก็ช่างมัน พระองค์คงคิดอย่างนั้น ถึงพระองค์จะปล่อยวางทำจิตให้ว่างๆ ไม่ยึดมั่นถือมั่นไม่หายใจอยู่ตั้งหกปี มีแต่พระองค์จะตายท่าเดียว ตกลงก็ไม่ได้ตรัสรู้อะไรเลย

ที่นี้มันเหลืออันใดอีกที่เราปล่อยวางยังไม่หมด

อ้าว..มันเหลือการกินข้าวนี้เอง ก็เรายังกินข้าวอยู่มันจะสำเร็จอะไรได้ และพวกฤๅษีชีไพรเหล่านี้และพวกนักบวชทุกวันนี้ เขายังยึดมั่นถือมั่น ในการกินข้าวอยู่ เขาจึงไม่ได้ตรัสรู้ถึงมรรคผลนิพพานอันใดกันเลย เพราะ การที่จะตรัสรู้ถึงมรรคผลนิพพานได้นั้นมันต้องเลิกกินข้าวเสียก่อนมันจึงจะ

ตรัสรู้ได้ ที่นี้พระองค์ก็เลยปล่อยวางไม่ยึดมั่นถือมั่น คือเลิกกินก่อนข้าวเสียเลย ที่แรกๆ พระองค์ก็กินทีละน้อยๆ ไปก่อน ต่อไปก็เลิกกินก่อนข้าวหุงข้าวหนึ่ง คือ พระองค์กินแต่น้ำข้าวต้มไม่กินเม็ดกินเนื้อของมัน กินแต่น้ำข้าวต้มเหลวๆ ถึงพระองค์จะไม่กินก่อนข้าวอยู่ตั้งหกปีจนเหลือแต่หนังกับกระดูก ปล่อยวาง ให้อารมณ์ว่างเปล่าเท่าไร ก็มีแต่พระองค์จะตายรออยู่แล้ว ตกกลางเลยไม่ได้ตรัสรู้ ถึงมรรคผลอันใดเลย

จนถึงวาระสุดท้าย ด้วยเดชอานุกาพย์แห่งบุญญาธิการที่พระองค์ เคยได้สร้างสมอบรมพระบารมีโพธิสมภารผ่านมาแล้วอย่างเต็มเปี่ยม เมื่อพระองค์เห็นว่าการบำเพ็ญเพียรที่ไม่มีโอกาสจะบังเกิดสภาวะของ พระอมตธรรมเข้ารับรองได้เลยเช่นนี้ พระองค์จึงได้กลับมาเสวย พระกระยาหารหยาบ บำรุงพระวรกายให้แข็งแรงคืนเข้าสู่สภาพปกติดีแล้ว พระองค์จึงได้น้อมพระหฤทัยทรงตั้งสัตยาธิษฐานมุ่งมั่นกระทำความเพียรหวังจะให้บังเกิดเป็นพระอมตธรรมทางใจ

พระองค์ได้บำเพ็ญเพียรมีพระสติตั้งมั่นอย่างอุกฤษฏ์ จนในที่สุด ความคิดปรุงแต่งก็ดับลง และฝ่ายพระสติปัญญา ก็ดับลง แล้วจึงได้ สัมฤทธิ์ผลทรงอานุกาพย์เป็นฌานนิโรธสมาบัติ หรือได้สัมฤทธิ์ผลทรง อานุกาพย์เป็นอัพยากตาธรรม หรือได้สัมฤทธิ์ผลทรงอานุกาพย์เป็น อนุภาทิเสสนิพพานธาตุ เมื่อพระองค์ได้ทรงอานุกาพย์เป็นฌานนิโรธ สมาบัติเต็มพุทธานุกาพย์แล้ว พระองค์จึงได้หยั่งพระวิสังขารญาณ อันละเอียดสุขุมคัมภีรภาพเข้าไปให้รู้ยังเห็นจริงในสภาพอริยสังขีที่ อยู่ในใจของพระองค์ให้หมดจด เวียน ๓ รอบ เป็นอาการ ๑๒ ให้หมดจดจนสิ้นทุกประการ

พระองค์จึงได้ประกาศตนเองเป็นสัมพััญญ์ ก่อนรุ่งอรุณ ของวันเพ็ญเดือนหก คือก่อนพุทธศก ๔๕ ปี นั่นเอง

นี่แหละคือการตรัสรู้ของพระสัมมาสัมโพธิญาณ พอย่าง ๆ

และพระอริยบุคคลตามสภาวะของพระอรหันต์นั้น ก็ตรัสรู้ตาม เยี่ยงอย่างอยู่ในวิธีเดียวกันกับพระพุทธองค์กันทั้งนั้น ไม่มีคำว่าจะตรัสรู้ โดยวิธีอื่น และไม่มีการที่จะเป็นสองโดยเด็ดขาด สมเด็จพระของเราตรัสรู้ โดยวิธีใด ผู้เป็นพุทธบุตรก็ต้องตรัสรู้โดยวิธีนั้น ถ้าไปตรัสรู้โดยวิธีอื่น ก็ต้อง เป็นศาสนาอื่นไปเลยเท่านั้นเอง (เมื่อผู้ใดได้ตรัสรู้แล้วคุณวิเศษหรืออภิญาญา หรือปฏิสัมภิทาญาณอาจจะแตกฉานมากน้อยยิ่งหย่อนกว่ากันเท่านั้น)

ขอภัยด้วยที่พูดความจริงอีก คือมีบางท่านในยุคนี้ พอตอนท่านได้ บรรลุเป็นพระอรหันต์นั้น ท่านบอกว่าท่านได้บรรลุถึงสุภาทิเสสนิพพานธาตุ ในตอนนั้นเลย พูดเป็นสำนักเล่าหลินไปได้

เขาไม่รู้ว่าสุภาทิเสสนิพพานธาตุนั้นหมายถึงอันใดกันแน่ ความหมาย หรือขอบเขตของสุภาทิเสสนิพพานธาตุนั้น มีความหมายหรือขอบเขตจำกัด ตื้นลึกหนาบางเพียงไร และเป็นคุณวิเศษของพระอรหันต์ประเภทใด เขาก็ยังไม่รู้ ถ้าเขาไม่รู้จักความหมายอันลึกซึ้งของพระอมตธรรมเขาจะเป็น พระอริยบุคคลได้อย่างไรกัน พระอรหันต์ประเภทนี้มันก็คือพระอรหันต์ ที่พูดโมเมเอาตามตัวหนังสือชัดๆ นี้เอง

ถ้าเขาเป็นพระอริยบุคคลได้ง่ายๆ ถึงปานนี้ ก็จงพากันเป็นพระอรหันต์ ไปเถอะ ถึงจะหันจากพื้นมนุษย์โลก แล้วพากันหันขึ้นไปถึงพรหมโลกชั้นที่ ๑๖ ก็ตามเถิด รับรองหลวงพ่อกันไม่หันไปด้วยเป็นอันขาด พระอรหันต์ประเภทนี้ ไม่เป็นแน่ เพราะมันมีแต่หันไปหันมา ไม่มีอานุภาพของพระอมตธรรม อันมีนามกระเดื่องดินแดนพุทธจักรเข้ารับรอง คือไม่มีอานุภาพของฉานนิโรธ สมบัติเข้ารับรองในสภาวะที่ตนบรรลุถึงนั้นเลย

ปัจฉิตตัง ๑๘ มงกุฏ

ในยุคปัจจุบันนี้ยิ่งซ้ำร้ายเข้าไปอีก คือวิธีการบรรลुเป็นพระอรหันต์บุคคลตามสำนักต่างๆ ทั่วประเทศไทยหรือทั่วโลกในยุคปัจจุบันนี้ ไม่เหมือนกันเลยสักแห่งเดียว

ข้อนี้แปลว่า **หาจุดบรรลุ** และหาที่ หาแบบหาแผน หากฎหาเกณฑ์ อย่างเดียวขาดอยู่ในตอนบรรลุนั้นไม่มีเลย ถ้าเพื่อว่ามีผู้สนใจเรื่องมรรคผลนิพพานไปจู้จี้เรียนถามท่านหนักๆ เข้า ท่านก็จะโมเมบอกปิดเอาตัวรอดไปว่า **ผู้รู้เขาไม่บอก ผู้บอกเขาไม่รู้** เรื่องมรรคผลนิพพานนั้นมันเป็นปัจฉิตตังให้รู้เองเห็นเองบอกใครไม่ได้

เรื่องนี้สรุปแล้วแปลไทยเป็นไทยได้ความว่า มันเป็นเวรกรรมตั้งแต่ชาติปางก่อนของผู้ถามและผู้ตอบนั่นเอง และวิธีการเทคนิคอันसारเลวที่พวกตาเถรสองบาทรออยู่ในยุคปัจจุบันนี้ เขาพากันโมเมพูดเอาตัวรอดไปที่ว่า

ผู้รู้เขาไม่บอก... ผู้บอกเขาไม่รู้ นั้น..มันเป็นการกล่าวจ้วงจาบพระพุทธรองค์ และพระอรหันต์สาวกอย่างชัดๆ ที่เดียว

เมื่อเขาไม่มีของอายุ หรือเมื่อเขาไม่เคารพยำเกรงต่อพระธรรมวินัยของพระพุทธรองค์แล้ว เขายอมทำไปได้ทุกสิ่งทุกอย่างและมันก็เป็นวิธีการของพวกตาเถรกิตติมศักดิ์ เขาพูดเล่นกลตบตาหาอยู่หากินอย่างป็นลำเป็น

สันจนพากันร่ำรวยมหาศาลเป็นจุดเด่นของเขามาแล้ว เขาพูดแบบฝังเงื่อนฝังปม หรือพูดแบบมีเงื่อนมีปม พูดคล้ายๆ กับว่าตัวเขาเองก็เป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งเหมือนกัน แต่มันบอกวิธีการบรรลุมรรคผลนิพพานให้คนอื่นรู้ไม่ได้ วิธีการที่เขานิยมพูดแบบมีเงื่อนมีปมเช่นนี้ มันเป็นอุบายอันसारเลวของพวกตาเถรหากินเพื่อกอบโกย หรือเป็นอุบายเล่ห์กลลวงโลกของพวกตาเถร ๑๘ มงกุฏอย่างชัดๆ ที่เดียว

เถ...ก็เขาไม่รู้...จะให้เขาบอกคนอื่นสอนคนอื่นได้อย่างไรกัน
มันผิดวิสัย

เพราะตัวเองยังตกอยู่ในหล่มยังจมอยู่ในโคลนตมและโคลนมัน ยังท่วมคอกหอยเอาไว้ จะเลือกอุทริจิตการใหญ่ไปช่วยคนอื่นออกจากหล่มนั้น
มันเป็นฐานะที่โลกไหนๆ ก็จะทำไม่ได้เลยเป็นอันขาด

ฉะนั้น เขาจึงโหมเมพูดบดทิ้งเอาตัวรอดไปที่เท่านั้นเอง

และแทนที่เขาจะพูดอย่างตรงไปตรงมาตามวิสัยของท่านผู้มีบารมีว่า เดียวนี้อาตมาก็ยังมีตมนอนธการอยู่..อาตมาก็ยังไม่รู้แจ้งแทงตลอดเหมือนกัน เดียวนี้ก็ยังบำเพ็ญบารมีคลำหาเป้าหมายอยู่เหมือนกัน ถ้าโชคดีมีวาสนาบารมีเต็มเปี่ยมเมื่อไหร่ และถ้าเรารู้กฎรู้เกณฑ์วิธีปฏิบัติอันเฉียบขาดให้ถูกต้องจริงๆ เมื่อไหร่ก็อาจจะถึงจุดหมายปลายทางได้อย่างแน่นอน แทนที่เขาจะพูดตามความเป็นจริงอยู่ในวิสัยของผู้มีกุศลบารมีเช่นนี้เขาทำไมไม่พูด เพราะถ้าเขาพูดความจริงให้คนอื่นรู้ มันก็หมดดีกรีของตาเถร ๑๘ มงกุฏเท่านั้นเอง

ถ้าสมมุติว่า ธรรมะมรรคผลนิพพานเขาเป็นปัจเจกตั้งชนิดที่บอกให้ใครๆ รู้ก็ไม่ได้เป็นอันขาดนั้น พระพุทธศาสนาของเราจะเกิดมีขึ้นมาได้อย่างไร

สมมุติว่า พอพระพุทธรองค์ได้ตรัสรู้แล้วพระองค์ก็จะบอกว่า... ธรรมะมรรคผลนิพพานของเรามันเป็นปัจเจกตั้ง บอกใครก็ได้สอนใครไม่ได้ ต้องให้สัตว์โลกเขาู้เองเห็นเองไปตามยถากรรมของเขานั้นเกิด

ถ้าพระองค์พูดเช่นนี้ ศาสนาพุทธของพระองค์มันจะเกิดขึ้นมาได้
อย่างไร จำเป็นอย่างยิ่งคือ เมื่อพระพุทธองค์ตรัสรู้แล้วก็ต้องนั่งตายอยู่โคน
ต้นมหาโพธิ์นั้นเสียเลยเพราะมันบอกใครไม่ได้สอนใครไม่ได้ มันก็จบเรื่อง
เท่านั้นเอง

ต่อไปนี้ หลวงพ่อจะขอพูดปกป้องพระพุทธศาสนาอันบริสุทธิ์ผุดผ่อง
ของเราอย่างเด็ดขาดไว้ว่า คำว่า **ปัจฉัตตัง..ผู้ปฏิบัติย่อมรู้เองเห็นเอง** นั้น
พระพุทธองค์ไม่ได้หมายเอาศีลสมาธิปัญญาแต่ประการใด ก็เพราะศีลสมาธิ
ปัญญานั้น พระพุทธองค์พร้อมทั้งพระอรียสาวกครั้งพุทธกาลท่าน
ได้อธิบายขยายความเอาไว้ในพระไตรปิฎกอย่างละเอียดลอออยู่แล้ว
แต่ในยุคต่อๆ มาจนกระทั่งถึงทุกวันนี้ พวกภิกษุสามเณรทั้งหลาย
หรือผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย ก็พากันศึกษาและจดจำเอาจากแม่บทแม่พิมพ์ที่
พระอรียบุคคลได้จารึกเอาไว้ และพากันท่องจำเอาตามคำของพระอรหันต์
ออกเทศน์รอดอ้างต่างๆ นานา และในยุคต่อๆ มามันก็ผิดเพี้ยนนอกเหนือไป
จากอรียมรรค ผิดมากบ้างน้อยบ้างตามความเข้าใจผิดในยุคต่อๆ มา และ
ก็ศีลสมาธิปัญญาอันเป็นชื่อของมรรค ๘ นั้น เขาจะเป็นปัจฉัตตังได้
อย่างไรกัน ก็เห็นพากันเอาไปเทศน์ปาวๆ เทศน์หาอยู่หากิน เทศน์แบบ
ผิดๆ ถูกๆ แม้กระนั้นก็ยังทำให้คนเทศน์นั้นโด่งดังร่ำรวยไปมากต่อมากแล้ว

ปัจจัยตั้งในพระพุทธศาสนา

ต่อแต่นี้ไป หลวงพ่อจะขอฟุดอย่างเด็ดขาดไว้ว่า เฉพาะปัจจัยตั้งที่แท้จริงในพระพุทธศาสนาของเรานั้น พระพุทธองค์หมายเอาเฉพาะการออกฤทธิ์หรือการแผ่ชานรัศมีหรือการแผ่ชานประสานอานุภาพจากองค์ฌานนิโรธสมาบัติโดยเฉพาะเจาะจงเท่านั้น ข้อนี้หมายความว่า การออกฤทธิ์หรือการแผ่ชานรัศมีไปตามมณฑลของร่างกายนั้น อานุภาพจากองค์ฌานนิโรธสมาบัตินั้น เขาจะกระจายฤทธิ์หรือแผ่ชานรัศมีไปมากน้อยแค่ไหน และในระยะแรกๆ ตอนบรรลุดั้งใหม่ๆ นั้น เขาจะทรงอานุภาพไว้จุดใดก่อน และเขาจะทรงอานุภาพอยู่เช่นนั้น หรือจะกระจายกำลังฤทธิ์แผ่ชานรัศมีให้แก่กล้าขึ้นไปอย่างไร เมื่อเต็มอานุภาพขององค์ฌานนิโรธสมาบัติจริงๆ แล้ว เขาจะออกฤทธิ์แผ่ชานรัศมีไปถึงจุดใดมั่ง และจากวันที่บรรลุดั้งนั้น จะใช้เวลาประมาณกี่วันก็เดือนก็ปี สภาพวะขององค์ฌานนิโรธสมาบัติจึงจะแก่กล้าสุดขีด และเขาจะออกฤทธิ์แผ่ชานรัศมีเปลี่ยนแปลงไปเช่นไรมั่ง

**ฟุดเช่นหลวงพ่อฟุดมาพ่อย่อ ๆ นี้แหละ คือสภาวะปัจจัยตั้งที่แท้จริง
คือรู้ได้เห็นได้เฉพาะผู้ปฏิบัติรู้ปฏิบัติเห็นเท่านั้น**

และอยู่ในหนังสือเล่มนี้หลวงพ่อก็ไม่ได้อธิบายการออกฤทธิ์ หรือการแผ่ชานของอานูภาพจากองค์ผานนิโรธสมาบัติเอาไว้ ถึงเขาจะเป็นปัจเจกตั้งอย่างไร แต่ถ้าหากเพื่อเป็นประโยชน์อันยิ่งใหญ่ไพศาลและเพื่อปกป้องพุทธศาสนาจริงๆ แล้ว และหากมีผู้สนใจปฏิบัติธรรมอย่างเขาเป็นเอาตายจริงๆ และหากมีเจ้าศรัทธานานูญเข้ามาให้การสนับสนุน หนังสือเล่มต่อไป หลวงพ่อจึงจะหาข้อเปรียบเทียบมาอธิบายขยายความเรื่องการออกฤทธิ์หรือการแผ่ชานประสานอานูภาพขององค์ผานนิโรธสมาบัติ เพื่อเผยความลึกลับให้ชาวโลกได้จารึกไว้ต่อไป ถึงอย่างไรก็คงไม่เกินความสามารถของท่านผู้บรรลุถึงได้หรอก

สำหรับการอธิบายขยายความวิธีปฏิบัติอย่างมีจุดมีที่ อย่างมีภูมิเกณฑ์ อย่างมีแบบมีแผน เพื่อให้ผู้ปฏิบัติบรรลุเข้าสู่ผานนิโรธสมาบัติได้นั้น อันนี้ก็ปัจเจกตั้งสำหรับคนที่ยังไม่รู้ไม่เห็น แต่ปัจเจกตั้งของหลวงพ่อก็คือคุณธรรมนั้นบอกได้ ดังข้อความที่เขียนมานี้แล แต่ตอนนี้ท่านผู้อ่านและผู้ปฏิบัติยังไม่ได้บรรลุ คือยังไม่ได้บรรลุถึงสภาวะของพระอมตธรรมที่จะทำให้เกิดอานูภาพให้สัมฤทธิ์ผลเผยความลึกลับอันมหัศจรรย์ปรากฏออกมาให้ท่านได้รู้เองเห็นเองเท่านั้น และก็ไม่มีอาบัติข้อไหนๆ ที่พระพุทธองค์ได้ตรัสห้ามการบอกการสอนด้วยความสุจริตใจไว้เลย ที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติห้ามอวดอุตริมนุสธรรมในปาราชิกสิกขาบทที่สี่ และอาบัติปาจิตตีย์สิกขาบทที่แปดในมุสาวาทวรรคนั้น พระพุทธองค์ท่านปรับอาบัติกับภิกษุประเภทใด ถ้าผู้ใดยังไม่รู้จักขอให้มันเป็นปัจเจกตั้งอยู่กับหลวงพ่อกันเดี๋ยวเกิด

สรุป

สำหรับการทำจิตให้ว่างๆ ปล่อยวางว่างเปล่าก่อนการบรรลุถึงองค์ฌานนิโรธสมาบัติได้นั้น หรือก่อนการบรรลุเข้าสู่พระนิพพานได้นั้น มันเป็นเพียงระดับกำลังฝึกหัดตัดนิสัยของตนให้อยู่ในกรอบแห่งศีลสมาธิ ปัญญาแบบระดับพื้นๆ เป็นเบื้องต้นของการปฏิบัติเท่านั้น หรืออยู่ในระดับการหักห้ามจิตใจกดเอาไว้ข่มเอาไว้เสียก่อนเหมือนกับชาวโลกทั่วๆ ไป จัดอยู่ในระดับกำลังฝึกหัดให้มีสติสำรวมระวังตามอายตนะทั้งหกเท่านั้น เปรียบเสมือนหนึ่งคอยระวังรักษาสมบัติพัสถาน หรือเปรียบเสมือนหนึ่งการอยู่เวรอยู่ยามคอยป้องกันไม่ให้โจรผู้ร้ายมันเข้ามาขโมยเอาสิ่งของเท่านั้น **มันไม่ใช่ระดับตัดห้วงมหาโจรแต่ประการใด** หรือเปรียบเสมือนหนึ่งเหล่าทหารหาญถือปืนประจำการรายล้อมป้องกันกำแพงเมืองเอาไว้เพื่อไม่ให้ข้าศึกมันจู่โจมบุกรุกเข้ามาเท่านั้นเอง **มันไม่ใช่ระดับตัดหัวขุนพลผู้ก่อกบฏต่อแผ่นดินแต่ประการใด**

และมันไม่ใช่ระดับอริยศีล อริยสมาธิ อริยปัญญาที่จะมาฉีกกันเข้ากลายเป็นอริยมรรคสมังคีที่จะมีอานุภาพพุ่งทะยานเข้าไปประหาณอัสวะกิเลสแล้วให้ความคิดดับลงตรงอานุภาพเป็นองค์ฌานนิโรธสมาบัติได้เลย

และมันก็ไม่ใช่วรรณะในระดับที่จะให้เกิดเป็นสุญญตวิโมกข์ และอนิมิตตวิโมกข์และอัปปณิหิตวิโมกข์แต่ประการใด

และมันก็ไม่ใช่วรรณะในระดับที่จะให้ถึงวิมุตติหลุดพ้นไปจากกองทุกข์กองกิเลสไปได้เลย

ฉะนั้น เมื่อท่านรู้ระดับของธรรมะหรือรู้ระดับการปฏิบัติธรรมให้ถูกต้องแล้ว ต่อแต่นี้ไป ถ้าหากท่านผู้ใดได้มีวาสนาบุญญาธิการ หรือมีสมภารบารมี

อินทรีอันแก่กล้า ได้ปฏิญาณตนเข้ามาประพาศปฏิบัติธรรมตามกฎ ตามเกณฑ์ ตามวิถีทางให้ถูกต้องอย่างเด็ดเดี่ยวอย่างเอาเป็นเอาตาย จนได้บรรลุถึง องค์ฌานนิโรธสมาบัติ หรือได้บรรลุถึงอนุภาทิเสสนิพพานธาตุได้แล้ว

เมื่อท่านบรรลุถึงอานูภาพของพระอมตธรรมตั้งว่ามานี้ อันคำว่า ปล่อย อันคำว่าวาง อันคำว่าจิตว่าง อันคำว่ายึดมั่นถือมั่น และคำว่าไม่ยึดมั่น ถือมั่น ทั้งหมดทั้งสิ้นทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้ จะไม่เกิดมีมาแผ้วพาลราวี ในรัศมีมณฑลอานูภาพของพระอมตธรรมที่ท่านถึงนั้นเลย

เมื่อท่านบรรลุถึงอานูภาพขององค์ฌานนิโรธสมาบัติได้แล้ว มัน จะไม่มีสภาวะของอะไรที่คอยจะไปปล่อยอะไร วางอะไรใดๆ ทั้งสิ้น และมันจะไม่มี สภาวะของอะไรที่คอยจะไปยึดมั่นถือมั่นอะไรใดๆ ทั้งสิ้น และไม่มีสภาวะของ อันใดที่จะคอยบอกว่าเป็นแหละเป็นจิตว่างๆ ปล่อยๆ วางๆ ใดๆ ทั้งสิ้น

เพราะนั่นคือการสัมฤทธิ์ผลด้วยอานูภาพความมหัศจรรย์ ของสุดยอดพระอมตธรรมอันวิเศษบริสุทธิ์ผุดผ่องที่เจิดจ้าอยู่เช่นนั้น มาตรฐานจะเป็นมวลหมู่เสน่ห์มายาของเหล่าเทวากามทิพย์ รูปทิพย์ อรูปทิพย์ หรือมาตรฐานจะเป็นอานูภาพของมวลหมู่มถินทิพย์จากเทวโลก พรหมโลก ก็ไม่อาจมาแผ้วพาลราวีในรัศมีมณฑลอานูภาพของพระอมตธรรม อันเป็นกรรมสิทธิ์ของท่านนั้นได้เลยเป็นอันขาดฯ

นี่แหละ คือ การปล่อยที่แสนประเสริฐ

นี่แหละ คือ การวางที่แสนประเสริฐ

นี่แหละ คือ จิตว่างที่แสนประเสริฐ

นี่แหละ คือ การไม่ยึดมั่นที่แสนประเสริฐ

นี่แหละ คือ การไม่ถือมั่นที่แสนประเสริฐ

เลิศล้ำยิ่งกว่าโลกทั้งสาม คือเลิศล้ำยิ่งกว่ามนุษย์โลก เทวโลก พรหมโลก
นี่แหละคืออานาปาของน้ำอมฤตธรรมอันวิเศษสูงสุดล้ำฟ้าล้ำแผ่นดิน
ขององค์เอกสัมพัญญสัมมาสัมโพธิญาณ ซึ่งเป็นศาสดาเอกของโลก

ขอฝากธรรมวิจยให้เป็นข้อคิด

ถ้าหากท่านพระเถรานุเถระทั้งหลาย ได้มีโอกาสอ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว ก็ขอจงได้ใช้วิจารณ์ญาณให้เป็นอุเบกขาและเชิดชูบูชาเอาพระอมตธรรมพุทธ คำสอนของพระพุทธองค์ให้ถูกต้องด้วยเถิด เพราะบางตอนในหนังสือเล่มนี้ ก็ได้บรรยายบอกข้อผิดพลาดไปในตัว และบอกขอบเขตในระดับการปล่อยวาง มาบ้าง ทั้งนี้ก็มีได้มีเจตนาพาดพิงไปถึงท่านผู้ใดเลย เพียงแต่บอกข้อควรและไม่ควรให้ชาวพุทธของเราได้เข้าใจให้ถูกต้องเท่านั้น ถ้าไม่เจียรไนให้ชาวแจ้ง แดงแจ๋ออกเป็นส่วนๆ ให้รู้ ชาวพุทธผู้หวังความพ้นทุกข์แล้วเข้ามาปฏิบัติ อย่างเอาเป็นเอาตายนั้น ก็จะพากันมีดีมนอนธการไปติดแหงกอยู่กับค่านิยม ตามคำโฆษณาตามที่เห็นๆ กันอยู่ทุกวันนี้

ถ้าเป็นดังทุกวันนี้ ต่อไปภายหน้า มรรคผลนิพพานก็จะไม่บังเกิดกับ ชาวพุทธของเราเลย และแม้แต่ปัจจุบันเดี๋ยวนี้สังฆธรรมของพระพุทธองค์ก็ได้ ถึงกาลเสื่อมโทรมลงไปอย่างน่าวิตก จนเกิดมีลัทธิแอบแฝงเข้ามาแย่งยี่ เดียวนี้จนไม่เหลือร่องรอยของพระสังฆธรรมไว้ให้เห็นเลย

ถ้าเป็นดังที่เห็นๆ กันอยู่ทุกวันนี้ พวกเราชาวพุทธในยุคปัจจุบันนี้ก็ติ และตลอดถึงลูกหลานของเราต่อๆ ไปภายเบื้องหน้าก็ติ คงตกอยู่ในภาวะกลืน ไม่ได้คายไม่ออกเสียแล้ว และนับวันที่พระสังฆธรรมของพระพุทธองค์ ก็จะถึงกาลสาบสูญไปจากโลกเท่านั้นเอง

ถ้าผู้รู้มีวแต่พากันนิ่งดูตาย ถ้าผู้รู้ไม่พากันชวนขววยส่งเสริม หรือไม่บอกข้อผิดพลาดของพระอมตธรรมให้ชาวพุทธของเราผู้ตามความเป็นจริงใครที่โหนเกล้าเขาจะมาทำนุบำรุงพระพุทศศาสนาให้เรา และเราเหล่าท่านทั้งหลายทั้งฝ่ายพระภิกษุ สามเณรและฝ่ายอุบาสก อุบาสิกาที่อยู่ในโลกยุค พ.ศ.๒๕๓๓ นี้ อึกไม่กีวันข้างหน้าเราทุกๆ คนก็จะได้จากโลกนี้ไปตามกฎของธรรมชาติ หลวงพ่อขอกราบไหว้วิงวอนถึงท่านคณาจารย์ทั้งหลาย

ขออย่าได้เอาธรรมเบื้องต้นไปเป็นพระอมตธรรมอันวิเศษ
ขออย่าได้เอาพระอมตธรรมอันวิเศษมาเป็นธรรมเบื้องต้นกันเลย

เพราะเดี๋ยวนี้มันทำให้ผู้ปฏิบัติเข้าใจผิดอย่างสับสนอลหม่าน มันจะเป็นบาปอันมหันต์ติดสอยห้อยตามท่านไปโดยไม่รู้ตัว

พระพุทศองค์ได้ประทานพระอมตธรรมพุทศคำสอนไว้ให้เป็นมรดกของพวกเราแล้ว พวกเราจะพากันทำนุบำรุงพิทักษ์รักษาเอาไว้ไม่ได้กระนั้นหรือ ก่อนพุทศศก ๔๕ ปี ตอนนั้นพุทศศาสนาก็ยังไม่มี ขนาดของที่ยังไม่มีพระองค์ก็ยังหาเอาได้ แต่สมัยนี้พุทศคำสอนอยู่ในตู้พระไตรปิฎกเต็มดาดยี่นอยู่ทั่วแคว้นแดนไทยและในต่างประเทศ แต่พากันโมเมพูดว่ามั่นหมตสมัยมรดกผลนิพพานเสียแล้วก็มี นี่ขนาดพระพุทศองค์ได้หาเอาไว้ให้แล้วนะนี่นะ ถ้าเผื่อว่ามันไม่มีชะเลยจะพากันทำอะไร พวกเราไม่พากันละอายแก่ใจมั่งหรือ พระพุทศองค์ตัวเปล่าๆ คนเดียวพระองค์ก็ยังหาเอาได้ แต่ชาวพุทธของเราเดี๋ยวนี้ไม่รู้วาก็ประเทศไม่รู้วาก็แสนกัล้านคน ยังหาเอามรดกผลนิพพานตามแนวคำสอนของพระพุทศองค์ไม่ได้เลย

แต่สำหรับหลวงพ่อกุตรนั้นได้ตั้งปณิธานประกาศตนเองอย่างเด็ดเดี่ยวตั้งแต่วันออกบวชแล้วว่า

พระพุทธเจ้าของเราก็เป็นคน ลูกนี่ก็เป็นคน พระพุทธองค์ของเรา
เสาะแสวงหาเอามรรคผลนิพพานได้เช่นไร นับตั้งแต่วันนี้ต่อไปนี้ ลูกจะ
ฝ่าฟันอุปสรรคในยุคที่มันมีดมน และจะกระเสือกกระสนดิ้นรนเสาะแสวงหา
เอามรรคผลนิพพานอยู่ในพุทธคำสอนตามเยี่ยงอย่างของพระพุทธองค์
ให้จงได้ มาตราแม้นว่าจะผิดถูกอย่างไร ก็ขอให้แล้วแต่ปุระชาติวาสนาทุกุศลวรมี
แต่ปางก่อนเขาจะติดตามอุปถัมภ์ค้ำชูเอาเถิด

นี่แหละคืออุทาหรณ์ตัวอย่างของหลวงพ่อก็ได้ตั้งสัจจะปฏิญาณ
ประกาศตัวเองเป็นผู้เชิดชูบูชาพระพุทธองค์อย่างวิเศษสูงสุดยิ่งกว่าโลกใดๆ
ทั้งสิ้น

พอใกล้จะเอวัง ก็นึกถึงคำถามของท่านมหาคณะหนึ่งขึ้นมาได้ และ
การบรรยายธรรมะให้พระเถระฟังในยุคนี้ ก็ต้องอธิบายขยายความให้ละเอียด
ลออทุกแง่ทุกมุม ทุกกิติทุกทีทีเดียว ถ้าไม่ใช่กิจทำแทนพระศาสดาจริงๆ แล้ว
หลวงพ่อก็คงไม่ชวนชวายเป็นปานนี้ เพราะพระเถระส่วนมากในยุคนี้เขาพากัน
เรียนธรรม ปฏิบัติธรรมแบบตาบอดคลำช้างแทบทั้งนั้น และมีพระมหาคณะหนึ่ง
ไปถามหลวงพ่อบว่า **“นัตถิ ปัญญา สมา อาภา”** แสงสว่างเสมอด้วยปัญญา
ไม่มี ก็พระพุทธองค์ตรัสไว้เช่นนี้ ทำไมหลวงพ่อดอกอุดรจึงให้ดับปัญญา

อ้าว..มหาคณะนี่ก็คลำช้างอีกแล้ว...คงจะคลำถูกหูช้าง

อ้าว...เอากะตั้งไปเป็นรางวัลหนึ่งใบ

คำว่าปัญญามันก็มีหลายระดับ จะเปรียบเทียบพอย่อยๆ เท่านั้น
ไม่เอาทุกกิติทุกก็หรรอ แม้แต่ระดับทางโลกก็ล้วนแต่ใช้ปัญญาให้เป็นประโยชน์
ทั้งนั้น เช่นการทำเครื่องยนตกลไก การขับรถขับเรือให้ถูกทาง การสร้างเครื่องบิน
จนขับเหาะขึ้นไปบนฟ้าบนอากาศได้ แสงสว่างอันเกิดจากดวงอาทิตย์ก็ดี
เกิดจากแสงไฟฟ้าหรือไฟอื่นๆ ก็ดี แสงสว่างเหล่านั้นเขาจะทำเครื่องบิน

ขับเครื่องบินได้รี แสงสว่างต่างๆ นั้น มันก็เพียงเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกเท่านั้น และแม่น้ำหรือทะเลและมหาสมุทรอันลึกแสนลึก แสงสว่างเขาจะไปหยั่งรู้ความตื้นลึกได้รี ถ้าไม่ใช่ปัญญาหยั่งดู เช่นผู้มีปัญญาเขาก็หาเข็อกหา ค้ายมามัดด้วยก้อนหินหนักๆ แล้วก็ปล่อยลงใ้แม่น้ำจนเส้นเชือกเส้นด้าย มันหยุดหมุน แล้วก็หาเครื่องหมาย หมายถึงเส้นด้ายเอาไว้ แล้วก็ดึงเอาก้อนหิน ขึ้นมา แล้ววัดดูตามเส้นเชือกนั้น ปัญญาก็จะรู้ว่าน้ำลึกที่วากี่เส้นให้ถูกต้องได้

และเม็ดฝนที่มันตกกระจายไปทั่วแผ่นดิน เมื่อเราอยากกินน้ำฝน ก็ต้องใช้ปัญญาหาภาชนะไปรองเอาไว้ ถ้าอยากจะกินนานๆ เป็นเดือนเป็นปี ก็ต้องใช้ปัญญาทำแท็งก์ใหญ่ๆ รองน้ำฝนเอาไว้ แสงสว่างภายนอกเขา จะทำได้เช่นนั้นหรือ

ที่นี้เมื่อเราปวดหัวตัวร้อน เจ็บปวดตามเส้นตามเอ็นตามแข้งตามขา เจ็บในตับในไต เจ็บในไส้ในพุง แสงสว่างเขาจะไปรู้ด้วยหรือ ก็ปัญญานั้นแหละเขารู้ว่าเจ็บปวดตรงไหน

ที่นี้เมื่อจิตใจของเรามันมีกิเลสตัณหาอาสวะเข้าเผาผลาญ แสงสว่างเขาจะไปเกี่ยวข้องอะไร เพราะมันอยู่ที่ใจของเรา เรายรักใครชอบใครชังใคร ก็จงใช้ปัญญาดูใจของตนเองเถิด อย่าให้หลงพ้อบอกทุกก็ทุกก็เลย

ที่นี้การปฏิบัติธรรมกรรมฐาน เราก็ต้องใช้ปัญญา ให้รู้ว่าเป็นวิธีที่ถูกทางหรือไม่ถูกทาง และวิธีเสียขาด ที่จะทำกรรมฐานให้สูงยิ่งๆ ขึ้นไป เราก็ต้องให้มีโยนิโสมนสิการ คือให้มีปัญญาอย่างแบบคยาว่า ทางนี้เป็นทาง ถูกต้องตามพุทธโอวาทอย่างแน่นอน นี่คือนปัญญาในอริยมรรคฯ

ต่อไปเมื่อจะถึงจุดหมายปลายทาง หมายถึงการบรรลุถึงพระนิพพาน หรือบรรลุเข้าถึงองค์ฌานนิโรธสมาบัติ เราก็ดับสภาวะของปัญญานั้นแล จึงจะบรรลุถึงพระนิพพานได้

หลวงพ่อก็จะพูดพอให้เข้าใจพออยู่ๆ คือ สภาวะความคิดของคนเรานั้น มันชอบคิดสุดโต่งไปข้างใดข้างหนึ่งเสมอ เช่น เมื่อเราคิดปรุงแต่งไปกับ อารมณ์ ท่านก็เรียกว่าสังขารการปรุงใจให้คิด ถ้าเรารู้สึกรู้เท่าทันอารมณ์ท่าน ก็เรียกว่าเรามีสติปัญญา

และสังขารการปรุงคิดหมกมุ่นไปกับอารมณ์ ให้สมมุติเรียกว่า ฝ่ายชั่ว

ฝ่ายสติปัญญา รู้เท่าทันอารมณ์ ให้สมมุติเรียกว่าฝ่ายดี

ความคิดของคนเรามันสุดโต่งไปหาดีหาชั่วอยู่ตลอดเวลา แต่ส่วนมาก มันก็คิดสุดโต่งไปหาทางชั่วนั้นแหละ

และฝ่ายสังขารการปรุงคิดไปกับอารมณ์ และฝ่ายสติปัญญา เขาก็อยู่ในกรุปของสังขารขันธ์ ในขันธ์ห้าเหมือนกันนั่นเอง ก็...ขันธ์ห้ามันเป็นนิพพาน หรือเป็นกิเลส หรือ...ขันธ์ห้าเขาเป็นสุข หรือเป็นทุกข์

นักปฏิบัติธรรมก็คงรู้ตามคัมภีร์บัญญัติอยู่แล้ว แต่ตอนนี้ท่านยังไม่มีญาณหยั่งเข้าไปรู้ให้เห็นไปตามความเป็นจริงก็ข้างท่านเถิด

ปริศนาธรรมเรือแพ

ต่อไปนี่ขอให้ท่านผู้มีวาสนาบารมีจงสังเกตเอาตามพุทธพจน์ดังต่อไปนี้
สมัยหนึ่งพระพุทธรองค์ได้ตรัสกับภิกษุทั้งหลายว่า

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมื่อเธอทั้งหลายอาศัยเรือ อาศัยแพ พายข้ามแม่น้ำ
จนถึงฝั่งได้แล้ว พวกเธอทั้งหลายจะเอาเรือยกเทินบนศิระชะไปด้วยหรือ

ภิกษุผู้เป็นพระอรหันต์ก็พากันตอบว่า ข้าพระองค์ไม่ได้แบกเอาเรือเทิน
บนศิระชะไปด้วยแต่ประการใด

พระพุทธรองค์ก็ชักต่อไปว่า

แล้วพวกเธอจะทำอย่างไรกับเรือ

ภิกษุผู้เป็นอรหันต์ก็พากันตอบว่า

ข้าพระองค์ก็ทิ้งเรือทิ้งแพไว้ที่หน้าน้ำนั้นเลย แล้วก็เดินขึ้นไปบนบกแต่
ตัวเปล่าๆ เท่านั้น

พระพุทธรองค์ก็ตรัสว่า

ถูกละ ถูกละ ถูกของพวกเธอทั้งหลาย

ปริศนาธรรมในพุทธพจน์อันแสนจะลึกซึ้งสุขุมคัมภีรภาพข้อนี้
มีความหมายว่า คำว่าเรือหรือแพนั้นหมายถึงอริยศีลหรืออริยสมาธิและ
อริยปัญญา ที่รวมพลังเป็นอานุกาพย์ของอริยมรรคสมังคีนั้นแล คำว่าบนบก

หมายถึงสภาวะขององค์ฌานนิโรธสมาบัติ หรือหมายถึงสภาวะของพระนิพพานนั่นเอง

การที่จะบรรลุถึงองค์ฌานนิโรธสมาบัติได้นั้น จะพากันหอบเอาสติปัญญา หรือหอบเอาความคิดเข้าไปด้วยไม่ได้เป็นอันขาด เพราะสติปัญญาเขาก็เป็นชื่อของความคิดนั่นแหละ แต่มันเป็นความคิดฝ่ายดี มันมีแดนเกิดอยู่ในกองสังขารชั้นนี้เหมือนกัน และสติปัญญาตัวนี้เขายังไม่ได้เป็นวิสังขารแต่ประการใด ๆ ทั้งสิ้น และวิสังขารญาณอันละเอียด สุขุม คัมภีรภาพจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้นั้นได้ทรงอนุภาพขององค์ฌานนิโรธสมาบัติผ่านพ้นไปแล้วเท่านั้น

นอกจากนั้นอย่าพูดถึงเขาเลยถ้ายังใช้สติปัญญาหรือยังใช้ความคิดพิจารณาไม่หยุดไม่หย่อน มันจะเป็นองค์ฌานนิโรธสมาบัติได้อย่างไรกัน และมันก็เป็นพระนิพพานไปไม่ได้เป็นอันขาด เพราะนิโรธกับนิพพานก็เป็นศัพท์เดียวกัน และนิโรธกับนิพพานก็แปลว่าดับเหมือนกัน จะดับอะไร ถ้าไม่ใช่ดับความคิดหรือดับสติปัญญานั้นแล และกิเลสตัณหาอาสวะหรือกองทุกข์ทั้งมวลมันก็อาศัยความคิดนี้แล เป็นแดนเกิดแดนตายของมัน

ถ้าดับความคิดลงได้แล้ว กิเลสตัณหาอาสวะมันก็เວ้งเท่านั้นเอง

หมายเหตุ ตอนเข้าฌานนิโรธสมาบัติ หรือตอนเข้าอนุภาติเสสนิพพานธาตุนั้นเรียกว่าวิสังขารเฉย ๆ เมื่อออกจากฌานนิโรธสมาบัติแล้ว หลวงพ่อจึงสมมุติเรียกเป็น วิสังขารญาณ

ขอฝากคำเตือน ด้วยความปรารถนาดี

คือข้อสำคัญอันยิ่งยวดที่สุดในพระพุทธานุศาสนของเรานั้น ให้ศึกษา
ดูเอาตามประวัติของพระอริยบุคคลในครั้งพุทธกาลนั้นเกิด คือสำหรับ
ครูบาอาจารย์ผู้สั่งสอนสาธุศิษย์ เพื่อจะให้บรรลุนิพพาน
ได้นั้น จำเป็นอย่างยิ่ง ผู้ที่เป็นอาจารย์สั่งสอนนั้น ควรให้มีสภาวะของ
องค์ฌานนิโรธสมาบัติเข้าเป็นแม่บทแม่พิมพ์ของตนเองเสียก่อน หรือ
ควรให้ถึงพระนิพพานเข้ารองรับในสภาวะแห่งตนเสียก่อนจึงจะสั่งสอนผู้อื่น
ให้ถูกต้องได้

ถ้ามีฉะนั้นแล้วมันจะเข้าข่ายเหมือนคำพูดของท่านเลขานุการเจ้าคณะ
จังหวัดศรีสะเกษ ที่ท่านมีหนังสือไปอวยพรให้กำลังใจหลวงพ่อนในการเผยแพร่
ธรรม ท่านเลขานุการพูดเป็นปริศนาคำคมไว้ว่า ในยุคนี้เขาทำกรรมฐาน
แบบตาบอดคลำช้าง เขาจึงไม่ได้บรรลุถึงองค์ฌานนิโรธสมาบัติ

เปรียบเหมือนว่า คนตาบอดอดวอดคืออยากจูงคนตาบอด ยอดคนโง่
แต่อดฉลาด อันนี้ก็เป็นคติอย่างวิเศษทีเดียว

อ้าว..ถ้าเกจิอาจารย์องค์ไหนรู้ว่าตัวเองเป็นคนบอดมรรคผลนิพพาน
ก็จงเลิกจูงคนอื่นเสียทีเถิด มันจะเป็นอย่างที่ท่านเลขานุการว่า ตัวเองมัน
ก็บอดอยู่แล้ว อย่าใช้เล่ห์กลให้คนอื่นบอดตามไปเลย มันจะเป็นบาป
อันมหันต์ติดสอยห้อยตามท่านไปในภพชาติข้างหน้าต่อไป

เท่าที่บรรยายมาในหนังสือเล่มนี้ บางท่านก็อาจจะเข้าใจผิดคิดว่า หลวงพ่อใช้คำพูดหนักๆ ไปบ้างในบางบทบางตอน คล้ายจะเป็นการเสียดสีผู้อื่นนั้น หลวงพ่อขอรับรองด้วยความบริสุทธิ์ใจว่าไม่ได้มีเจตนาจะไปเสียดสีใครๆ เลย เป็นแต่ใช้วาจาอันหนักๆ เพื่อปกป้องพุทธคำสั่งสอนอันวิเศษสูงสุดผดุงของพวกเราไว้ เพื่อให้คงอยู่คู่ฟ้าเมืองไทยไปตลอดฟ้าดินสลาย

และที่ใช้สำนวนให้มันกลมกลืนกับยุคกับสมัยที่มันกำลังบอดๆ อยู่ที่นี่เท่านั้น ถ้ามีแต่คำยกยอปอปั้นอยู่ตลอดปีตลอดชาติ เดี่ยวสนิมมันก็จะไม่หลุด

ฉะนั้นก็ขอจงให้ท่านผู้มีวาสนาบุญญาธิการอันเคยได้สร้างสมอบรมมาแล้วอย่างเต็มเปี่ยม ขอจงได้ใช้วิจารณ์ญาณเลือกเฟ้นเอาตั้งแต่ข้อวัตรปฏิบัติอันมีจุดมีที่ มีกฎมีเกณฑ์ มีแบบมีแผนอย่างเฉียบขาดอยู่ในอริยสัจสี่ของพระพุทธองค์นั้นเถิด แต่ถ้าหากผู้ใดเขายังมีความขัดแย้งต่อพระอมตธรรมอันวิเศษสูงสุดผดุงของพระพุทธองค์อยู่ ก็แปลว่าผู้นั้นเขาเป็นอเวไนยสัตว์ และเขาก็หมดวาสนาบารมีกับมรรคผลนิพพานของพระพุทธองค์ลงเพียงแค่นั้น ปล่อยเขาไปตามยถากรรมของเขาเถิด

ท้ายที่สุดนี้ หลวงพ่อขอตั้งสัตยาธิษฐานลงในหนังสือเล่มนี้ด้วยว่า ถ้ามาตรแม้นผู้ใดมีสักจะคารวะธรรมอย่างจริงใจ ได้นอบน้อมเอาพุทธคำสอนอันวิเศษสูงสุดของพระพุทธองค์ไปประพฤติปฏิบัติอย่างมอภายถวายชีวิตอย่างเด็ดเดี่ยวอย่างเอาเป็นเอาตายจริง ๆ แล้ว ก็ขอให้ท่านผู้นั้นจงเป็นผู้ได้รับแสงสว่างแห่งพระอมตธรรม และขอให้ท่านจงบังเกิดมีธรรมจักขุได้บรรลุเข้าถึงองค์ฌานนิโรธสมาบัติ คือถึงซึ่งพระนิพพานอันเป็นแดนศานตिसุข ตามวาสนาบารมีแห่งตน

ทุก ๆ ท่าน เทอญ

แสงไฟที่ริบหรืออยู่ตามภูผา
อาจปลิวเข้าเผาพาราให้วอดวาย
ด้วยความปรารถนาดี
จากสาวกโลกอุดร

หมายเหตุตอนท้าย

ผู้ที่มีศรัทธาจะเข้าไปปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อนั้น ฟังรู้ดังนี้

๑. ถ้าเป็นภิกษุสามเณร ต้องมีบาตรมีกวด และมีผ้าอังคติดตัวไปด้วยก็ดี เพราะวัดป่านาเบ็๊ยนนั้นมันกันดารมาก มีกุฏิหลังเล็กๆ เพียง ๒ หลังเท่านั้น

๒. ถ้าเป็นอุบาสก อุบาสิกา จะไปปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อก็จะไปเกินสิบคนขึ้นไป ก็ให้เตรียมมุ้งหรือกวดไปด้วย เพราะศาลาที่หลวงพ่อกอาศัยอยู่นั้นมันก็หลังเล็กๆ เพียงแต่อาศัยเป็นที่ฉันภัตตาหารเช้าเพลเท่านั้น

๓. ถ้าเป็นภิกษุสามเณร ห้ามสวมใส่แว่นตาสีหรือสวมใส่แว่นตาเพื่อความสวยงาม (ยกเว้นแว่นตาขยายเพื่อใส่อ่านหนังสือเท่านั้น) ถ้าเจอแว่นตาแบบดาราติดตัวไปก็จะนิมนต์ออกจากวัดไปทันที เพราะพระพุทธรูปองค์ไม่ได้สอนให้ภิกษุสามเณรเป็นดารา การที่จะไปถึงแดนมรรคผลนิพพานนั้น จะพากันใส่แว่นตาขาของคำอันละ ๓-๔ พันบาท หรืออันละเป็นหมื่นๆ ไปด้วยนั้น มันเป็นวิสัยของคนผลาญโอวาท

และมันก็ไม่ใช่วิสัยของท่านผู้มีวาสนาบุญญาธิการ ที่ได้ตรัสรู้เป็นอนุพระพุทธเจ้าในชาติปัจจุบันนี้แต่ประการใด

๔. ขอให้พุทธบริษัททั่วแคว้นแดนไทยของเรา จงเตรียมภูมิจิต ภูมิใจไว้ด้วย คือ แต่บัดนี้เป็นต้นไป พระอรหันต์คงมาอุบัติบังเกิดขึ้นในประเทศไทยของเราอย่างหนาแน่นทีเดียว เพราะตั้งแต่หนังสือหยั่งลงกัมมมหาสมุทรของหลวงพ่อกออกมา นั้น ทำให้เกจิอาจารย์ต่างๆ สวมรอยเอาอย่างกะทันหัน ซ้ำร้ายเข้าไปอีกบางท่านยังกล้าทำหนังสือใช้ชื่อว่าหยั่งลงกัมมมหาสมุทรก็มี หลวงพ่อกเพียงแต่ปลงสังเวยว่า เขาโชคดีที่อุตรดิตถ์ต้องอาบัติปาราชิกเข้าให้แล้ว คำว่าหยั่งลงกัมมมหาสมุทร เขาเป็นศัพท์ที่ใช้เรียกโลกุตตรภูมิชัดๆ เขายังบังอาจทำได้

ขี้รำยเข้าไปอีกเกจอาจารย์บางองค์ ยิ่งกล้าเทศน์เลียนแบบการทรงสภาวะขององค์ฌานนิโรธสมาบัติเอาอย่างกะทันหัน ทั้งๆ ที่แต่ก่อนนั้นไม่เคยมีแว้วว่าจะมีเกจองค์ไหนได้ตรัสรู้ถึงองค์ฌานนิโรธสมาบัติมาก่อน ถ้าใครอวดอุตริกันถึงขนาดนั้นหลงพ้อขอมอบรางวัลให้พากันเอาอาบัติปาราชิกไปเลย แหม..เกจทุกวันนี่เขาก็ต้านกันถึงขนาดนี้ แต่ทั้งนี้หลงพ้อไม่ได้หวังธรรมะหรือหวังพุทธคำสอนแต่ประการใดฯ ทั้งสิ้น แต่ถ้าเขาไม่ได้ตรัสรู้ถึงองค์ฌานนิโรธสมาบัติเขารองรับจริงๆ แล้ว เขาจะต้องอาบัติปาราชิกทันทีที่เขาพ้ออวดตนนั่นเอง หลวงพ่อบรรณจะจะไปเป็นเปรตต่างหาก

และเทพม้วนสำคัญที่สุด หลวงพ่อบรรณได้อธิบายการบรรลุถึงพระนิพพานทั้งสี่ อริยมุนีนั่น หลวงพ่อบรรณได้อธิบายไว้อย่างเฉียบขาดและชัดเจนมาก แต่ไม่ได้ทำขายนะ ลูกศิษย์ไปขอให้เทศน์ก็เลยเทศน์อัดให้ เมื่อมีพระเขาเข้าไปขอหลวงพ่อก็อนุญาตให้เขาอัดต่อกันไปได้ ม้วนนี้แพร่กระจายไปหลายๆ จังหวัดแล้วและม้วนอื่นๆ ก็แพร่กระจายไปเช่นกัน และเทพม้วนที่หลวงพ่อบรรณไปเทศน์ที่วัดสุทธสาธาพิษณุโลกนั้น ฝ่ายอาจารย์กรรมเขาก็นิมนต์ให้เทศน์ ๓ ชั่วโมง หลวงพ่อบรรณก็เทศน์ ๓ ชั่วโมงและตอบปัญหาอีก ๑ ชั่วโมง เทพม้วนนั้นพระที่ซื้อสินน้ำก็อัดไว้ตลอดทั้ง ๔ ชั่วโมง และคงเอาไปกระจายทางเมืองชลแล้ว และอาจารย์กรรมฝ่ายสานุศิษย์ของเกจชื่อดังองค์หนึ่งไปร่วมฟังอยู่ที่นั่นหลายองค์ การไปเทศน์นั้นหลวงพ่อบรรณไม่ได้ไปเทศน์เอาเงินเอาทองเขาหรอก ถ้ามีเงินค่ารถหลวงพ่อบรรณก็ไปขอเขาเทศน์ เพื่อเผยแพร่พุทธคำสอนอันวิเศษสูงสุดให้ชาวพุทธของเราได้รู้ ถ้าไม่มีค่ารถก็อยู่วัดไปตามเดิม

และหนังสือหยั่งลงกันมหาสมุทรนั้น ลูกศิษย์ของหลวงพ่อบรรณที่อยู่ในครไทยท่านว่าท่านจะสร้างบารมี ท่านได้ส่งไปถวายเจ้าคณะจังหวัดทุกจังหวัด เว้นแต่จังหวัดเลยและกรุงเทพฯ เท่านั้นที่ไม่ได้ส่ง เพราะไม่รู้ที่อยู่ในของเจ้าคณะจังหวัดกรุงเทพฯ

เมื่อหนังสือหยั่งลงก้นมหาสมุทรและม้วนเทพกระจายไปพอสมควรแล้ว แทนที่นักปฏิบัติและเกจิอาจารย์ทั้งหลายจะพากันลดทิฐิมานะ พากันกลับใจหันมาปฏิบัติให้สูงยิ่งขึ้นไปกว่าแต่ก่อน และพากันนอบน้อมเอาพุทธคำสอนอันวิเศษสูงสุดไปปฏิบัติตามแนวทางอันเฉียบขาด

แต่..เขาก็รีบๆ พากันปฏิบัติแล้ววอดอ้างว่าตนรู้ตนเห็นว่าตนตรัสรู้เอาเองไปเสียเลย

แหม..ดีเหลือเกิน แต่อย่าลืม อเวจีมหานรกยังรอคอยสายเลือดอันเลวทรามของพระเทวทัตอยู่

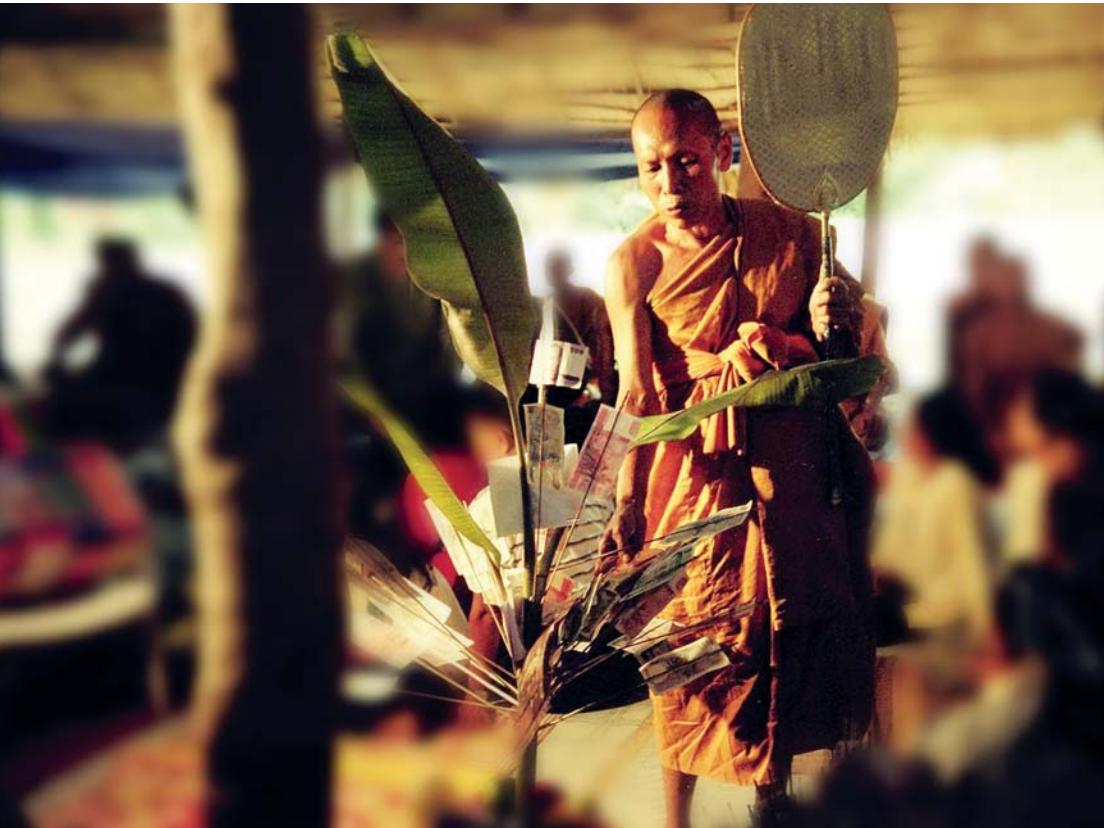
หมายเหตุ สำหรับหนังสือหยั่งลงก้นมหาสมุทรนั้น จากหน้า ๑ ถึงหน้า ๗๐ เป็นการบรรยายชีวิตประวัติการปฏิบัติธรรมอย่างอุกฤษฏ์ของหลวงพ่ोजนกระทั่งได้บรรลุถึงองค์ฌานนิโรธสมาบัติ และจากหน้า ๗๒ ถึงหน้า ๑๑๔ เป็นการบรรยายปฏิจตุสมุขปาฐแบบตามความเป็นจริงของพิภพวิชาพามีตบอด หรือตามความเป็นจริงของพิภพกิเลสอันมีดดำล้าลึกไว้อย่างละเอียดลออที่สุด และมีนิทานชาดกการเกิดของกิเลสเข้าประกอบเป็นอุทาหรณ์ไว้อย่างชัดเจนด้วย

หลวงพ่อบรรยายว่ามนุษย์มโนอยู่ในแผ่นดินยุคปัจจุบันนี้ จะเทศน์เลียนแบบปฏิจตุสมุขปาฐตามหลวงพ่อก็ไม่ได้เป็นอันขาด นอกเสียจากว่าผู้นั้นได้มาอ่านเจอข้อความที่หลวงพ่อบรรยายเอาไว้ (จึงจะพออธิบายแบบงูๆ ปลาๆ ได้มั้ง)

และมีข้อจำกัดอย่างเจ็บขาดตายตัวอย่างเด็ดขาดไว้ว่า
ผู้ที่จะเกิดวิสังขารญาณหยั่งเข้าไปให้รู้แจ้งแทงตลอดในปัจจุสมุปบาท
ที่มีนหมุนอยู่ในมโนทวารของตนได้นั้น ต้องผ่านการบรรลุถึง
องค์ฌานนิโรธสมาบัติมาแล้วเท่านั้น

นอกนั้นเป็นฐานะที่จะมีไม่ได้เลยเป็นอันขาด

จากสาวกโลกอุดร

รายนามเจ้าภาพสร้างหนังสือ “อานุภาพฌานสายฟ้าผ่า”

“หลวงพ่อดีดตั้งสัตยาธิษฐาน ขออวยพร ขอให้ทุก ๆ ท่านจงได้เพิ่มพูนวาสนา บุญญะธิการให้สูงส่งยิ่ง ๆ ขึ้นไป และขอให้ภอกมหากุศลส่วนนี้ จงดลบันดาลให้สัมฤทธิ์ผลเป็นสำเนาแก้ว สำเนาทองคอรองรับเนื้อนาบุญ ของตนเองในภพชาติต่อ ๆ ไปด้วยเทอญ”

คำอวยพร...จากหลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปฎิโม

ในการพิมพ์หนังสือ อานุภาพฌานสายฟ้าผ่า ครั้งที่ ๑ พุทธศักราช ๒๕๓๓

คำอวยพร.....

เมื่อเราทำทานใดไว้ในโลก
เป็นขุมทรัพย์ที่ทพหน้าพาสใจ
อันสมบัติในมนุษย์สุดเที่ยงแท้
ทานประเสริฐเลิศเด่นเป็นมงคล
เหตุตั้งนั้นหลวงปู่เฟ่งคูเหตุ
ให้ญาติโยมรวยล้นและพันภัย
ให้ทุกท่านสร้างบุญเป็นทุนอ้าว
ท่านจงพึงผลทานผ่านค้ำกลอน

ให้มีโชคเจดจำพาสไส
เป็นนิสัยติดไปไว้ในตน
ก็มีแต่บุญทานการกุศล
ให้มีผลอกงามตามเราไป
ตามนิเทศบอกแจ้งแกล้งไข
ส่งผลให้ภพหน้าสภาวะ
อย่าเว้นห่างผู้รู้หลวงปู่สอน
คำอวยพรหลวงปู่ให้รับไว้...เทอญ

หลวงปู่สาวกโลกอุดร ธมฺมปฎิโม

พระอาจารย์เชียรวิทย์ อดตสนฺโต
พระพิชิต กุศลจิตโต
พระธรรมาทร เตชะธัมโม
คุณธัมมดาดา นภาพร
คุณมณีนรัตน์ ไชยวัชชา
คุณตฤณ กิตติวัฒน์ชนก
คุณมณฑา ชูระพันธุ์
คุณกนกอร บุญดวง
คุณสุตาภรณ์ ทัดตะว
คุณรัชชวาลย์ ตั้งโชติมากุล
คุณชาบุญชัย จันทร์ขอนแก่น
ท่านปู่ใหญ่
คุณมณีนุช แก้วไวยุทธ
คุณแม่วิไล ยนตการ
คุณสุมาณี สลางสิงห์
คุณสำเนียง จันทร์ขอนแก่น
คุณพัชรินทร์ ศรีเดช
คุณปัญญญา ศรีเดช
คุณพัชรรากุญจน์ ศรีเดช
คุณสิทธิชัย จัมประไลม

พระอาจารย์มนตรี ดาวโร
พระมนัส มหาลาโภ
สามเณรวิศวกาล ทองศรีสืบสกุล
คุณเสาวนีย์ อิ่มใจ
คุณสุรเชษฐ์ อินทุฤทธิ์
คุณหลวงสิน ไชคชัยสุโขจิต
คุณวัชร นิติยาเกษตรวิวัฒน์
คุณเมืองมนต์ จันทร์ขอนแก่น
คุณนิพนธ์ จันทร์ขอนแก่น
คุณนัชชา ธัญทิพย์างกูร
คุณวิไลลักษณ์ ทินิจผล
คุณสมพงษ์ ทองประสิทธิ์
คุณทองอินทร์ มากมูล
คุณอำนาจและครอบครัว
คุณศิริบุรณ์ ตั้งยิ่งทวีผล
คุณชัยวัฒน์ ศิริพันธ์โนน
คุณไพบรณณ์ พงษ์เลือก
คุณกิตติศักดิ์ พันธุ์ลา (เกษียณอายุ)
คุณพัชรรวรงค์ ศรีเดช
คุณสุพล พิลาแดง

หลวงพ่อดีด นيينตั้ง
พระสุชาติ เจริมสันต์
แม่ชีประไพ บุญมา
คุณณัฐระกา ศรีตะพันธ์
คุณเมษิต จันทร์บัว
คุณอภิชาติ วิทยุชัย
คุณรัชมน ชูระพันธุ์
คุณไพยงค์ จันทร์ขอนแก่น
ด.ช.ศกวรรณ์ สังข์คุ้ม
คุณลมคิด มหิทยา
คุณบุญจวน นันทวงศ์
คุณวิเชียร ศิลปร
คุณสุนทร ศรีเมือง
คุณวิภาวดี มงคล
คุณจุฑามาศ สาระธรรม
คุณนิธกร สังฆวิช
คุณชิตตมรงค์ ชันทม
คุณยายจ้อย (ย่าจอมสวน)
คุณจักรพงษ์ ชันดิพะไล
คุณบุญมี พิลาแดง

คุณน้ำทิพย์ พิลาแดง
 คุณพ่อจัมมา พงษ์เสื่อ
 คุณเพชร ทองการ
 คุณพีรพัฒน์ จุลสม
 คุณอนุสรดา วรจันทร์
 คุณชวณ แก้วหนองแสง
 คุณนิธิพงศ์ โพธิ์ศรี
 คุณภวิวัฒน์ ทองศรีสืบสกุล
 คุณวิชฌนากาล สัตยา
 คุณเพ็ญฉวี ประสานพิมพ์
 คุณสราภรณ หาญหัก
 คุณพลวัชร คุตกุล
 คุณพิชามณัฐ สุทธิศักดิ์
 คุณนฤทัย สุทธิศักดิ์
 คุณนพดล บุญป้อง
 คุณณัชชัญญ์ ศรีสวัสดิ์
 คุณศรีศิกัญญา ศรีสวัสดิ์
 คุณรัชนิวรรณ ลิลาศ
 คุณประเสริฐ วงษ์สุรินทร์
 คุณปรีดถกร วงษ์สุรินทร์
 คุณบุรินทร์ ยอดแก้ว
 ร.ต.อ.สันติ โมทนา
 คุณวีรยา โมทนา
 คุณอัมพิกา แทนคุณ
 คุณพิพัฒน์ เนาวคุณ
 ด.ช.ณภัทร ศิริพันธ์โนน
 คุณเมจนวนิชย์ ศิริพันธ์โนน
 คุณปิติพัฒน์ ศิริพันธ์โนน
 พันโทธนภัทร วงศ์สูงยาง
 คุณกมลรัตน์ วงศ์สูงยาง
 คุณทวิสิน อินทร์นอก
 คุณสุรัตน์ แผลมไพศาล
 ด.ญ.อนัญญา แผลมไพศาล
 คุณบัวลี นียันตั้ง
 คุณสมชัย นียันตั้ง
 ด.ญ.Taylor. Conroy จันทร์แทน
 คุณเบญจามา จันทร์แทน(Conroy)
 คุณวิรัตน์ ใสดี
 คุณณรงค์ศักดิ์ สมพร
 คุณธีรโชค สมพร
 คุณแม่ปรานีดี จันทร์แดง
 คุณทิพวัลย์ ดันสกุล
 คุณภัทรภรณ์ สาระพิมล
 ด.ญ.กัญญาภัทร สาระพิมล
 คุณกฤษกร วรรณชู
 พ.ต.ท.หญิง นิลรัตน์ นาคสุวรรณ
 ร.ต.อ.จักรวัฒน์ กระจุนทอง
 ด.ต.หญิง เบญจมาภรณ์ ชานมณีนรัตน์
 ด.ญ.สุพมาภรณ์ ชานมณีนรัตน์
 คุณดวงเดือน ปุฉุบล
 คุณดิน ดันอุด

คุณสุธิดา
 คุณใหม่ จุลสม
 คุณวีระพล ประสานพิมพ์
 ร.ต.อ.มงคล วรจันทร์
 คุณสุพล แก้วหนองแสง
 คุณสุจิตรา แก้วหนองแสง
 คุณศุภกานต์ เสาร์คำ
 นายริม ทองศรีสืบสกุล
 คุณพิจิตรา ธาณี
 คุณสิทธิดา ประสานพิมพ์
 คุณเกษมสันต์ หาญหัก
 คุณสมจิต สุทธิศักดิ์
 คุณเทพฤทธิ สุทธิศักดิ์
 คุณสุรพล บุญป้อง
 คุณปรารภดา บุญป้อง
 คุณชัญญ์ญานาฎ ศรีสวัสดิ์
 คุณนัชชัญญ์ณันต์ ศรีสวัสดิ์
 ด.ญ.ปิ่นปิ่นทร์ ศรีสวัสดิ์
 คุณกิตติยา วงษ์สุรินทร์
 คุณวิรัฐ ยอดแก้ว
 คุณอรอนงค์ ยอดแก้ว
 คุณจันทร์ฉาย โมทนา
 คุณประวีณา รุ่งเรือง
 คุณมปวีदनันท์ เนาวคุณ
 คุณธัญเทพ จิตพล
 คุณวรัฎฐา จิตพล
 คุณสุจิตรา มณีนพันธ์
 คุณธีรวีร์ ศิริพันธ์โนน
 คุณปรีดดา วงศ์สูงยาง
 คุณศิริมงคล วงศ์สูงยาง
 คุณบุรินทร์ อินทร์นอก
 คุณปิ่นชิตา แผลมไพศาล
 ด.ญ.อริสรา แผลมไพศาล
 คุณสุปรานี นียันตั้ง
 คุณแสงสุวภูมิ นียันตั้ง
 ด.ญ.วิศิรา นียันตั้ง
 ภก.นภาพัช จันทร์แทน
 ด.ญ.นภาพรรณ ใสดี
 คุณอัคริยา สมพร
 ร.ต.ท.บุญเรือง ใจสมศรี
 คุณกฤตพร จันทร์แดง
 คุณเรืองยศ สาระพิมล
 ด.ช.ภัทรพล สาระพิมล
 คุณยุพดี วรรณชู
 ด.ช.ภูมิรพี วรรณชู
 พ.ต.ท.หญิง มาริษา ปักษาสวย
 ด.ต.หญิง เบญจมาศ คล้าวัน
 คุณชัญญาภรณ์ พรหมมา
 คุณวริษฐา ชานมณีนรัตน์
 คุณจิตระดา ทิริวัฒนวงศ์
 คุณดำน ดันอุด

คุณสอน พงษ์เสื่อ
 คุณจำเริญ จุลสม
 คุณทิพากร หาญหัก
 คุณครูจรรยา วรจันทร์
 คุณเบญจพร แก้วหนองแสง
 คุณศุภรัตน์ เสาร์คำ
 คุณบุณยา โพธิ์ศรี
 คุณเนย ทองศรีสืบสกุล
 ด.ญ.วิชฌนากาล ทองศรีสืบสกุล
 คุณทองพูล หาญหัก
 คุณพรเมณี หาญหัก
 คุณสาวยธรา สุทธิศักดิ์
 ด.ญ.พิชณิดา สุทธิศักดิ์
 คุณเยาวภา บุญป้อง
 คุณกนกพรรณ อุดรินทร์
 คุณณัฐกร อุดรินทร์
 คุณยายหม่อมมา สงศรี
 ด.ช.ปรัชญา ศรีสวัสดิ์
 คุณปาริยา วงษ์สุรินทร์
 คุณมวน ยอดแก้ว
 ด.ช.ฉกาจ ยอดแก้ว
 ด.ช.ฉัตรดนัย ยอดแก้ว
 คุณงามพรรณ เทาดี
 คุณธนพัฒน์ เนาวคุณ
 คุณสันติภาพ จิตพล
 คุณชินดนัย จิตพล
 คุณชูชาติ ฤทธิ์สันเทียะ
 นายวัชชัย ฤทธิ์สันเทียะ
 ผศ.ท.ญ.มะลิวัลย์ วัริน
 คุณประติษฐ์ สุขุม
 ผศ.ชัยรัตน์ สิทธิโชค
 ด.ช.รัตนสิทธิ์ สิทธิโชค
 คุณสุกัญญา บุญชู
 คุณพาที บุญชู
 คุณวิมลนพล บุญชู
 ด.ช.อริยชาติ บุญชู
 คุณคณิษฐา จันทร์แทน
 ด.ช.นัจกร ใสดี
 คุณมประกายเพชร สมพร
 คุณเบญจมาศ บุญทา
 คุณธวัชรัตน์ จันทร์แดง
 คุณกมลวรรณ จันทร์งาม
 คุณศศิ กิ่งชัยภูมิ
 คุณสุนทร ศรีเมือง
 คุณจีรรัตน์ จิตรคาม
 คุณพ่อบุญ วงษาอาจ
 คุณแม่ทอง วงษาอาจ
 คุณสมป้อง สุทธิกุล
 ด.ช.ก้องเกียรติ กุจะพันธ์
 ด.ช.กฤตเมธ สุทธิกุล
 คุณวณิดา ดันอุด

การออกเที่ยวเทศนาของสาวก
เพื่อขอยกพระพุทธศาสนา
เพื่อเชิดชูคำสอนศาสนา
ให้เจิดจ้าไปชั่วนิรันดร
หลวงปู่สาวกโลกอุดร อมมปาโล